

DE STAD AMSTERDAM

PANORAMA

12 MAART 1936 - No. 11

LOSSE NUMMERS 15 CENT

KLAAS VAAK KOMT

ZIE ONZE INTERIEUR-TEKENINGEN VAN DE „QUEEN MARY”

Te Amsterdam heeft de gemeenteraad besloten tot het aanschaffen van nieuwe ladders waardoor het schoonhouden der torens zeer vergemakkelijkt wordt.

FOTOGRAFISCHE RARITEITEN

OVER de amateur-fotografen niets dan goeds. Zij beschouwen de fotografie niet als een liefhebberijtje, dat te hooi en te gras wordt beoefend; zij beschouwen hun camera niet als een instrument om eens een „aardig” kiekje te maken van de baby met haar nieuwe mutsje, of van een knappe logé; zij beschouwen fotografeeren als iets anders dan op goed geluk af aan het strand een plaatje te maken en dan de rest over te laten aan den leverancier, die ook ontwikkelt en afdrukt. Van de fotografie wordt een kunst-ambacht (zonder

heroeps-doeleinden) gemaakt en een wetenschap; nieuwe vindingen worden ijverig onderzocht en gebruikt, nieuwe mogelijkheden worden beproefd, en overigens weet iedereen wel, hoe veel kunstzinnig werk wordt geleverd door amateur-fotografen. Op tentoonstellingen en in vakbladen kan men het geregeld zien.

Deze amateurs weten echter ook,

„Wij zijn niet bang!” Een merkwaardige dubbel-opname van een amateur-fotograaf.

Hordenloop over de IJsselbrug te Kampen.

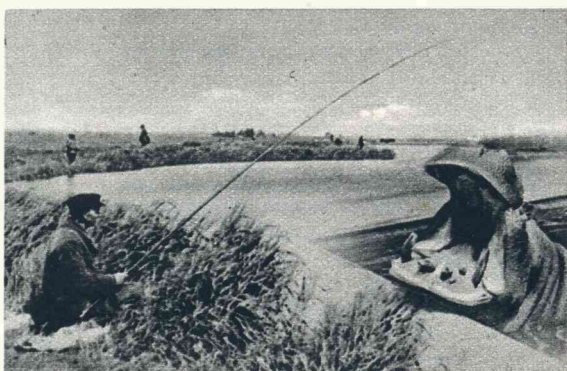
dat 't niet allen fotografen zijn, die den sluiters laten klikken. Er zijn er die schijnen te meenen, dat het voldoende is om het toestel te openen en te sluiten, die 's nachts een momentopname maken en niet begrijpen, waarom er geen behoorlijke afdruk gemaakt kon worden van dat leuke geval op het verlovingsfeest, toen er een foto werd genomen van het heele gezelschap, terwijl de eenige, niet al te sterke lamp in de kamer bijna niet door de dikke rookwolk kon dringen. Op de Flora, verleden jaar te Heemstede, hebben wij meermalen met heimelijk genoeg buitenopnamen zien maken met een pietluttig toestelletje, toen de zon reeds een uur onder was; en in 't groote bloemenpaleis werd onvervaard door amateurs gefotografeerd, terwijl de persfotografen den sluitingstijd afwachten, om dan rustig enkele sterke lampen te laten aanrukken en hun geperfectioneerde toestellen op de bloemenpracht te richten. Wie weet vroeg de amateur zich later af, hoe de weekbladen het klaarspeelden met zulke buitengewoon geslaagde foto's uit te komen, terwijl hij niets anders dan een

De dubbelbelichte plaat laat den nationalen doelverdediger Leo Halle een poging wagen een aanstormenden sneltrein te keeren.

De krokodillen zijn uit Rhenen ontlucht en bedreigen de vredige grachten van Utrecht.

Een sensationeele vangst!

onbestemde massa, hier en daar met een wit puntje, kon produceeren. Waarschijnlijk heeft hij zich echter niet afgevraagd, of de lichtsterkte van zijn lens misschien beperkt is, of men misschien bij het fotografeeren, vooral 's avonds en binnenshuis, met enkele factoren rekening dient te houden, zoodat een goedkoop toestelletje zonder meer niet voldoende is, en of het misschien eenig verschil maakt, of men op een zonnigen morgen fotografeert, op een grijzen wintermiddag, of tegen de schemering in een dicht bosch.

Het spreekwoord van scha en schande, vooral wat de schade betreft, geldt zeker voor beginnende amateur-fotografen. De eene film is overbelicht, de andere onderbelicht, of men was zoo opgewonden dat de sluiters slechts half open is geweest, of men hield de camera zóó scheef, dat de geportretteerde voorover dreigt te vallen, of men heeft niet op houding van handen en voeten gelet, zoodat het char-

Een bezoek aan de ruitersfeesten en aan het roormalige schepkerkhof te Egmond leverde onderstaand zeldzaam staaltje van springkunst op.

Een slooper, die massa-moordenaar werd.

mante meisje er monsterachtig op staat, of men heeft bij het probeeren van het toestel vergeten, dat het „geladen” was, of men denkt er niet aan, dat men iemand niet op 200 meter afstand moet kijken, waardoor hij een stip in de oneindigheid wordt.

Of men vergeet na het fotografeeren de film verder te draaien, zoodat het negatief twee maal belicht wordt. Soms wordt het eene beeld dan volkomen vervaagd door het andere, maar soms verkrijgt men er de gekste resultaten mee. Voorbeelden ervan ziet u op deze pagina's. De onhandigheid en vergeetachtigheid van den amateur-fotograaf hebben combinaties opgeleverd, die even ongewoon als vermakelijk en fantastisch zijn. Hij voert de prestaties van hordenloopers tot ongekende hoogte op en laat

Leo Halle hoogmoedswaanzin krijgen, zoodat hij zelfs een trein meent te kunnen stoppen; hij laat rustige binnenwateren in onze steden krioelen van ongere monsters en... ja, de mogelijkheden zijn onbeperkt. Maar eenige voorzichtigheid is toch geboden; anders neemt de verliefde jongeling zijn verloofde, onmiddellijk na het ja-gelispel, op een plaat, waarop hij de vorige week een ander aardig meisje heeft vereeuwigd; of de supporter van de voetbalclub „Iedere minuut een doelpunt” neemt een mooien kopbal op het negatief, dat ook voor de andere zijde van het veld gediend heeft, zoodat de voetballer in eigen doel kopt; of de verwoede postzegelverzamelaar haspelt op één foto zijn nieuwste aanwinst uit Labikorawe (met overdruk) door één met een doodgewonen vijftiensezegel van Nederland, waardoor de raarste problemen in de postzegelwereld zouden komen, plus wetenschappelijke historische verhandelingen over de betrekkingen, vroeger en nu, tusschen Labikorawe en ons vaderland. En al deze rariteiten zou men als echt en onvervalscht moeten aannemen. Want de foto liegt immers niet!

LIEFDE OP DE KORTE GOLF

door John D. Claverten

DIT was zij dus — Peggy Brenton van Manilla, roepletters QREM. Aardig gezichtje, gebruid door de tropenzon. En mooie, donkere oogen, overweld door een paar fijngeteekende wenkbrauwen en voorzien van lange wimpers. Een kleine mond en 'n kuiltje in haar kin. Een verlokkelijk figuurtje — om er stapel verliefd op te worden. Als tenminste het nuchter verstand niet zooveel bedenkingen had aangevoerd....

„Hoe vindt u haar?” vroeg Dick zijn moeder, het pas ontvangende portret toonend.

„Ze lijkt me heel lief,” oordeelde mrs. CleEVERS met een langen blik op de foto. „Peggy Brenton, zeg je? Zou zij iets met Brenton's thee te maken hebben?”

„Ja zeker, de man van de thee is haar vader. Hij moet een groot aantal plantages op de Philipijnen hebben.”

„Schatrijk dus.”

„Fabelachtig,” beaamde Dick vrolijk.

„Dan zou ik maar niet te dikwijls naar dat portret kijken, beste jongen,” zei mrs. CleEVERS met moederlijke bezorgdheid. „Die Peggy Brenton kon wel eens gevaarlijk voor je gemoedsrust worden, als je te veel aan haar denkt. Dat soort lui moet niets van een dood-arm ingenieurtje in hun familie hebben. Berg het maar goed op — heelemaal onder in je schrijftafel.”

Dick lachte — hij dacht er niet aan, zoo'n raad op te volgen. Het portret kreeg een in 't oog loopende plaats op zijn schrijftafel. En om zijn gemoedsrust bekommerde hij zich voorloopig niet.

„Kijk eens, pa, hier heb ik 'n portret van Dick CleEVERS,” zei Peggy Brenton een paar weken later, toen zij de Engelsche mail had nagezien.

„Dick CleEVERS — wie is Dick CleEVERS?” vroeg mr. Brenton — in de „Times” verdiept.

„U weet wel — m'n Londensche vriend op de korte golf,” verduidelijkte Peggy. „Roepletters PSGL. Aardige jongen, vindt u niet?”

Haar vader wierp 'n verstrooiden blik op Dick's portret — een open gezicht met een paar vrijmoedig blikkende oogen, en een wilskrachtigen mond, die hem ouder deed lijken, dan hij waarschijnlijk was. „Is dat alles wat je van hem weet — dat hij aardig is?” vroeg haar vader droog.

„O neen, nog veel meer,” lachte Peggy. „Werktuigkundig ingenieur, vijf en twintig jaar en assistent op een Londensche machinefabriek.”

„En natuurlijk arm,” vulde mr. Brenton een beetje spottend aan.

„k Weet niet — kan wel,” haalde Peggy haar schouders op. „Doet dat er overigens iets toe, paps?”

„Misschien niet, misschien wel,” oordeelde haar vader voorzichtig. „Nu jullie zoo intiem blijken te zijn, dat je zelfs je portretten wisselt....”

„Een aardigheid,” viel Peggy hem lachend in de rede.

„Jawel, maar dat soort aardig-

heden heeft soms een ernstiger verloop, dan je denkt,” zei mr. Brenton gemelijk. „Je moest dat portret maar opbergen, Peggy — voor een fortuin-jager acht ik je te goed....”

Peggy lachte — welk 'n dwaasheid van paps! Dag en nacht en overal vervuld van vrees voor fortuinjagers — zelfs op de korte golf. Belachelijk in één woord....

Het portret kreeg een plaats op de piano, waar zij den heelen dag het gezicht erop had....

„Dank je wel,” seinde zij 's avonds over een afstand van duizenden mijlen aan Dick. „Je staat op de piano — ik hoop dat dit plaatsje naar je zin is.”

„Als ik even weten mag, hóe je speelt?” vroeg Dick.

„Tamelijk slecht,” antwoordde Peggy, „en als je dus liever hebt, dat ik je in een kast sluit....”

„QREM — in 's hemelsnaam: neen,” onderbrak Dick haar onmiddellijk. „Zeg me eens eerlijk je meening — viel ik je mee?”

„Gaaf nogal,” seinde Peggy ondeugend. „Je moet echter niet zoo nieuwsgierig zijn, ik heb jou óók niet gevraagd naar je oordeel omtrent mij.”

„Jij bent aanbiddelijk — ik hoop dat ik je het verzekeren kan, zonder de verdenking op me te laden, dat ik verliefd op je ben,” gaf Dick terug.

Zoo vloog de scherts over en weer, een half uur lang, dag aan dag en over duizenden mijlen. Een spelletje met vuur en zónder dat zij het zich bewust waren, dat zij er zich aan schroeiden....

Mrs. CleEVERS was de eerste, die de vlammetjes zag spelen. Zij laiden op tegen den tijd, dat het dagelijksch zend-halfuurtje begon aan te breken en Dick ongeduldig naar de wijzers van de klok zat te kijken. En geruimen tijd nadat het verstreken was bleven zij nog naspelen — dansende vonken in Dick's donkere oogen....

„Beste jongen, denk jij niet te veel aan dat meisje?” vroeg ze op 'n dag, vervuld van moederlijke bezorgdheid.

Dick wist onmiddellijk wie zij bedoelde — een veeg teeken, vond zij.

„Welneen, hoe komt u dáárbij?” lachte Dick, maar terstond daarop versomberde zijn blik. Het was wáár — voor zichzelf kon hij het niet ontkennen. En er was niet de minste hoop — de duivel mocht het Gouden Kalf halen....

Ongeveer tezelfder tijd deed ook mr. Brenton een ontdekking.

„Je zit mij te veel voor die piano,” merkte hij op zekeren dag knorrig op. „En allemaal liedjes uit den tijd van vóór de Babylonische spraakverwarring. „Bedeek me met kussen” en „Als jij de eenige man in de wereld was”. Dat zong je moeder óók — en toen was ze óók verliefd. Is het die snuiter van de korte golf?”

„Welneen, hoe komt u dáárbij?” lachte Peggy, maar zij bloosde, en zij wist niet, dat zij hetzelfde ontwijkende antwoord gaf, dat Dick zijn moeder gegeven had.

„Een mooie boel,” bromde mr. Brenton. „Moet ik het nu maar lijdelijk aanzien, dat m'n eenig kind ongelukkig wordt gemaakt door zoo'n snert-ingenieurtje?”

„U was óók blij, dat u het leven had, toen u van Engeland vertrok, om hier uw fortuin te gaan zoeken, paps,” zei Peggy onverstoorbaar rustig. „U hebt me zelf wel eens verteld, dat u maar twee overhemden bezat, toen u hier kwam.”

„Jawel, maar ik zou het dan ook niet in m'n hoofd gekregen hebben, naar de dochter van 'n millionaire te vrijen,” knorde de heer Brenton.

„t Zou ook wat móóis geweest zijn — u was met moeder getrouwd,” zei Peggy met een zonnigen glimlach. „Bovendien is er geen sprake van, dat Dick

Peggy stond bovenaan — even bleek en zenurwachtig als hij.

naar me vrijt — ten eerste is dat woord hopeloos uit den tijd en in de tweede plaats wisselen we alléén wereldnieuws uit. We hebben afgesproken, dat particuliere aangelegenheden niet meer op de korte golf behandeld zullen worden."

"Zóóver is het dus al gekomen," zuchtte mr. Brenton en hij nam zich voor na een zekere zakelijke transactie, die hij op het oog had, Manilla te verlaten, even naar Engeland over te wippen en dan een wereldreis met Peggy te gaan maken. Dan zou zij haar ingenieurte wel vergeten en kwam er aan die dwaasheden op de korte golf een eind....

Dick Cleevers begon intusschen te vermageren van de geschiedenis. Hij ontkenste het niet langer — hij was hópeloos. En er was nog iets anders hopeloos — het vooruitzicht namelijk, dat hij ooit maar de minste kans op Peggy zou krijgen. Zij mochten een beetje dollen op de korte golf, maar met alle gedol bleef het een feit, dat hij nooit den moed zou hebben zijn oogen op te slaan naar een meisje, dat meer speldengeld bezat, dan hij salaris. Zelfs het fortuintje, dat hem in zijn betrekking ten deel viel, bracht voorloopig geen verandering in die omstandigheden.

"Meneer Cleevers, met ingang van de volgende maand is u bevorderd tot afdeelingsschef," zei zijn directeur op een morgen. "Meneer Cressy wordt m'n compagnon — ik hoop dat u zult voldoen in die verantwoordelijke betrekking...."

Dick dankte hem uitbundig, maar die uitbundigheid was een beetje opgeschroefd. In werkelijkheid liet die bevordering hem betrekkelijk onverschillig — zelfs al kwam zij tegemoet aan zijn streven naar „immer hooger" en al werd zijn salaris bijna verdubbeld. Hij speelde op het oogenblik „rood" aan 's levens roulette — de kleur van de liefde. En wilde hij winnen, dan moest hij beginnen met zoiets als 'n half of 'n heel miljoen — met minder durfde hij geen millionaiersdochter te vragen. Een half miljoen of niets — het tolletje van de roulette kwam altijd tot rust op niets. Het was en blééf hopeloos — tenzij een gunstige wind het tolletje eens den anderen kant uitdreef, naar het rood van de liefde. En die wind woei op zekeren dag — zij het ook met onheilbrengende kracht....

Op een morgen nam Dick aan de ontbijttafel zijn ochtendblad op. Zijn blik viel allereerst op een vetgedrukt bericht, voorzien van onheilspellende opschriften.

"Cycloon teistert Philippijnen. Geen menschenlevens te betreuren, doch voor miljoenen dollars materiele schade. De bungalow van den bekenden theekoning Edgar Brenton als van de aarde weggevaagd, de bewoners gespaard. De cycloon vernielde den geheelen theeooogst in de omstreken van Manilla — faillissement van mr. Brenton's onderneming het jammerlijk gevolg...."

Ademloos van verbijstering en schrik las Dick het artikel door. Het rampzalig natuurverschijnsel had zich voorgedaan in den vóórnacht — nauwelijks twee uren na zijn korte-golfgesprek met Peggy. Behalve een aantal bijzonderheden, die voor hem van minder belang waren, meldde het bericht nog, dat alle persoonlijke bezittingen van mr. Brenton waren verloren gegaan — de cycloon had de bungalow en alles wat er zich in bevond als een kaartenhuis opgenomen en over een afstand van tientallen kilometers vergruizeld uiteengestrooid. Het mocht een gelukkig toeval heeten, dat mr. Brenton, zijn dochter en het inlandsche personeel de bungalow een kwartier tevoren waren ontvlucht, om eenige verkoeling te zoeken voor de abnormale hitte, die in huis heerschte.

Dick las ook nog een verklaring voor het faillissement van de onderneming. Wegens het veelvuldig optreden van cyclonen in die streken, weigerden de assurantiemaatschappijen al sinds jaren, het risico van natuurrampen te aanvaarden....

Doodsbleek gaf hij de krant aan zijn moeder. Hij dacht aan den angst, waarin Peggy verkeerd moest hebben, en aan de volslagen ruïne, waarin haar leven vergruizeld lag. En toen — pas in de laatste plaats — dacht hij aan het tolletje van 's levens roulette, dat den kant naar rood opdraaide — naar het rood van de liefde. Nóg was hij arm, maar hij had geen half miljoen meer nóódig, om Peggy te kunnen vragen. Zij was even arm als hij — en het schonk hem géén voldoening. Hij was vervuld van medelijden met haar en alles zou hij hebben willen geven, als hij nu even naar haar toe had kunnen snellen. Maar zij waren helaas gescheiden door een afstand van duizenden mijlen — een afstand, die even onoverkomelijk leek als de miljoenenberg, die hen tot gisteren van elkander verwijderd had gehouden....

Dien avond riep Dick tevergeefs de letters QREM op. Er kwam geen antwoord — natúrlíjk kwam er geen antwoord. Doch wel ontving hij een telegram: „Pa en ik ongedeerd — vertrekken Zaterdag naar Engeland. Schrijf me per adres s.s. „Cambridge" Caíro."

Dick begreep het — zij kwamen naar Engeland om hun armoede te verbergen. Manilla en de Philippijnen waren hier te klein geworden — zij ontvluchtten de wereld, die hun duizelingwekkenden val had aanschouwd.

„Ik moet haar helpen — de hemel mag weten, hoe droevig haar omstandigheden thans zijn," zei Dick bij zichzelf en drie dagen lang liep hij na te denken, hoe hij helpen kón.

Toen dwaalde hij op 'n morgen door het huis, dat groot genoeg was voor twee gezinnen, sprak eens met zijn moeder, tóén met zijn directeur, en besloot den dag met een telegram te zenden naar Caíro.

„Zou je graag terstond na aankomst spreken — schrijf luchtpost waar en wanneer. Beste wenschen...."

Hoopvol wachtte hij het antwoord af. Hij ontving het drie weken later — de „Cambridge" had in Aden oponthoud gehad.

„Wij komen Vrijdag in den morgen aan," schreef Peggy. „Pa heeft goedgevonden, dat je mij even opzoekt aan boord."

Maar zij schreef er niet bij, hoe haar vader gemopperd had, toen zij hem van die aanstaande ontmoeting sprak, en dat hij gezwóren had, zodra mogelijk een eind aan die dwaashed te zullen maken — al moest hij voor zoo'n fortuinjager op de vlucht gaan tot aan het andere einde van de wereld....

Dien Vrijdagmorgen beklom Dick met bonzend hart de loopbrug van de „Cambridge". Peggy stond bovenaan — even bleek en zenuwachtig als hij. Zij gaven elkaar een hand, aarzelden even — en kusten elkander. Alsof het zoo hoorde — alléén een beetje beschroomd. Toen lachten ze allebei en was het ijs voorgoed gebroken....

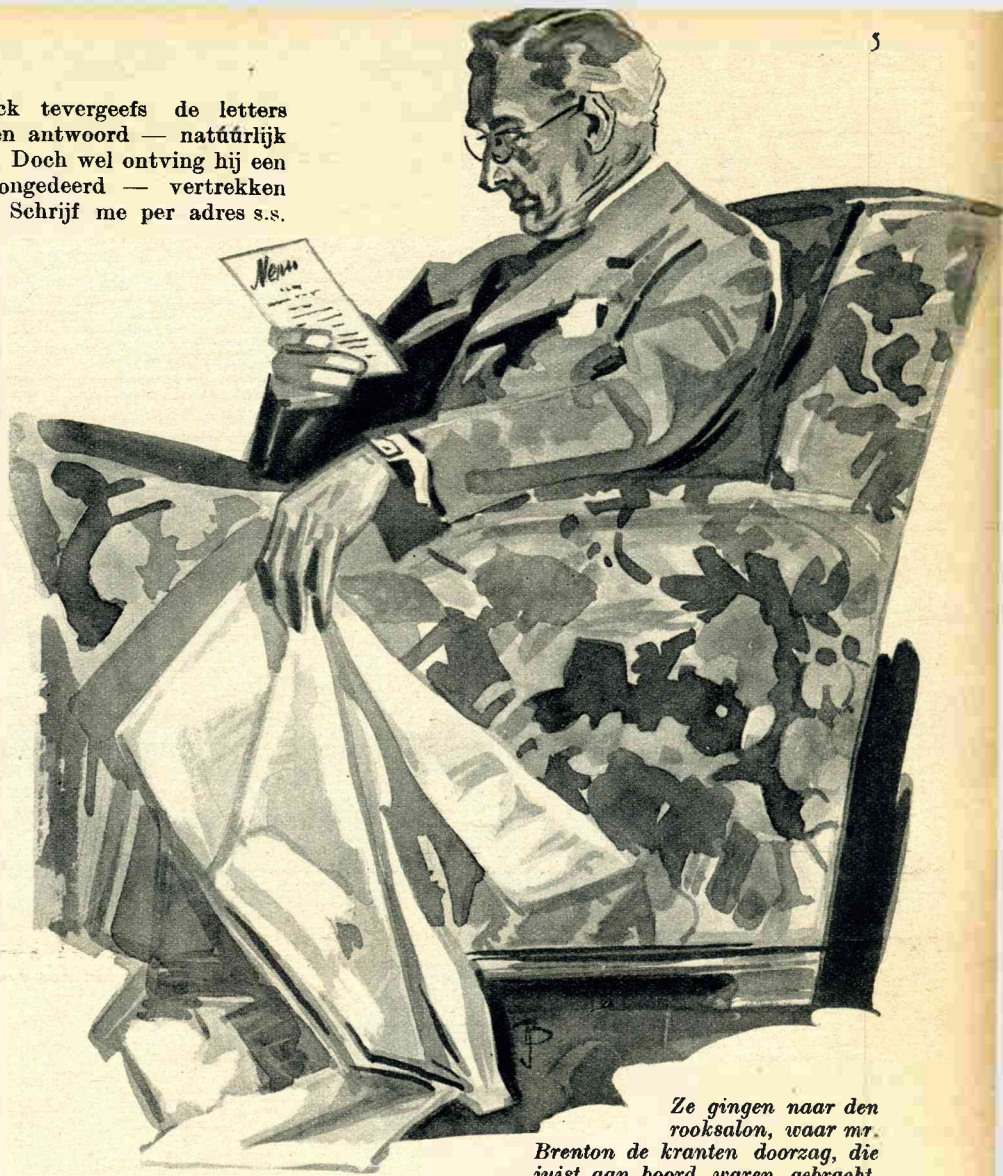
„'t Is een ramp," begon Dick plotseling — verlangend zijn hart te kunnen luchten. „Ik was er zéér van onder den indruk, lieveling — moeder ook. Wij begrepen de gevolgen, alles, alles. En daarom ben ik hier. Wij bewonen een huis, groot genoeg om als school te kunnen dienen. Moeder had graag, dat je deed, alsof het jullie eigen was. Hetzij voorloopig, óf voorgoed. En als het noodig — neen, ik bedoel als je je verveelt, staat er een betrekking voor je open bij ons aan de fabriek. Voor contrôle — heel gemakkelijk werk. En misschien, dat...."

Toen hij zoover gekomen was, zweeg Dick — Peggy onderbrak hem met een gebaar. Zij had met een droomenden glimlach naar hem geluisterd — nu nam zij hem bij den arm.

„Kom mee," verzocht ze vroolijk. „Vertel dat alles aan pa, dat zal hem wat vertrouwen in je geven."

Dick sribbelde tegen — hóé kon je zoo'n ex-millionair iets aanbieden, zonder gevaar te loopen hem te kwetsen? Maar Peggy wilde van geen protesten hooren — papa was de beste van de wereld, verzekerde zij, maar alles kwam op een persoonlijke indruk bij hem aan. En zoo liet Dick zich meevoeren naar den rooksalon, waar mr. Brenton de kranten doorzag, die juist aan boord waren gebracht.

Op zeker oogenblik zag hij het jongmensch van de korte golf voor zich staan — dien snuiter van de piano, die tegelijk met de piano de lucht in was gegaan en waarnaar Peggy nog drie dagen gezocht had. Vóór hij zijn houding had gevonden tegenover dat impertinente ingenieurte, had hij al een stevigen handdruk te pakken en tuitte zijn ooren van 'n soort grafrede.

Ze gingen naar den rooksalon, waar mr. Brenton de kranten doorzag, die juist aan boord waren gebracht.

Verbaasd hoorde hij alles aan — 'n zenuwachtigen stortvloed van woorden. Treurig — diep onder den indruk — ongelukkig — groot huis — gastvrijheid — groote eer — rust voor Peggy — een tehuis voor Peggy — een betrekking voor Peggy — enfin, alles voor Peggy....

Langzaam verbreidde zich een vergenoegde trek over het gelaat van mr. Brenton. Hij keek Dick wat opmerkzamer aan — zijn open, eerlijk gelaat en zijn onbevreesden oogopslag. Zenuwachtige jongelui waren het tegenwoordig, maar enfin, dat was een kwaal van den tijd. En resoluut — wonden nergens doekjes om en traden flink voor den dag. Aardig, die roerende zorg voor Peggy, die deelneming en die ongeveinsde belangstelling voor hun toekomst. Leuken, flinken vent had Peggy daar op die korte golf aangetroffen....

„Hoor eens, nou is 't genoeg, jongmensch," maakte hij plotseling een eind aan Dick's betoog. „Roep Peggy maar eens — het zou me niets verwonderen, als ze hier vlakbij zit te luisteren."

Peggy trad achter zijn stoel vandaan — met schitterende oogen.

„Is dit nu de man voor wien je in Manilla tienmaal in 'n uur dat liedje zong: „Bedenk me met kussen"? vroeg de heer Brenton zijn dochter.

„Jawel, papa, juist geraden," lachte Peggy onbeschroomd.

„Nou, word dan voor mijn part gelukkig met hem," wenschte de heer Brenton een beetje barsch.

„Maar vóór je je ergens met haar verbergt, jongmensch — even een kort woordje," wendde hij zich vervolgens tot den verbluten Dick. „Je vergist je aangaande onze positie, vriend. Niet ik ben geruïneerd, maar wél de pas opgerichte dochtermaatschappij van een der gróóste theebouwondernemingen, die zoo'n stootje best velen kan. Ik had mijn onderneming juist een maand tevoren aan hen verkocht, begrijp je, met m'n huis en meubilair inclus. Alleen Peggy heeft een verlies te betreuren — het portret, dat op de piano stond. Maar een verlies is dat nauwelijks meer, nu zij je levend bij zich heeft...."

Wat mr. Brenton nog meer zei, ging voor Dick verloren — het duizelde hem een beetje. En toen hij van die duizeling bekomen was, was mr. Brenton nergens te zien — maar dát kwam misschien, omdat Peggy hem meegenomen had achter een stapel koffers op het dek — voor ieders oog verborgen....

Uit een schimmenspel of een poppenkast? Neen, uit de werkelijkheid.

Tijdens de 10 K.M. lange reis van Holzkirchen naar Dietramszell. De oude postkoets kan hoogstens vier passagiers meenemen.

TATOE-TATA!

Daar is de Diligence

HET Beiersche hoogland wekt in onze verbeelding onmiddellijk gedachten aan de moderne elegante wintersport: jongelieden in trainingspak, de ski's over de schouders, beklimmen vroolijk en ongedwongen lachend de berghellingen; oude, omvangrijke heeren doen wanhopige pogingen om ten minste de illusie te bewaren, dat zij nog tot de jongeren behoren en zetten een veel te klein baretje op hun veel te groot hoofd, klimmen in plus-fours en pull-overs en geven een groteske skivertooning. — 's Avonds diner en dans in de mondaine hotels van het groot-toerisme.

Maar ondanks dezen welkomen, jaarlijks terugkeerenden inval van vreemdelingen heeft het trotsche bergland in de kleinere en minder bekende plaatsen zijn idyllisch en romantisch karakter weten te bewaren. Als men in de omgeving van Holzkirchen of Dietramszell wandelt, dan vergeet men welhaast de twintigste eeuw. Hier zijn ten minste door onze technische beschaving, die geen cultuur is, nog niet

De postiljon in volledig ambtsgewaad: Hooge hoed, blauwe rok, witte broek, hooge laarzen en de trots van alle postiljons, de hoorn.

Het teleurstellende bewijs, dat de brievenbussen aan de trams in de groote steden heelemaal geen modern nieuwtje zijn, want aan de oude diligence zitten ze ook.

De passagiers zijn even romantisch en onmodern als het verkeersmiddel, waarvan zij zich bedienen.

alle geheimen ontsluit; hier is gelukkig nog niet alles op verstandelijke gronden verklaard en daarmee ontuchterd. Uit de ravijnen klimmen dampsluiers omhoog, de ragfijne nevelsluiers van dansende elfen uit verre, vergeten sprookjes. In de donkere dennenbosschen en in de zwarte spelonken huizen nog boscheesten. En niemand neemt u hier kwalijk, dat ge daaraan denkt.

Tatoe-Tata!!! Neen, dit hoornsignaal uit een romantische operette is toch geen sprookje, maar werkelijkheid. De eeuw van de techniek, die u in zes en dertig uur van New York naar Berlijn brengt en die uw gesproken woord in minder dan een seconde een reis om de wereld doet maken, heeft in haar

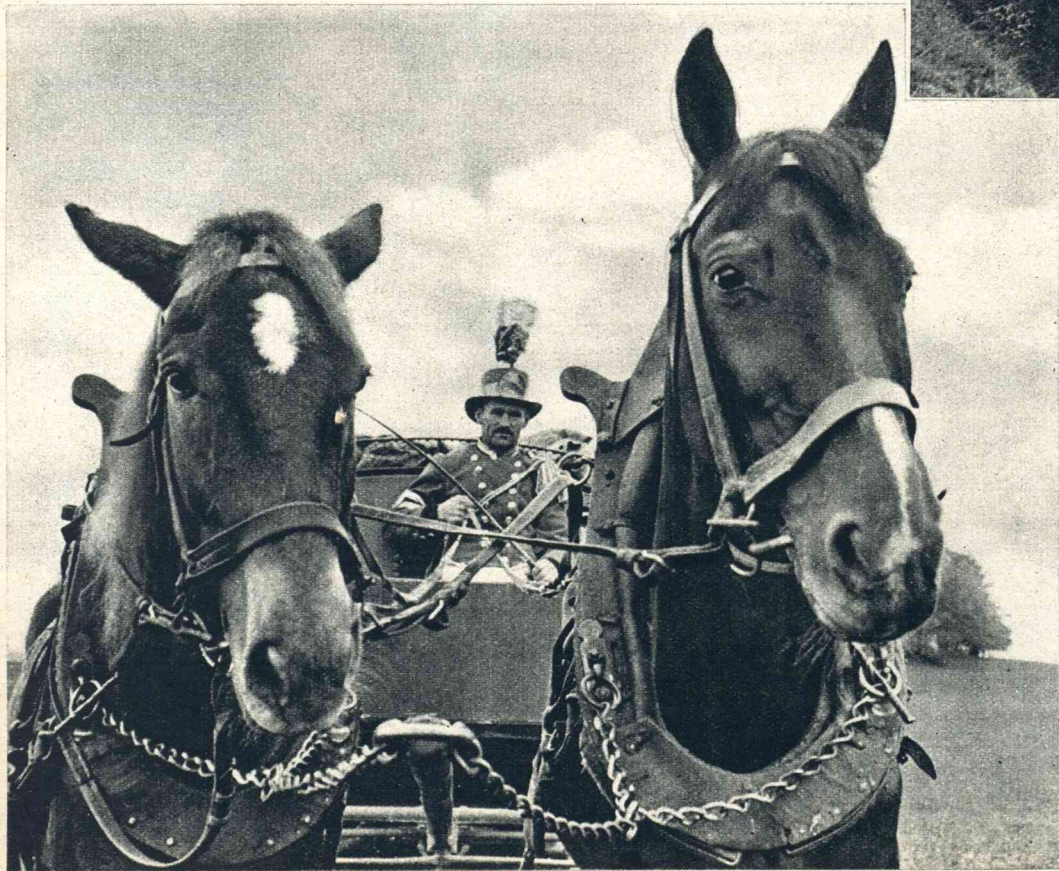
haast dit land vergeten. Het eenige verkeersmiddel, dat den bewoners van de verspreid liggende bergdorpen in het Beiersche hoogland ter beschikking staat, is... de diligence. Maar de twintigste eeuw heeft haar verzuim al bemerkt; ook dit laatste restje romantiek moet nog verdwijnen. Het „Tatoe-Tata” van de postkoetsen is hun zwanenzang. Zij zijn ter dood veroordeeld. Een nieuwe triomf van de alles veroverende en aan zich onderwerpende techniek.

Maar voordat de allerlaatste diligence van Holzkirchen naar Dietramszell afrijdt, heeft onze fotograaf de groote reis van ongeveer 10 K.M. nog eens meege maakt, om de stervende idylle voor onze lezers vast te leggen.

Bergop in het Beiersche hoogland.

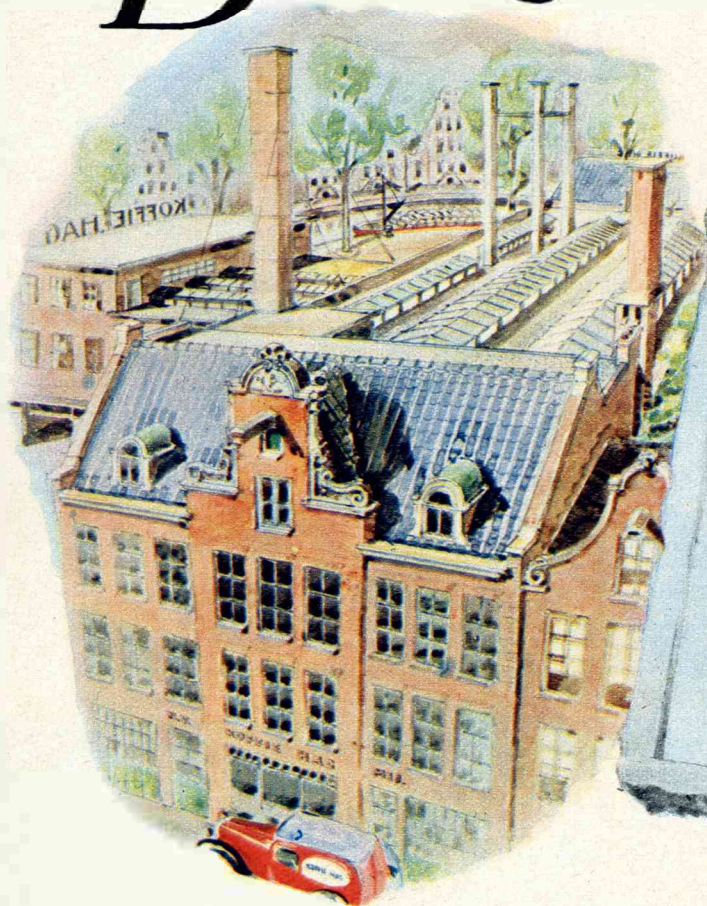

Op 'n gemoedelijk draffje gaat het door de prachtige bosschen van Beieren.

De kaartjes moeten aan het loket van het postkantoor worden genomen, opdat de postiljon op z'n gevaarlijken tocht geen geld bij zich behoeft te dragen.

Belangrijk nieuws ook voor U!

Wij hebben gebouwd . . .
alle crisis ten spijt.

Wij hebben gebouwd,
niet op zand, maar op stevige
heipalen in het hartje van Am-
sterdam, tegenover „Ons Huis”.

Wij hebben gebouwd
en ons bedrijf zóo modern in-
gericht, dat 100% service, supe-
rieure kwaliteit en volmaakte
verpakking tegen lagen prijs
mogelijk zijn geworden.

Toen wij gingen graven,
vonden wij in een put een 17-de
eeuwschen gevelsteen. „De Lindt
Winckel” stond er onder. Het
in den steen gehouwen tafereel
vertoonde koopsters uit de drie
standen.
Deze voorstelling inspireerde ons
tot navolging; de lindi-winckelier
wilde daarmee immers zeggen,
dat in zijn zaak ieder „naar zijn
meug en deugd” terecht kon....

*.. thans is gegarandeerd coffeïnevrije
koffie binnen ieders bereik!*

103 arbeiders hebben gedurende 3985 uren van voorbeeldig werken arbeid gevonden: heiers, grondwerkers, metselaars en timmerlieden. Toen kwamen de ingenieurs en machinebouwers, die de modernste constructies en de laatste snufjes der techniek toepasten, om zoo goed en voordelig mogelijk te kunnen produceeren. Het Hag-bedrijf, dat zijn bloeiperiode nog lang niet beëindigd heeft, dankt zijn vooruitgang aan het ongeschokte vertrouwen der verbruikers in alle lagen der bevolking. Overal, waar het besef veld wint, dat het in dezen tijd van inspanning en onrust verkeerd is, harten zenuwen door coffeïne noodeloos te prikkelen, daar behoort het coffeïnevrije Hag-product thuis. Hag en Sanka zijn echte, onschadelijke koffieboonen van ongeëvenaarde kwaliteit.

DE COFFEÏNE heeft met smaak en geur der koffieboonen totaal niets uit te staan. Het door Nederlandsche octrooien beschermde Hag-procédé is gedurende een dertigjarige bedrijfservaring tot volmaaktheid gebracht en de wetenschap is met dezen vooruitgang op volkshygiënisch gebied zoo ingenomen, dat niet minder dan 40.852 geneesheeren in alle gevallen, waar hart en zenuwen ontzien moeten worden, de via het zenuwstelsel loopende prikkelingen der nieren en spijsverteringsorganen achterwege moeten blijven en de algemeene constitutie de opzweepende werking der coffeïne niet verdraagt. Voor moeder en kind is Koffie Hag de uitkomst. Waar verhoogde bloeddruk of andere organische storingen waarschuwen, is Koffie Hag op haar plaats. Wie zou, gezien deze feiten, thans nog aarzelen, te profiteren van hetgeen wetenschap en tech-

niek hebben weten te bereiken? Een echte onschadelijke koffie, van hoogstaande kwaliteit in drie prijsklassen, n.l. 70 ct., 60 ct. en 40 ct. Neem eens een proef gedurende vier weken en ook U zal ondervinden, dat de van ouds bekende Koffie Hag beter bekomt.

Koffie Hag en Sanka-W worden thans onder super-vacuum, in blik verpakt, geleverd. Deze nieuwe uitvinding maakt het mogelijk, de natuurlijke smaak- en aromastoffen van gebrande koffie voor 100% te verduurzamen. De koffie komt m.a.w. kersvers uit de branderij in den koffiemolen van de huisvrouw en alle nadeelen van oud geworden koffie zijn op slag verdwenen.

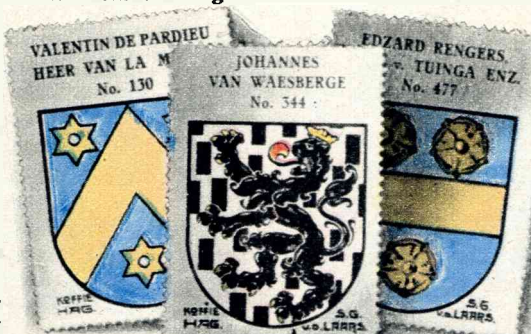
Gratis premie voor den liefhebber!

Alle drie de verpakkingen bevatten bons voor wapenzegels. Het unieke verzamelwerk Nederlandsche Heraldiek is thans zoover gevorderd, dat 2 complete albums bestaan, met niet minder dan

1129 wapens van Ned. gemeenten, 739 wapens van Indië. Heerlijkheden, Waterschappen en Historische Geslachten.

Teneinde in breede kringen belangstelling voor heraldiek te wekken, zenden wij als tijdelijke premie, gratis en franco, aan inzenders van nevenstaanden bon, het in den boekhandel verschenen werkje:

„Een en ander over Wapenkunde of Heraldiek” door Ch. Kiës, Gen.-Maj. K.N.I.L. b.d., alsmede eenige wapenzegels ter kennismaking.

Voor den
fijnproever met de
ruimere beurs:
**DE SUPERIEURE
HAG-KWALITEIT**

Voor den
liefhebber van zwart
met bruin:
**DE WIENER-
MOCCAMELANGE
SANKA-W**

Voor de bescheiden
huishoudbeurs:
**DE GOEDE
EN GOEDKOOPE
SANKA-II**

Allemaal echte, prima
koffieboonen, gegarandeerd
coffeïnevrij, overeenkomstig de
voorschriften der Nederlandsche
Warenwet.

BON: als drukwerk in te zenden aan N.V. Koffie Hag Mij., Postbus 889, Amsterdam. Gelieve mij gratis en franco te zenden de brochure „Een en ander over Wapenkunde”, alsmede eenige Hag-wapenzegels.

NAAM:

PLAATS:

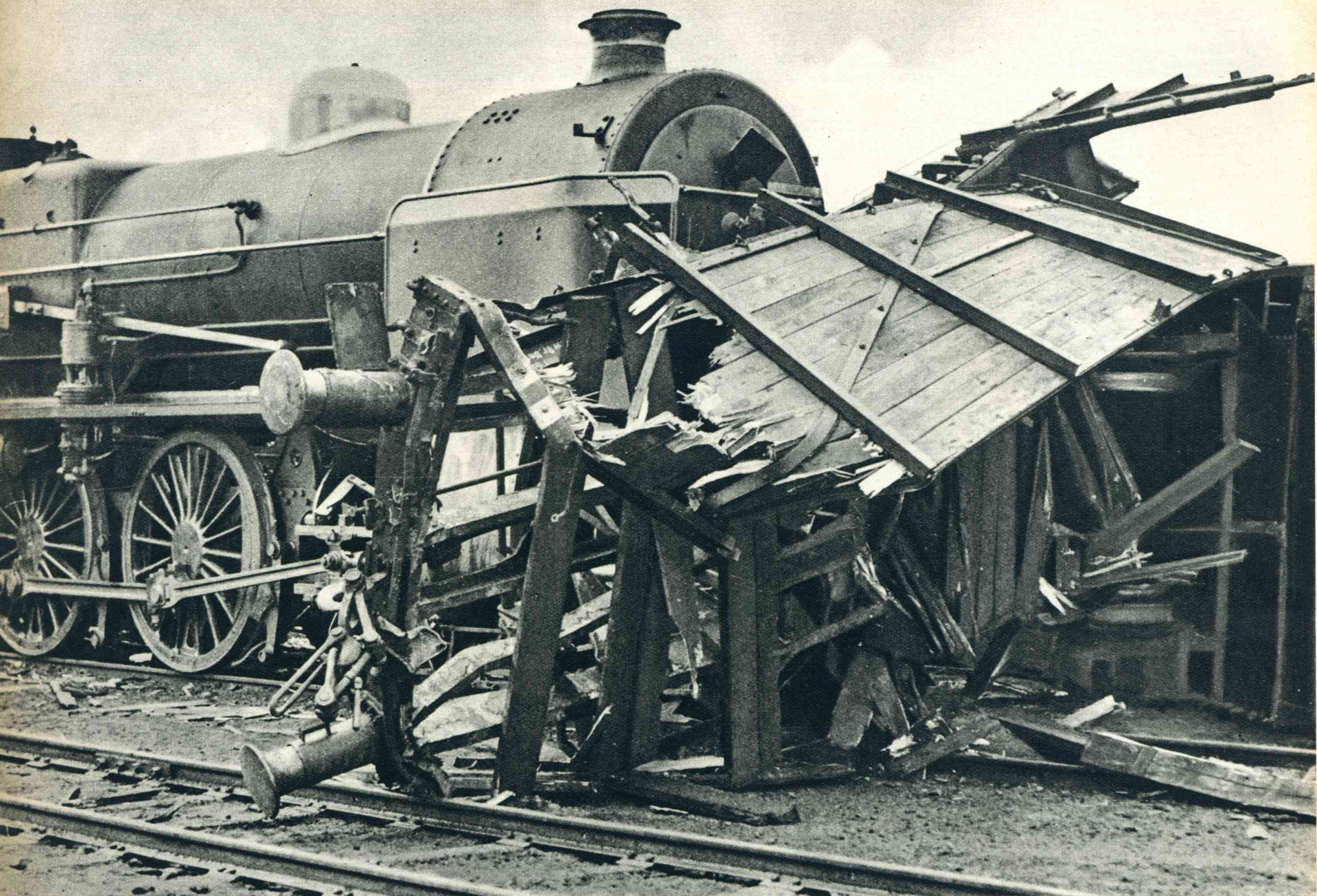
ADRES:

DE STAD AMSTERDAM

KANTOOR: N.Z. VOORBURG WAL 262 - AMSTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 33170 - GIRONUMMER 97946

DE HAARLEMMER HOUT IS NOG KAAL

Op het goederenemplacement te Derenter botste een trein uit de richting Apeldoorn in volle vaart tegen eenige stilstaande Duitse goederenwagons. Zooals men op onze foto zien kan, was de materiele schade zeer groot.

Binnen de grenzen

Het Duitse verkeersvliegtuig „Heinrich Gontermann” van de Luft Hansa maakte Zondag een noodlanding in den Eugeniapolder bij Sas van Gent, wegens benzinegebrek. Het vliegtuig kwam uit Keulen met bestemming Londen. Vier Zeeuwsche paarden trekken het toestel uit de modder.

Op de beurs van de Dameskroniek te Amsterdam werd Zaterdagmiddag jl. een Shirley Temple-middag gehouden. De kinderen zelf schijnen er niet veel plezier in te hebben.

De heer H. Keyzer werd benoemd tot burgemeester van Opmeer en Spanbroek.

De Eerw. Zuster Telesphorus vierde haar gouden jubileum als bewaarschoolonderwijzeres te Medemblik. — De jubilarisse temidden van autoriteiten en genoodigden op den feestdag.

IN NOORD-HOLLAND

De afdeling Enkhuizen der Mij. tot Bevordering der Toonkunst vierde het honderdjarig bestaan. — Het bestuur met den dirigent en den eere-voorzitter, burgemeester J. Haspels.

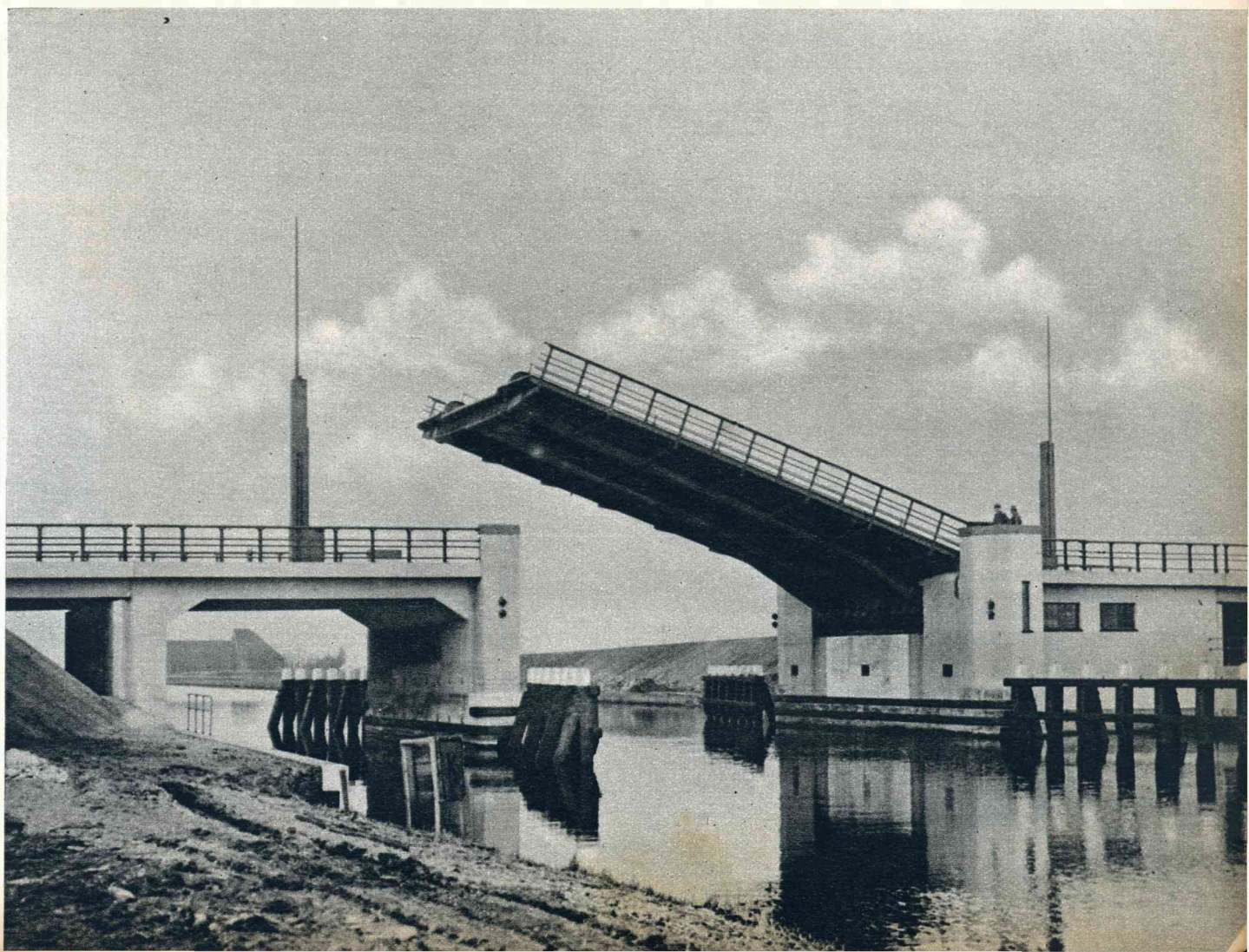

In Den Helder werd een verkeersrevue gegeven door de clubs voor Veilig Verkeer. Het oversteken van de straat op het tooneel.

De heer W. Roos te Dirkshorn vierde zijn 40-jarig jubileum in dienst van den heer L. Doekes.

Bij De Stolpen is de grootste brug over het Noord-Hollandsch Kanaal gereed gekomen. Wanneer de opritten gemaakt zijn, is een groote verkeersverbetering tot stand gekomen in den weg Amsterdam—Den Helder.

Sir Charles Kingsford Smith gefotografeerd voor z'n nieuwe vliegtuig te Heston.

terwijl ik me in koortsachtige haast een weg door het kreupelhout baande en in de cockpit sprong om daar, bevende over al mijn ledematen, te blijven zitten. Hoewel ik me steeds verbeeldde, de schaduw van een tijger om de machine te zien heensluipen, hoorde ik geen gebrul meer en zag evenmin een paar gloeiende oogen.

De vloed naderde reeds mijn vliegtuig. Ik overwon mijn vrees, stapte uit — gereed om ieder oogenblik weer in de cockpit te springen — en probeerde de wielen omhoog te krijgen.

Het was een ellendige nacht, maar toen de morgen aanbrak, hield de regen op en slaagde ik erin het vliegtuig vrij te maken en op te stijgen. Op den vierden dag was ik nog voor op Mollison. Juist vloog ik over de golf van Bengalen, toen ik plotseling werd getroffen door iets, waar ik in de verste verte niet op gerekend had — een vreeselijk gevoel, dat ik niet wist, wie ik was en wat ik deed.

Deze vreemde bevlieging hield een minuut of wat aan. Het volgende oogenblik dook ik recht op de zee af. Door 'n vlaag van angst kreeg ik mijn zelfbeheersching

terug. Langzamerhand drong het tot mij door, dat ik een zonnesteek moest hebben opgelopen. Een later ingesteld medisch onderzoek toonde aan, dat het koolmonoxyde-vergiftiging was. Herhaaldelijk volgden aanvallen van misselijkheid en braken, maar tenslotte landde ik toch in Calcutta. Daar bleef ik een uur in de schaduw rusten en startte opnieuw.

Op den zevenden dag was ik, ondanks mijn ziekte, nog een vollen dag op het record voor. Bij Milas, een Turksch stadje, kreeg ik zóó'n aanval, dat ik was gedwongen om te dalen. Ik verloor het bewustzijn en toen ik bijkwam, was mijn toestel omringd door Turksche soldaten, die mij naar Milas brachten. Twee dagen werd ik gevangen gehouden. Eindelijk, nadat hij tot de overtuiging was gekomen, dat ik geen kwade bedoelingen had, liet de commandant van Angora me los. Ik volbracht mijn tocht naar Engeland, maar mijn kans, om het record te breken, was natuurlijk verkeken.

De laatste vlucht

Mijn laatste vlucht van Australië naar Amerika in de „Lady Southern Cross”, een eenmotorige Lockheed Altair, zette de kroon op mijn volbrachte groote vluchten. Met Captain Bill Taylor als navigator steeg ik op om terug te keeren over de lucht-route, die ik zes jaar tevoren had uitgestippeld. Voor de eerste lange étape naar Honolulu was de

Kingsford Smith bij de resten van z'n vliegtuig „Southern Star” te Swanley (Engeland).

KINGSFORD SMITH vertelt zijn ervaringen

Slot van het artikel, dat de befaamde vlieger kort voor zijn dood schreef.

Mijn volgende waagstuk was een poging om den Atlantischen Oceaan voor het eerst van Oost naar West over te steken. Mijn kameraden op deze vlucht waren een Nederlander, Evert van Dijk, als tweede piloot, Captain J. P. Saul van den Ierschen Vrijstaat als navigator en Johnny Stannage als marconist. Bijna acht uur lang waren we gedwongen blind te vliegen door een bijna ondoordringbaren mist. Bij mijn poging om er boven uit te komen, kregen we zoo'n tegenwind, dat onze snelheid verminderde tot nauwelijks vijftig mijl per uur. Op die manier zouden we het met onzen benzinevoorraad nooit tot Amerika brengen!

Tegen twee uur in den morgen waren we allen doodop van vermoeienis. Ik daalde tot 500 voet in de hoop, dat we onder den mist door zouden kunnen komen. Ik schrok er voor terug, nog lager te dalen, want we moesten uitsluitend op onzen hoogtemeter afgaan en wanneer er een plotselinge verandering in den atmosferischen druk kwam, zouden de aanwijzingen wel eens niet meer zuiver kunnen zijn.

De hoogtemeter schommelde rond 600 voet, toen ik 'n briefje van Stannage kreeg: „Daal in 's hemels-naam niet verder. De antenne heeft al twee keer in het water gehangen.” En aangezien de antenne maar 125 voet lang was, bracht ik de kist haastig in de hoogte. Nauwelijks was ik van dezen schrik bekomen, of ik ontving een briefje van Saul: „Waarom houd je geen koers? Mijn kompas vertoont een afwijking van 90 graden.”

We hadden drie kompassen en deze wezen alle verschillend. Nog ongeveer 400 mijl scheidden ons van het land. Onze benzinevoorraad nam snel af en we wisten het allen: het was niet onmogelijk, dat we in een cirkel rondvlogen.

In gedachten ging ik terug naar degenen, die vóór mij dezen tocht hadden ondernomen. Hoe waren zij aan hun einde gekomen? — Een of andere onbe-

kende, mysterieuze factor, die de werking van hun kompassen verstoorde, zooals nu bij ons?

Ik besloot er een extra-hoeveelheid brandstof aan te wagen, om boven den mist te stijgen en vast te stellen, waar we ons bevonden. Toen we, op een hoogte van 3500 voet, weer in heldere lucht zaten, werkten onze kompassen normaal! Bij de landing, niet in New York maar in Harbor Grace, was ik niet in staat, uit de machine te komen.

Een verdere tocht naar San Francisco, waardoor de „Southern” een volledige wereldreis zou hebben gemaakt, leek ons een kleinigheid.

Bij mijn volgende groote vlucht startte ik met een Avro Avian tweedekker, de „Southern Cross Junior”, om Hinkler's solorecord van Engeland naar Australië te breken. Op deze reis gebeurde er niets bijzonders. Alles verliep even regelmatig en binnen de tien dagen zat het erop.

Kort na elkaar verbeterden Scott en Mollison mijn record, waarbij Mollison de thuisvlucht aflegde in acht dagen en eenentwintig uur. Ik zette me aan het werk en teekende een route, waarmede ik het record opnieuw in handen van een Australischen vliegenier hoopte te brengen.

Op den tweeden dag had ik al twintig uur op Mollison's tijd gewonnen! Laat in den middag zat er 'n leelijke storm voor me. In de veronderstelling, dat hij van plaatselijken aard was, vloog ik er recht op in, maar al spoedig werd ik gedwongen te dalen tot op dertig à vijftig voet boven het smalle strand. In dien zondvloed kon ik Victoria Point niet vinden en liep groote kans tegen een heuvel op te vliegen. Meer dood dan levend daalde ik en taxiede over het strand tot dicht bij het water.

Daar zat ik nou! Niemand wist, waar ik was. Voor mij de donkere oerwouden, achter me de woeste zee, terwijl tot overmaat van ramp de vloed kwam opzetten! Ik zag, dat het water tot aan mijn machine zou komen. Bevreemd, dat de wielen zouden wegzakken, ging ik voorzichtig het bosch in, op zoek naar wat hout. Ik scharrelde in de duisternis, vond een paar jonge boompjes en keerde op mijn schreden terug. Plotseling vernam ik het gebrul van 'n tijger!

In mijn schrik meende ik, dat het op hoogstens tien meter afstand klonk, hoewel het er waarschijnlijk honderd zijn geweest. De tijger brulde door,

Kleur is Leven!

Daarom ziet niemand graag vaal-bleke lippen en wangen. Hoe gemakkelijk echter kan iedere vrouw zich een rose fris en jeugdig uiterlijk verlenen door het gebruik van

KHASANA LIPPENSTIFT en ROUGE

Onder 6 verschillende kleuren, — waaronder de discrete Superb-lippenstift, — is voor ieder schoonheidstype de passende stift te vinden. Khasana-Superb-Creme tovert natuurlijk werkende frisheid op de wangen. Beide zijn tegen weer en water bestand en kissproof. Lippenstift: fl. -.35, -.60, -.75, 2.25. Rouge: fl. -.35, 1.—.

Vraagt onze Khasana-Poeder!

Generaalvertegenwoordiging: J. WINKEL JZN.
Den Haag, Merwedestraat 47, Telefoon 772575

Ik verteer mijn voedsel zonder bezwaren

Ook U kunt eten wat U wilt, en wanneer U wilt. U kunt dadelijk de overmaat van aciditeit der maagsappen, waaraan de gewaarwordingen van bezwaring, de oprispingen, de hoofdpijnen en de slaperigheid te wijten zijn, doen verdwijnen. Een kleine hoeveelheid Gebismureerd Magnesium in een beetje water — en Uw maagbezwaren zijn binnen een paar minuten verdwenen. Verwaarloos nimmer de voorafgaande ken-teekens die aanleiding kunnen geven tot meer ernstige aandoeningen, zoals: Maag-ontsteking of Dyspepsie. Gebismureerd Magnesium, dat verkrijgbaar is bij alle Apothekers en Drogisten à fl. — per flesch of fl. 1.75 per groote flesch, die voordeliger is, maakt onmiddellijk de overmaat van aciditeit, die de teergevoelige maagvliezen prikkelt, onschadelijk, doet het gisten van het voedsel ophouden en verzekert U een goede spijsvertering.

Voor Uw Maag

GEBISMUREERD MAGNESIUM

Het vliegtuig „Southern Cross” boven een der buitenwijken van New York.

machine geladen met 625 gallons benzine, een geweldige lading voor zoo'n betrekkelijk klein vliegtuig.

We hadden gehoopt, in den namiddag te kunnen vertrekken, maar dit lukte niet, en we ontkwamen nauwelijks aan een ongeluk in de branding. Onze tweede poging, 's morgens vroeg, slaagde. Tegen den avond hadden we er 1600 mijl opzitten en we waren vol vertrouwen op den goeden afloop. Dien avond echter, om elf uur, werden we, op een hoogte van 8000 voet, door een stortregen overvallen. Ik steeg tot 14000 voet, maar daar was het nog erger. Wat te doen? Terugkeeren?

Om te kunnen zien, hoever de regenbui reikte, strekte ik de hand uit naar den schakelaar van het landingslicht. Op datzelfde oogenblik viel de naald van den luchtsnelheidsmeter terug naar nul. De buis was blijkbaar door regenwater verstopt.

Plotseling werd de machine onrustig. Ik vloog met halfgeopende kleppen. Mijn oogen waren onafgebroken op het dashboard gevestigd, totdat — groote hemel, we vielen kurktrekkend naar beneden!

Als een waanzinnige gooide ik me op het stuur, maar zonder resultaat. Hoewel de schrik me leelijk te pakken had, werd ik toch woedend op mezelf, omdat ik niet in staat was te doen, wat een beginnening het eerst leert — een machine uit een „spin” brengen. Mijn instinct tot vechten was zóó sterk, dat ik beide voeten op 'n roerpedaal drukte, mij met den rug schrap zette tegen de zitting en hardnekkig duwde. Ik moest en zou uit die „spin” komen.

Het vallen duurde een eeuwigheid. Toen begon de naald zachtjes te trillen en liep terug naar het midden. Nu waren we weliswaar uit de „spin”, maar we doken toch nog loodrecht naar beneden. Langzaam liet ik den handel vieren.

Op dat oogenblik kwam tot mijn groote vreugde de luchtsnelheidsmeter ook weer tot leven. Hij wees 95 mijl per uur aan en we verloren nog steeds langzaam aan hoogte. De kleppen wat wijder open! Nog geen grootere snelheid! De kleppen heelemaal open — we wonnen een paar mijl.

Op die manier was het een onmogelijkheid om Honolulu te bereiken! Alvorens tot een noodmaatregel over te gaan, dwong ik mij kalm naar het instrumentenbord te kijken.

Ik slaakte een kreet van vreugde, terwijl ik mezelf tegelijkertijd de grootste verwijten deed. Bij het inschakelen van de landingslichten had ik per ongeluk ook den motor aangezet, die de randen van de vleugels omlaagdraait. Dit werkt zeer remmend en was dan ook de oorzaak geweest van het snel-

heidsverlies, waardoor de machine in 'n bijna noodlottige „spin” was gekomen.

De laatste keer, dat ik in levensgevaar verkeerde, was misschien wel de ergste, zelfs zóó, dat ik er nog met huivering aan terugdenk. Het gebeurde in Mei van dit jaar (1935) toen ik met Taylor en Stannage weer was opgestegen om van Sydney over de Tasmanzee naar Nieuw-Zeeland te vliegen. Ditmaal hadden wij een lading Jubileum-post aan boord. Toen we 480 mijl hadden afgelegd, verloor onze driemotorige machine haar stuurboord-propeller. Ik moest kiezen tusschen terugkeeren of doorgvliegen, en koos het eerste.

Kort daarna begon de motor aan bakboord te haperen, en wel zóó onheilspellend, dat we dachten: over een kwartier is het met ons gedaan. De middelste motor volgde weldra het voorbeeld van de beide andere; maar met een liter of wat benzine van den thans nutteloozen stuurboord-motor, wisten we hem weer op gang te krijgen. Intusschen had ik onze lading uitgeworpen — de mail natuurlijk niet — waardoor wij de honderd voet wonnen, die onze eenige kans op levensbehoud betekende. Dat we er ongedeerd afkwamen, hebben we voor een groot deel aan Taylor te danken. We hadden noodseinen uitgezonden en schepen spoedden zich zoo snel mogelijk in onze richting. We slaagden er echter in, met ons vliegtuig Sydney nog te bereiken. Ik hoop zoo'n ervaring nooit meer op te doen!

Piloten hebben een inspannend leven.

Nu, op achtendertigjarigen leeftijd, moet ik erkennen, dat ik reeds een veteraan ben. Maar er zit nog leven in den ouden rot! — en steeds weer zoek ik naar streken die nog niet in kaart zijn gebracht en naar werelden, die nog niet zijn veroverd — al leveren transatlantische vluchten ook geen cent op en al word ik voortdurend gehinderd door het probleem, hoe aan de benodigde gelden te komen.

Om zekerheid te hebben, exploiteer ik in Sydney een kleine luchtvaart-onderneming, maar mijn hart is bij het avontuur en voor mij ligt de verste grens in de lucht."

Uit deze laatste woorden van den beroemden piloot blijkt duidelijk, dat hij een waar pionier der luchten was, zooals de vijftiende en zestiende eeuw hun pioniers ter zee hebben gekend.

Kingsford Smith is gevallen — zijn naam zal niet licht worden vergeten en op de trajecten, die hij als eerste heeft verkend en gevlogen, zullen in de toekomst de handels- en passagiersvliegtuigen in regelmatige diensten op en neer gaan.

Jongens en meisjes

verlangen een gezonde, duurzame, maar daarbij ook een aardige schoolkleding. Ouders van ondervinding prefereeren „Bleyle", de gezonde en praktische gebreide kleding voor onze jeugd

Bleyle

ZUIVER WOL

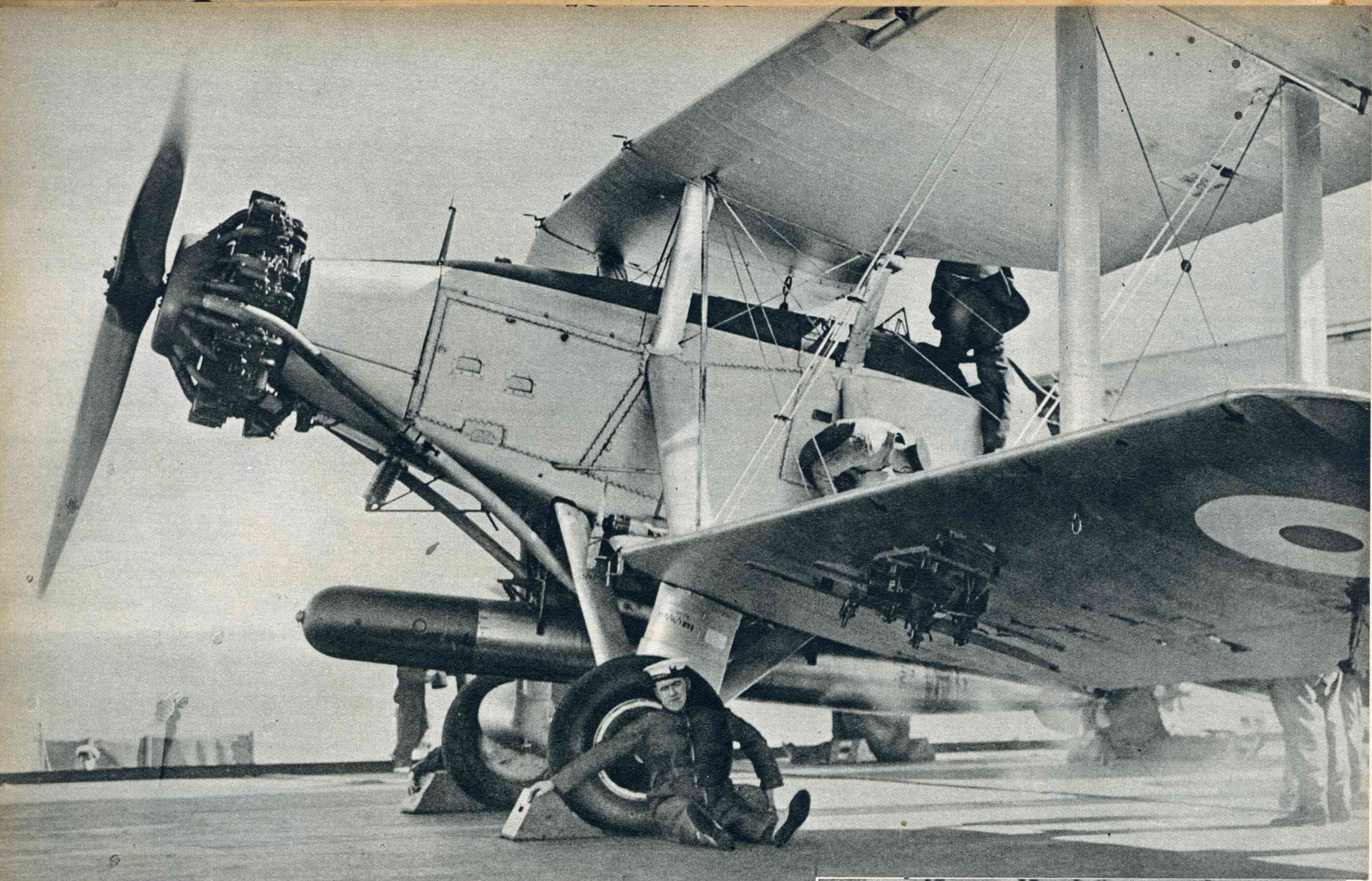
Vraagt het adres van de dichtstbijzijnde leverancier aan L. Zaalberg, Victoriaal 1, Wassenaar.

Even eenvoudig als het wasschen van Uw gelaat

De allerlaatste vinding der wetenschap. Een geparfumeerde toilet-crème, die in drie minuten een eind maakt aan overtollig haar. Scheermessen doen het haar slechts sneller aangroeien. De ouderwetsche ontharingsmiddelen ruiken onaangenaam en zijn gevaarlijk. Deze nieuwe schoonheidscreme, Nieuwe Vieto, doet het haar precies uitvallen. U gebruikt het eenvoudig zooals het uit de tube komt en daarna wast U de plek af met water. De huid blijft zacht, glad en blank, zonder eenig spoor van haar. Geen leelijke, donkere plekken, zooals een scheermes achterlaat, want ook het haar onder de oppervlakte der huid wordt erdoor verwijderd. Nieuwe Vieto is precies een welriekende gelaats-crème en is even gemakkelijk en prettig in gebruik.

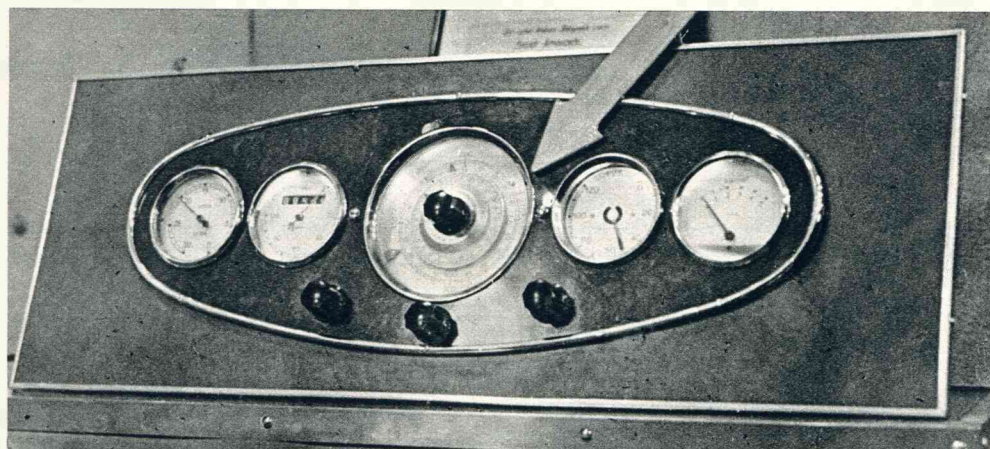
VIETO

In tuben van f 0.75 en groote tuben à f 1.25 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

Engelsche vlootmanoeuvres nabij de Kanarische eilanden. Een vliegtuig, met een torpedo aan den romp bevestigd, staat gereed van het dek van de „Furious” op te stijgen.

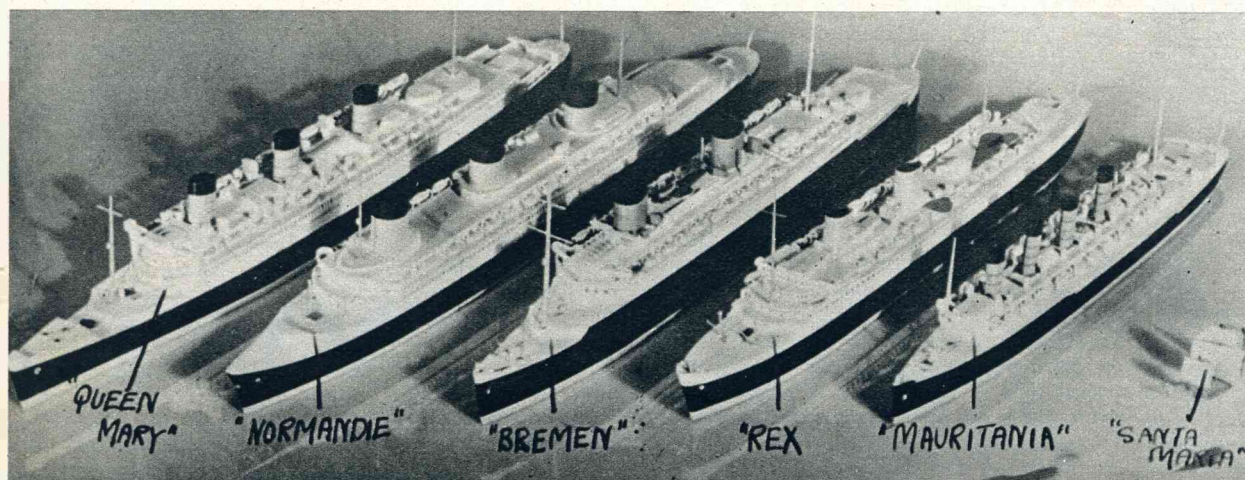
Buitenlandsch Allerlei

De Kienzle-fabriek te Berlijn heeft onder den naam „tempometer” een instrument in den handel gebracht, waarop de autobestuurder lezen kan, wat de gemiddelde snelheid van zijn wagen op een bepaald traject is geweest.

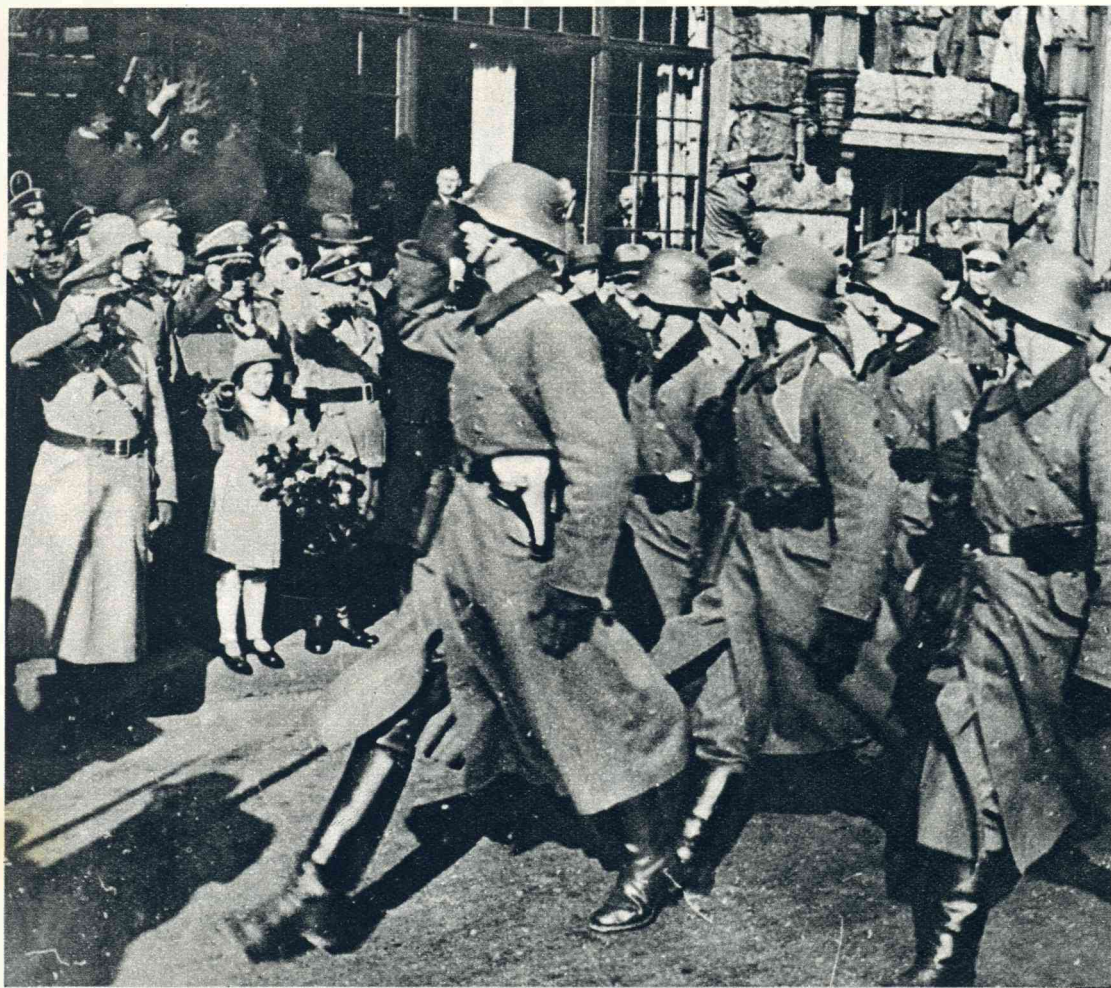
Den 31en Maart zal het honderd jaar geleden zijn, dat Charles Dickens z'n beroemde boek „The Pickwick Papers” schreef. Ter gelegenheid van dit jubileum zal met een historische postkoets een tocht gemaakt worden van Londen naar Rochester, de stad waar de hoofdpersonen uit het boek vele interessante avonturen beleefden.

Over den Atlantischen Oceaan in 1492 en in 1936. Modellen van de groote zeekasteelen die een regelmatig dien van Europa op Amerika onderhouden. V.l.n.r. de „Queen Mary”, 73.000 ton; de „Normandie”, 76.000 ton, vaartijd 4 dagen, 3 uur en 2 minuten; de „Bremen”, 51.600 ton, vaartijd 4 dagen, 16 uur en 15 minuten; de „Rex”, 51.000 ton, vaartijd 4 dagen, 13 uur en 58 minuten; de „Mauretania”, 50.000 ton, vaartijd 4 dagen, 17 uur en 50 minuten, en ten laatste het scheepje van Christoffel Columbus, dat er 70 dagen over deed.

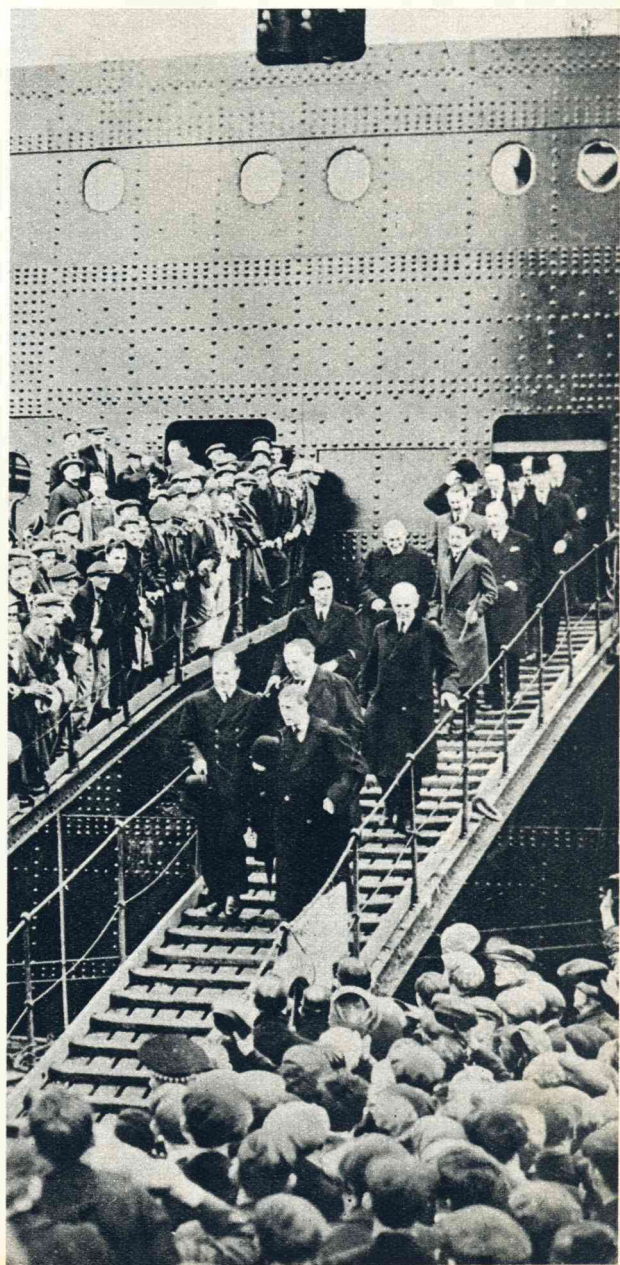

De historische Rijksdagzitting in de Krollopera te Berlijn. Hitler bij 't uitspreken van z'n belangrijke rede.

Zaterdag j.l. zegde de Rijkskanselier in z'n Rijksdagrede aan de mogendheden het pact van Locarno op. Tegelijkertijd trokken eenige troepenafdeelingen het Rijnland binnen — onze foto werd genomen te Keulen. Men ziet de soldaten langs de autoriteiten voor hotel Excelsior marcheeren.

Koning Edward bezichtigde te Glasgow het reusachtige s.s. „Queen Mary”, dat z'n voltooiing thans snel nadert. Bij het verlaten van het schip werd Z.M. door de arbeiders hartelijk toegejuicht.

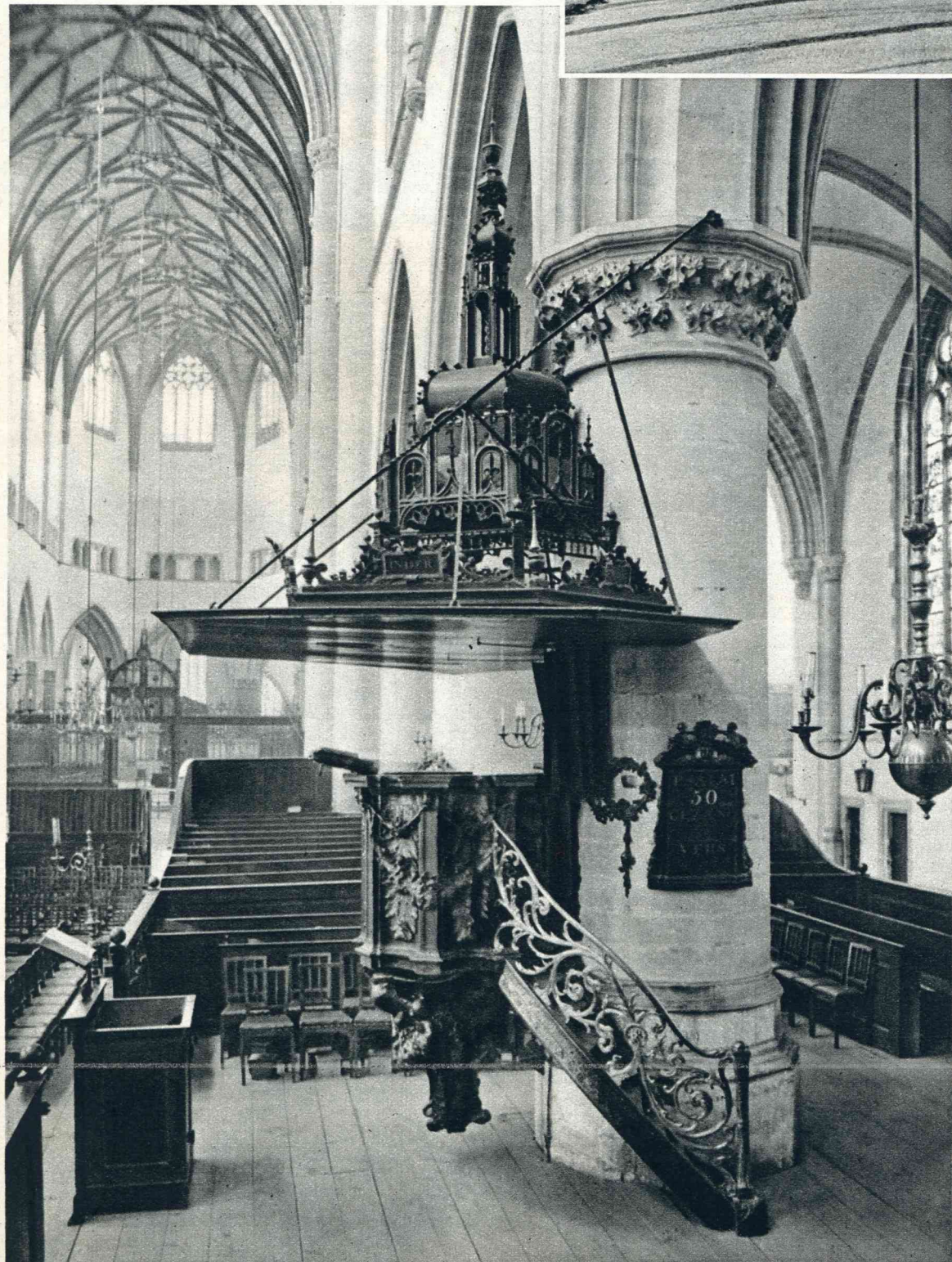

Gezicht vanuit het poortje van het Stadsziekenhuis te Hoorn.

Een van de mooiste lanen van Hilversum, waar 's zomers een prachtig zwaar geboomte prijkt, de 's Gravelandsche weg.

DRIE MAAL H

De drie H's staan voor drie Hollandsche steden: Hoorn, Haarlem, Hilversum, drie verscheiden steden, zoals de natuur van onze provincie verscheiden is. De eerste een doode stad genoemd, die echter niet dood is, al is de Zuiderzee geen belangrijke weg in het internationale handelsverkeer meer, al bestaat de Zuiderzee zelf niet meer; de andere een der oudste steden van ons land, de derde een der aantrekkelijkste plaatsen van Noord-Holland.

Hoorn is oud. Sommigen noemen de stad reeds omstreeks 1340, anderen maken haar nog ouder. Het werd een der belangrijkste en rijke steden aan de Zuiderzee; er woonden rijke kooplieden, die zaken deden tot ver in Europa en Azië, er waren drukke markten, het speelde een rol in verschillende perioden van onze geschiedenis. Dat vindt men niet alleen terug in het praalgraf van admiraal Pieter Florisz of in het standbeeld van Jan Pietersz. Koen, doch het spreekt uit de gehele stad, uit de vele intieme, mooie plekjes, uit de prachtige gevels en oude gebouwen, uit het gehele karakter en de sfeer, welke men niet omschrijven kan, maar welke zoo sterk bekoort en de oorzaak is, dat landgenoot en vreemdeling op reis zoo vele Nederlandsche steden en stadjes niet onbezocht laat.

Dat is zeker ook een der attracties van Haarlem, in grootte (ruim 126.000 inwoners) de tweede stad van Noord-Holland, zetel van het provinciaal bestuur, gelegen aan belangrijke verkeerswegen, sinds lang geldend als de bloemenstad. Monumentale, moderne gebouwen vindt men er niet, en de stad is te groot geworden om het oud-Nederlandsche karakter ongerept te bewaren, doch in het centrum vindt men talrijke herinneringen aan het verleden in stille, bezonken grachtjes en rijke voorbeelden van vroegere architectuur — herinneringen, die teruggaan tot de dertiende eeuw en nog vroeger. Als woonstad heeft deze oude veste aan het Spaarne groote aantrekkelijkheid; den hoogbouw, zooals

Interieur van de oude St. Baaf te Haarlem.

De Gravensteenenbrug en Korte Spaarne te Haarlem.

in Amsterdam of Rotterdam, kent men er niet; in de buitenwijken is een vriendelijke, rustige woon-gelegenheid voor velen, en in den zomer heeft men het groote voordeel, dat men in de nabijheid ver-poozing kan zoeken aan het strand, in de mooie natuur van de Haarlemmerhout, van Heem-stede en Overveen, van de duinstreek van geheel Kennemerland.

In even groote mate, zoo niet meer, geldt dit van Hilversum, de mooie tuinstad van het Gooi. Hilversum ligt midden in den Zuidwesthoek van onze provincie, waar over groote uitgestrektheden, maar ook dicht bij elkaar, bosch en heide den stedeling trekken. Steeds meer stadbewoners heeft deze mooie streek gelokt.

De groote plaatsen hebben, wat winkels e.d. betreft, de voordeelen van een stad gecombineerd met de steeds meer gezochte genoegens van de natuur, zoodat wie er toe in de gelegenheid is, zich hier heeft gevestigd om zooveel mogelijk in de natuur te verkeerren, zonder er steeds lange tochten voor te moeten maken en zonder „begraven” te zijn op het platteland.

Rechts: Aan den rand van Hilversum.

Winter op de Haarlemsche bolwerken.

De Gelderschesteeeg te Hoorn.

Be Quick Noordelijk voetbalkampioen. Kickje van de kampioensploeg na de 2-1-overwinning op Velocitas.

De Amsterdamsche korfbalclub Blauw-Wit werd Zondag door een 9-3-overwinning op Olympia afdeelingkampioen.

SPORT VAN DE WEEK

Op de banen der Haagsche Golfclub werd ter opening van het golfseizoen een aanmoedigingswedstrijd gespeeld. De twee sterkste spelers uit het toernooi, jhr. Calkoen van Limmen (aan slag) en W. A. Kerkhoven (midden). Op den achtergrond kijkt de pas van zijn ongeval herstelde tennisspeler Timmer belangstellend toe.

Euwe en Aljechin wederom in de hoofdstad. Ditmaal niet voor een partij schaak, doch om over een revanche-match te spreken. Onze kampioen haalde den Rus van den trein.

Tegen de verwachting in behaalde Excelsior Zondag een 1-2-overwinning op D.H.C. te Delft. Moment uit deze match voor het doel der gastheeren.

De strijd tusschen Ajax en Xerxes (3-1) in De Meer. Moment voor het doel van Xerxes.

Met gemengde gevoelens hebben wij Zondagmiddag de uitslagenlijst verwerkt. Zeker, Ajax heeft zijn kans op den titel kunnen behouden, doch tegenover het succes van de roodwitten stond de nederlaag van Blauw-Wit te IJmuiden, welke er wel eens toe kon leiden, dat de zebra's toch den titel nog aan een ander zullen moeten afstaan. In elk geval is de voorsprong op Feijenoord verdwenen, al geldt hierbij voor onze stadgenooten de gelukkige omstandigheid dat zij twee wedstrijden meer hebben gespeeld en gewonnen. Maar dat Blauw-Wit Zondag a.s. in Rotterdam voor een moeilijke opgave komt, is wel zeker. En het ergste is hierbij, dat deze opgave thans tot een gelukkige oplossing dient te worden gebracht. Eerst kon het nog een stootje velen, doch nu moet absoluut gewonnen worden, wil Feijenoord tenslotte nog niet met den titel aan den haal gaan.

D.W.S. zorgde er voor, dat de balans toch nog in ons voordeel doorsloeg, door Z.F.C. een 3-1-nederlaag toe te brengen. Met de roodwitte Zaandammers gaat het ook al niet best. Door de hernieuwde zege van H.F.C. zijn zij zelfs nog in de moeilijkheden geraakt.

In de tweede klasse A gaat de strijd om den titel nog slechts tusschen E.D.O. en D.O.S., daar Vriendenschaar Zondag te Bloemendaal verloor. De Haarlemmers klopten Zeeburgia, terwijl D.O.S. te Alkmaar een 2-4-zege op Alemaria Victrix behaalde. E.D.O. heeft een verliespunt minder dan D.O.S.; moet echter nog drie wedstrijden spelen, tegenover de Utrechtenaren slechts twee.

Door de hernieuwde nederlaag van Kinheim staat het vrijwel vast, dat deze ploeg degradatie-wedstrijden moet spelen.

In de andere afdeeling heeft Velox den titel reeds behaald, door met 1-0 van O.V.V.O. te winnen. Het is niet de eerste maal, dat deze geelzwarte Utrechtenaren aan de poorten der eerste klasse kloppen. Mogelijk hebben zij thans succes.

Voor korfbalend Blauw Wit was het afgelopen Zondag een heel wat aangename dag dan voor de Stadion-club, doordat de Cocq c.s. door een 9-3-zege op Olympia het kampioenschap van de Westelijke 1e klasse wist te bemachtigen. De wedstrijd, waarmede de Zebra's dezen titel wisten te veroveren, was er overigens een van zeer slecht gehalte en het aankijken nauwelijks waard. Algemeen geloofde men, dat Bl. Wit met dezen wedstrijd zijn totaal doelpuntenaantal tot 100 zou weten op te voeren, doch de schotvaardigheid van Bl. Wit liet ditmaal wel wat te wenschen over. Inmiddels wenschen we Bl. Wit van harte geluk met dit succes, een succes dat dit twaalfstal door zijn zeer con-

Zondag werd de dames-hockeywedstrijd Amsterdam-Rood Wit gespeeld, welken de Haarlemsche dames met 2-4 wonnen. Spelmoment voor 't Amsterdamsche doel.

De korfbalwedstrijd Blauw Wit-Olympia (9-3). Aanval van Blauw Wit op het Olympia-doel.

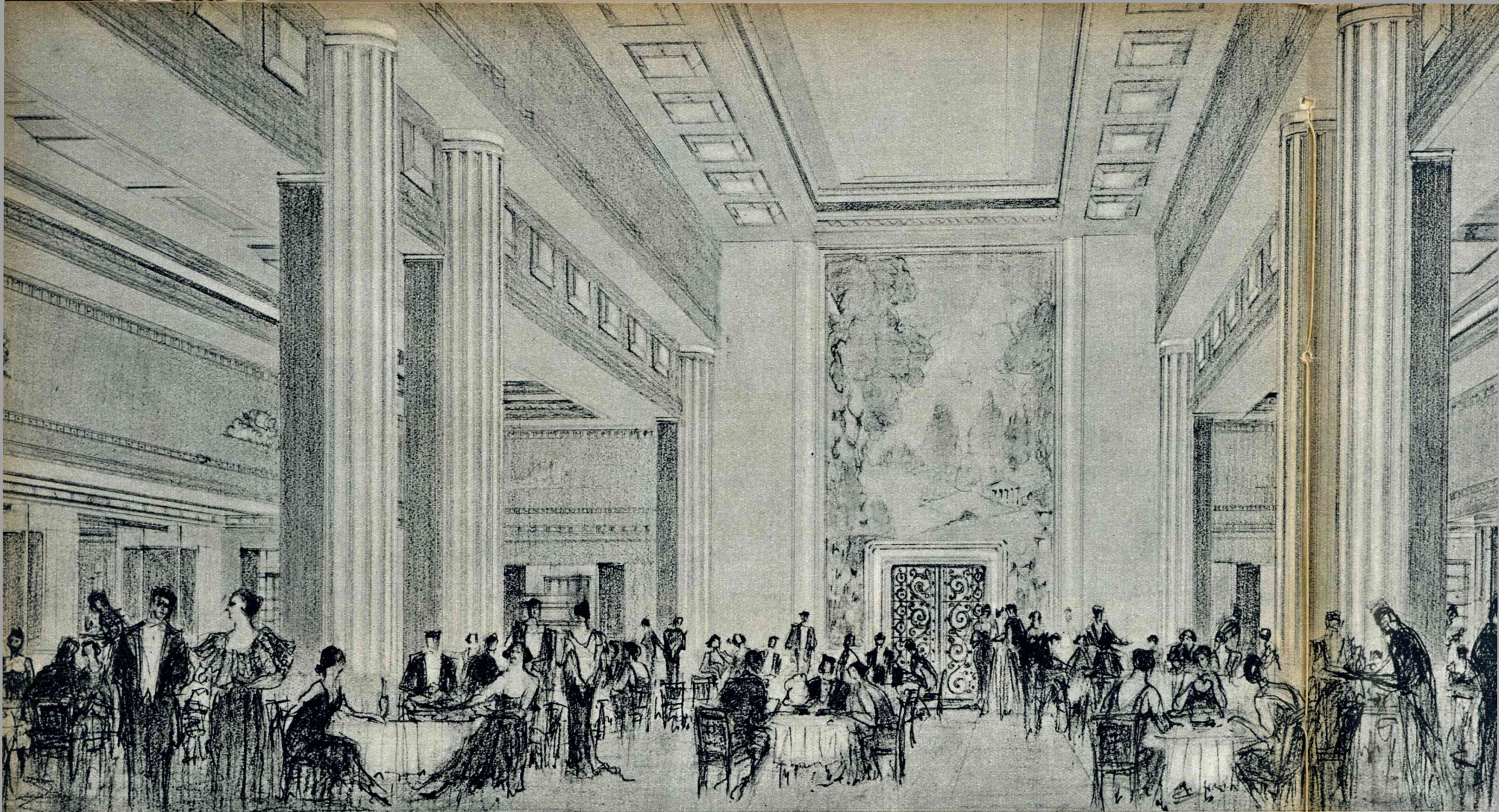

stanten vorm gedurende dit seizoen ten volle verdient.

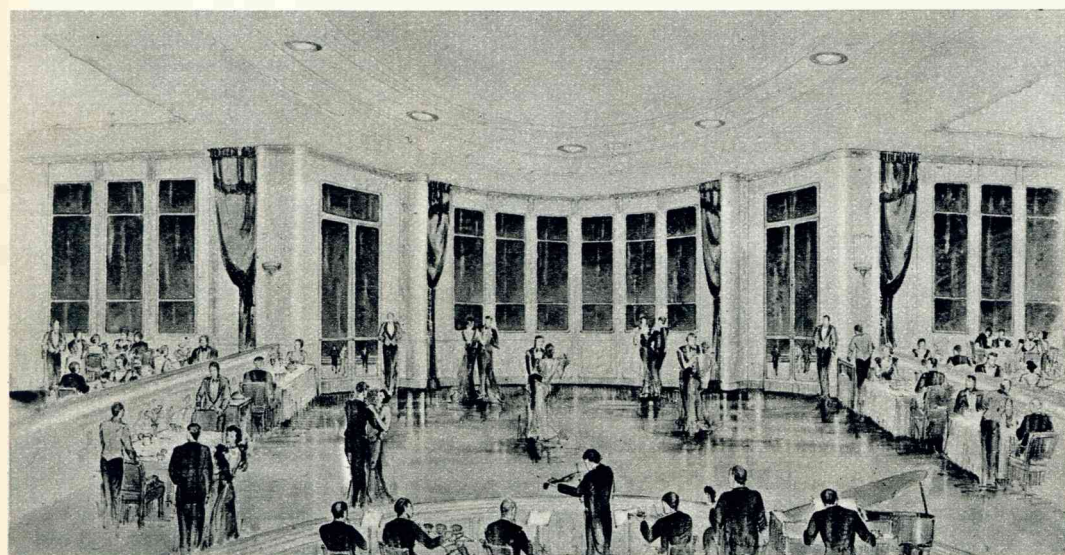
Sportief liep in zijn thuiswedstrijd tegen D.V.D. zeer hard van stapel, want voordat de eerste 10 minuten waren verstreken, noteerden de groenzwarten reeds een nuttigen 3-0-voorsprong. Geleidelijk echter kwam D.V.D. er beter in, liet zich door dezen plotselingen achterstand niet intimideeren en slaagde er na rust zelfs in, den stand op 4-4 te brengen. In den resterenden tijd wist Sportief met een goed doelpunt beide punten toch nog in beslag te nemen, hoewel een gelijk spel de verhouding beter weergegeven had.

De wedstrijd E. D. O.—Zeeburgia eindigde Zondag in 'n 1-0-overwinning voor de Haarlemmers. Kiekje wil deze spannende match voor het doel van Zeeburgia.

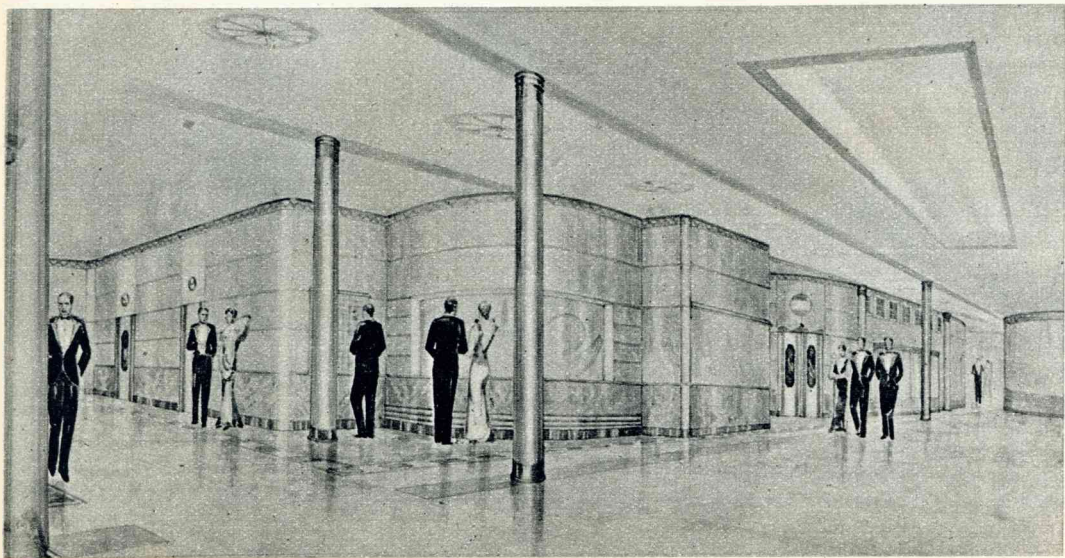

De groote eetzaal, ter hoogte van drie dekken en verlicht door een indrukwekkenden glaskoepel, beslaat de geheele breedte van het schip, d.w.z. 36 meter, en heeft een lengte van bijna 50 meter. Zij kan ruim 800 passagiers zeer comfortabel bergen.

Op het bovenste, het zonne-dek bevindt zich de verandah-grill, die door hooge ramen een prachtig uitzicht geeft over de zee of op de kustlandschappen.

DE QUEEN MARY KIEST ZEE

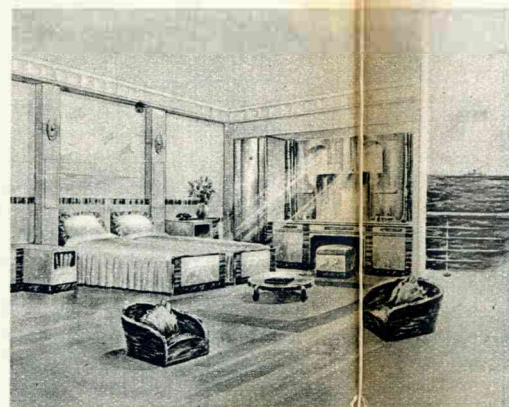
Vierentwintig kilometer gordijn- en bekleedingsstof, elf kilometer tapijt, linnen duizenden stuks, meer dan tweehonderdduizend stuks porcelein- en glaswerk uitzet voor het huishouden van Englands machtigste zeekeest, de Queen Mary, gebracht in het dok aan den Clyde-oever: Dinsdag 24 Maart zal zij voor de kiezen voor een tocht uit deze Schotsche scheepswerven vaart rondom de Engelsche haven van Southampton, waar nog de laatste technische proeven genomen, de laatste gen aangebracht zullen worden. Tot op 27 Mei de eerste tocht over den Atlantischen Oceaan naar New York zal worden aanvaard.

De Schotsche, en daarmee de geheele Britsche scheepsnijverheid beschouwt den bouw van dezen oceanareus als haar meesterwerk, een triomf, die in menig opzicht de Fransche Normandie nog verre overtreft. Reeds in de techniek: in snelheid, veiligheid en souplesse van voortbeweging en besturing. Maar bovenal in de ongehoorde mate van comfort en luxe, waarmee de Cunard-lijn op de Amerika-route zich aan de spits heeft willen plaatsen.

Reeds eerder hebben wij aan de enorme afmetingen en technische bijzonderheden van dit wonderschip uitvoerige bespreking en illustratie gewijd; nu wij de hand hebben kunnen leggen op een serie ontwerpteekeningen voor de inrichting der Queen Mary, willen wij ons dezen keer tot het interieur bepalen: temeer omdat de komende weken nog gelegenheid te over zullen bieden om over haar indrukwekkende uiterlijke verschijning te vernemen.

Van dit nieuwe Cunard-schip is het opmerkelijkst, dat niet

De groote hall van het promenade-dek bevat een luxueuze winkelgalerij, en is in haar uitvoering van een rustige, lichte élégance.

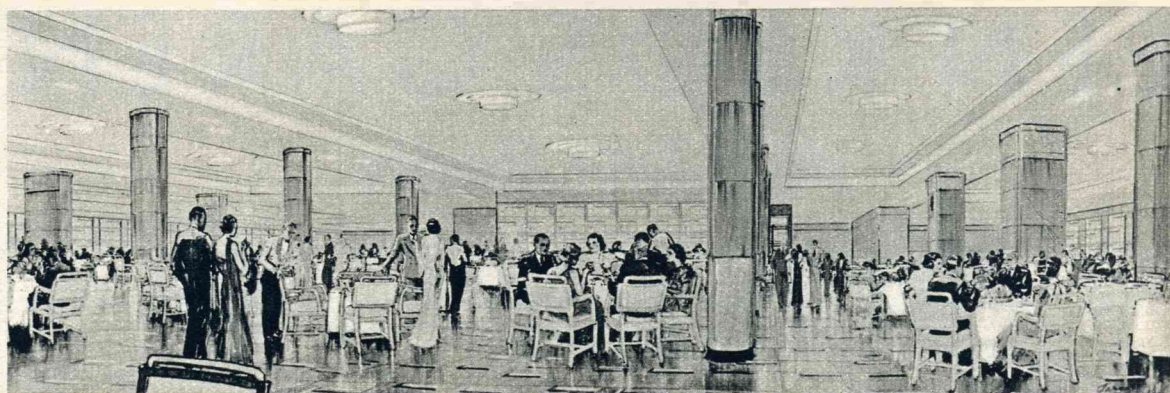
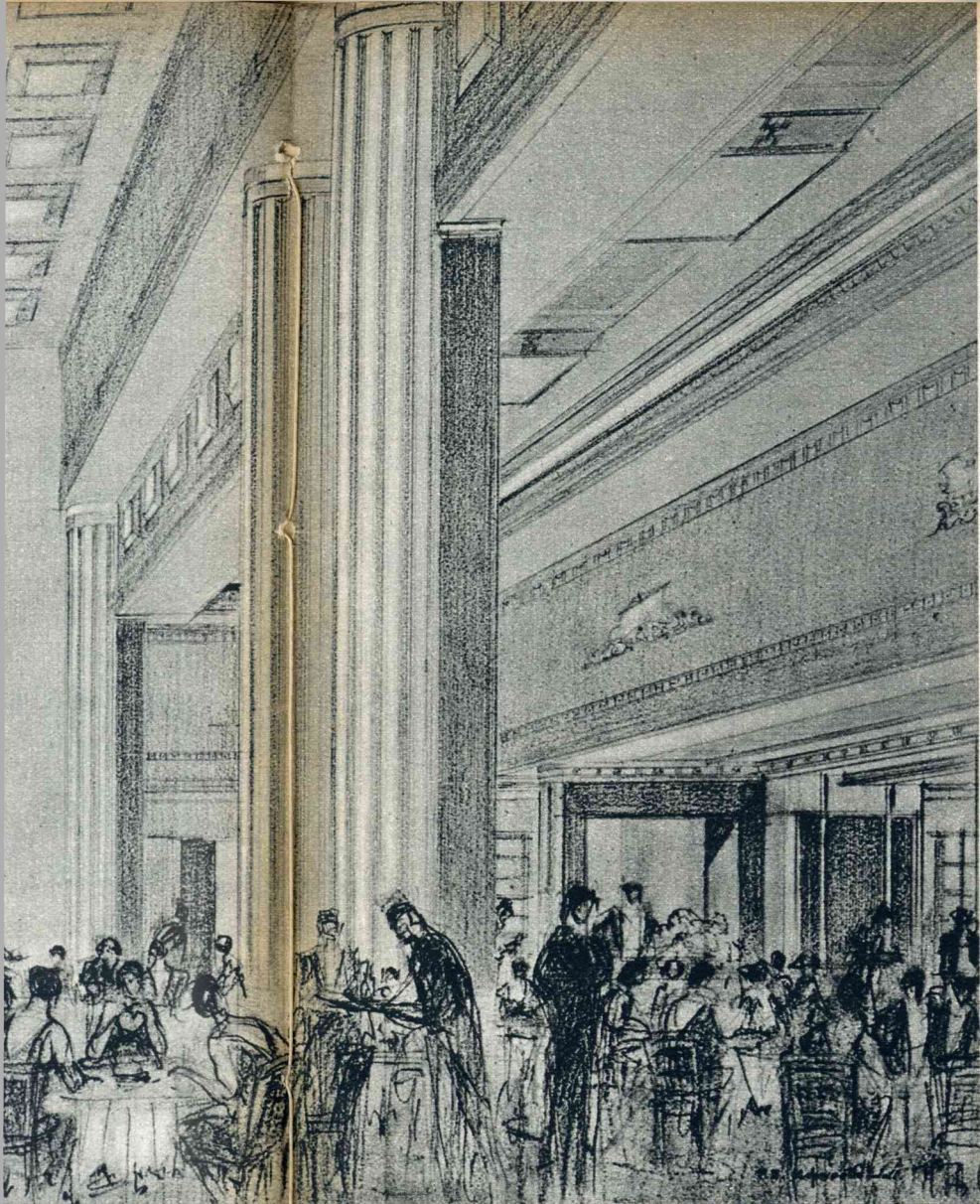
Dit is de suite op en comfort en

alleen in de eerste klasse-afdeling, maar alleen in de eerste klasse onderdoet.

gelegenheid, bedverlichting, smaalfeering: een inrichting, die zeker een comfort, maar alleen in de eerste klasse onderdoet.

Een nieuw tijdperk in scheepsinterieur, dat voorziet bij den bouw bij de installatie der verblijven drijvend weeldepaleis.

Aan kunstwerken van vermaarde kunstnijverers en binnenhuis-architecten.

De rijke eetzaal van de toeristen-klasse valt in ruimte, luxe en vroolijke stemming nauwelijks te evenaren.

een collectie, die een compleet museum vullen zou. Aan betimmeringen en meubilair zijn de kostbaarste en zeldzaamste houtsoorten verwerkt, waarvoor de bosschen uit alle werelddeelen hun prachtigste natuurproducten hebben afgestaan: tusschen het gaafste eiken- en het nobelste notenhout vindt u er meer dan vijftig exotische soorten als betel, patapsko, matore, zebrano en dergelijk ongehoord kostbaar gewas. Luxueuze stoffen, geraffineerde weefsels en tapijten zijn naar het ontwerp van befaamde kunstenaars en uit de rijkste materialen vervaardigd voor de stoffeering van zalen en hutten. Dertig artisten hebben toezicht gehouden op ontwerp en uitvoering van decoratie en inrichting daarvan. Zonder in uitersten te vervallen, is de geheele verzorging in modernen geest opgevat; er wordt niet teruggegrepen naar oude stijlen, maar evenmin wordt toegegeven aan eenige sensatie of bizarre overdrijving; een sfeer van rustige élégance, van licht en blijheid is het effect, dat in alles door allen moest worden nagestreefd, en die

men met veel smaak en beheersching ook heeft weten te bereiken.

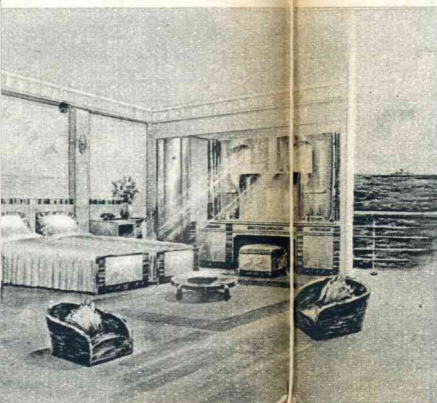
Dat toonen op de eerste plaats de interieurs van de groote restaurant-, amusements- en conversatiezalen. Maar evenzeer de kleinere verandah-grill, de schrijf- en lees-, de rook- en kinderszalen, de beide zwembaden (in eerste- en toeristen-klasse). En dat toont niet op de laatste plaats het aspect der hutten tot in de derde klasse toe. De meeste zijn dan ook door de interieur-kunstenaars telkens weer in eigen afzonderlijke kleur en stijl en decoratie ontworpen.

Van den smaak en de pracht, het comfort en de sfeer, die dit fantastische schip zijn reizigers biedt, willen wij met de reproductie dezer ontwerpen alvast eenigen indruk geven. Zij zullen de fantasie te hulp kunnen komen, wanneer over enkele dagen de berichten verschijnen over den eersten tocht van 's werelds meest majestueuzen stoomer.

Het zonne-dek, dat gelegenheid biedt tot allerhande sport, rust en vermaak in de hooge verandah-grill.

QUEEN MARY BEST ZEE

en bekleedingsstof, elf kilometer tapijt, linnengoed bij honderd honderdduizend stuks porcelain- en glaswerk — de fantastische Englands machtigste zee-kasteel, de Queen Mary, is aan boord te-oever: Dinsdag 24 Maart zal zij voor de eerste maal zee schotsche scheepswerven oaa rondom de Engelsche kust naar de laatste technische proeven genomen, de laatste voorziening tot op 27 Mei de eerste tocht over den Atlantischen Oceaan naar New York zal worden aangevaard.

Dit is de doorsnede van een luxesuite op het A-dek, waar ruimte en comfort alle gedachte aan schip en zee verre houden.

alleen in de eerste klasse, maar ook in toeristen- en zelfs in derde klas-afdeelingen de luxe, het comfort en de kunstzinnige originaliteit van inrichting en decoratie zijn opgevoerd tot een peil, dat aan het fantastische grenst; ook de derde klasse beschikt in de hutten over gemakkelijke stoelen, over installaties voor aan iederen wensch of gril gehoorzame

nu wij de hand tekeningen voor ons dezen keer de komende week om over haar vernemen.

kelijkst, dat niet

at een luxueuze in een rustige,

luchtversching en verwarming, warme en koude waschegelegenheid, bedverlichting, smaakvolle tapijten en stoffeering: een inrichting, die zeker niet in smaak, verfijning en comfort, maar alleen in kostbaarheid voor die der eerste klasse onderdoet.

Een nieuw tijdperk in scheepsinrichting — zoo luidde het devies, dat voorzat bij den bouw, en dat leiding gaf bij de installatie der verblijven voor alle klassen van dit drijvend weelde-paleis.

Aan kunstwerken van vermaarde schilders, beeldhouwers, kunstnijveren en binnenhuis-architecten bergt het schip

EEN KLOS GAREN

door John Holden

Meneer Robbins slaakte een zwaren zucht van berustend martelaarschap. „Daar heb je d'r weer,” sprak hij de ruimte in, en hij verschikte zijn koolen en stofte pakjes soepgroenten af, die op de toonbank opgestapeld stonden.

Een korte, dikke dame met een molligen, rood-puntigen neus was voor het winkelraam blijven staan. Nadat zij een paar minuten gestaard had, kwam zij binnen.

„Wat was er van uw dienst, mevrouw?”

Meneer Robbins lachte innemend. De dame zag het winkeltje rond met het afkeurende gezicht van iemand, die de etalages van de deftigste magazijnen ter wereld gewend is. Eindelijk viel haar oog op een kist uien, die nog dicht was.

„Daar wou ik een pond van hebben,” zei ze. Haar mond sloot zich over het laatste woord als een val om den staart van een muis.

„Nee, diè niet. Ik wou ze uit die kist hebben. Diè zijn niet versch.”

Robbins' roode gezicht werd nog rooder en achter in zijn nek prikte zijn haar.

„Ik wou die kist nog even dichtlaten, mevrouw. Ik heb er nog genoeg voor 't raam.”

„Goed. Dan ga ik wel ergens anders.”

Zij keerde zich om. Robbins slikte met geweld zijn trots door.

„Nee, ik zal hem wel openmaken, mevrouw! Een oogenblikje, alstublieft.”

Hij ging naar het keukentje om zijn gevoelens lucht te geven. De dame lachte triomfantelijk.

Robbins kwam terug met een bijl en viel op de kist aan met een kracht, die hij zeer misplaatst vond, want de dame was er.

De kist was open en Robbins woog de uien uit. Hij vouwde den zak netjes dicht en bood hem de dame. Zij maakte een afwijzend gebaar.

„O nee! Da's me te lastig. Laat u maar thuis brengen.”

Zij betaalde en ging. Robbins stond versuft naar den zak uien te kijken. Met een woeste handbeweging veegde hij het pakje van de toonbank op den vloer. Toen raapte hij het op.

Onderwijl kwam Franklin binnen. Franklin was een van zijn beste vrienden en werd met open armen ontvangen.

„Dat... dat wijf!” Robbins wees — praten kon hij niet — naar de breede gestalte, die door de Hoogstraat schoof in de richting van den manufacturenwinkel, aan den anderen kant van 't dorp. Hij haalde diep adem.

„Die wil ze... thuisgebracht hebben!” Hij sloeg op de overblijfselen van den uienzak. „'n Goed half uur buiten 't dorp!”

Franklin grijsde.

„Dan neem je een auto! Wie is 't eigenlijk?”

Robbins slikte.

„Ze heet mevrouw Vanloo; ze...” Weer begaf hem de spraak. Hij brieschte als een woedende stier. Toen hij bij was, ging hij voort: „Als ik niet dacht, dat ik 'r op den duur méér kon leveren, kréég ze 'n zak uien van me! Reken maar!”

„Hoe heet ze ook weer, zei je?”

„Mevrouw Vanloo. Ze is weduwe. D'r man heeft dik geld verdiend en toen is ie gestorven. Geen wonder,” voegde hij er somber bij. „Ik snap nòg niet, hoe ie zoo lang heeft kunnen leven, om al dat geld te verdienen.”

Hij deed met zijn bijl een wilden uitval naar een ui. Toen vervolgde hij:

„Ze heeft Eikenhof gekocht. Ik zou graag de heele leverantie hebben, anders nam ik 't niet. Nee,” besloot hij vastberaden, „anders nam ik 't niet. Ik liet me nog liever ophangen.”

Hij gooide den gewonden ui in een kist onder de toonbank en vouwde zijn armen.

„Maar als ik de heele klandizie krijg... daar doe je 'n hoop voor.”

Franklin boog zich over de toonbank en bracht een gewichtig gezicht nabij dat van Robbins.

„Die krijg je nooit. Jack.”

Robbins sprong achteruit. Toen werd hij kalm, nam een krant en sloeg een vlieg dood.

„Hoezoo nooit? Als ik dat zeker wist, kwam ze

niet meer over mijn vloer! Ze kwam d'r gewoon niet meer in!”

„Ze laat al d'r boel van Blunt in Backton komen. Zoolang ze hier woont al.”

„Hè?”

Franklin bracht snel zijn gezicht op veiligen afstand.

„Kerel, hou je kalm! 't Is de heilige waarheid. Ik ken den chauffeur van Blunt. Hij moet iederen Vrijdag naar Eikenhof. Ze laat van alles tegelijk komen, zoo gek kun je 't niet uitdenken.”

Een berinnering deed hem grinniken.

„Ze zijn niet eens grootsch met d'r klandizie, zegt Dick Thompson — da's de chauffeur... Ze is te lastig. 't Is d'r zoo eentje, die de hammebeenen terugstuurt, en denkt, dat ze d'r wat voor terugkrijgt. Wat scheelt je, kerel? Je doet zoo raar!”

Robbins' mond stond open en zijn oogen puilden uit. Eindelijk sprak hij fluisterend, ontzet.

„Wat 'n lef!” zei hij. „Allemachtig wat 'n lef! Eéns in de week hier zulke praatjes komen maken, en dan alles in de stad halen!”

Hij veegde zijn voorhoofd af met een rooden zakdoek. Toen keek hij naar den verninkten zak op de toonbank.

„Afijn,” gromde hij tevreden. „Die hèt ze in ieder geval nog niet. Dank je wel, Tommy. Ga maar vast naar de Spreeuw — ik geef 'n rondje.”

„Goeie,” zei Franklin. „Tot straks.”

Een paar minuten later sloot Robbins zijn rolluiken. Er kwam een glimmende two-seater langs, bestuurd door een spichtig jongmensch. Naast het spichtige jongmensch zat mevrouw Vanloo. Zij was klaar met winkelen, maar niet één pakje luisterde het autootje op. Alles werd thuis bezorgd.

Robbins klopte met nadruk de asch uit zijn pijp.

„Afijn, ze komt 'r bij mij niet meer in,” zei hij.

„Wat is t'r, Robbins?” zei Cotton, de manufacturier, die achter hem was gekomen.

„Ze laat me 'n nieuwe kist openbreken voor 'n pond uien — en die wil ze thuisgebracht hebben, al is d'r zoon met den auto in 't dorp — en ze laat al d'r boel uit Backton komen, zegt Franklin. D'r is niks an d'r te verdienen. Maar ze komt 'r bij mij niet meer in. Die uien stuur ik morgen wel. Waarom kijk je zoo?”

Cotton keek half versuft. De twee mannen liepen samen in de richting van de Spreeuw.

„Ze heeft 'n bord voor d'r kop,” zei hij. „Ik had 'r óók haast de waarheid gezegd. Ze heeft aan alle stoffen staan frommelen, die ik in huis had, en weet je, wat ze gekocht heeft? 'n El lint! En ik moest alles maar thuis brengen. Hoe is ie?”

Robbins grijsde. „Als ze bij mij een kóólblad durft aan te raken...!”

De mannen zwegen tot ze aan een tafeltje zaten, met Franklin.

„Dan zal ze d'r manufacturen ook wel bij Blunt kopen,” zei Cotton, alsof er geen pauze geweest was.

Robbins knikte.

„Daar sloof je je nou voor uit!” mopperde Cotton. „Daar moet je vriendelijk tegen zijn — en ik kan d'r niet zien!”

„Zeg d'r maar eens flink de waarheid, as ze weer komt,” ried Robbins.

Cotton zei niets. Hij staarde in het vuur en draaide met zijn glas. Eindelijk kwam er een lachje aan zijn mond, dat zich verbreedde tot een grijns en eindelijk hoorbaar werd.

„Ik zal d'r wel helpen,” zei hij. „Ik zal d'r leeren. kunsten bij mij uit te halen. Ik zal wel zorgen, dat ze geen voet meer in mijn winkel zet.”

„Wil ik je zien doen,” zei Robbins. „Ze is zoo brutaal as de beul.”

Cotton dronk zijn glas leeg en gaf zijn vriend een knipoogje.

„Wedden om 'n dollar, dat ik 't klaarspeel?”

Robbins dacht na.

„Goed,” zei hij. „Hoe wou je 't anpakken?”

„'t Zal 'n beetje geld kosten,” zei Cotton. „maar dat heb ik d'r voor over...” En hij ontvouwde zijn plan. Toen hij was uitgesproken, leunde Robbins met een welzalig gezicht in zijn stoel.

De glinsterende two-seater hield stil voor den winkel van Robbins en mevrouw Vanloo krom er uit. De spichtige jongeling bewoog zijn voeten.

DE EERSTE SNEEUWKLOKJES

„Men raakt nooit uitgeleerd!

Ik heb altijd gedacht, dat het hetzelfde was, of je 's morgens of 's avonds je tanden poetst. Hoofdzak is, dat men het doet. Maar nu lees ik in een Chlorodont-advertentie iets anders - en werkelijk, nu gaat me 'n licht op! In de advertentie stond: Het is heel gevaarlijk om met ongepoetste tanden te gaan slapen. Er behoeft maar één spijsrestje achter te blijven - en reeds vormt zich melkzuur, dat het tandglazuur verwoest. Daarom: „Liever 2 minuten later te bed dan 1 avond zonder Chlorodont!”

Chlorodont

Per tube f. 0.35 - Grootte tube f. 0.60
Doosjes van f. 0.20 en f. 0.35

1000 prijzen in contanten

tot een
totaal bedrag van

f 5000.-

worden op 1 Juni
a.s. door loting ver-
deeld onder hen,
die op 15 Februari
'36 als abonné van

Panorama

geboekt stonden.

Dit is binnen korten tijd de derde klinkende verrassing, welke aan de vaste kern der abonné's van dit blad bereid werd!

„Ik ga even naar de garage, ma — bijvullen. Waar zal ik u oppikken?”

Mevrouw Vanloo telde op de vingers van haar handschoenen haar boodschappen af.

„Kom over 'n half uur maar bij Cotton. Ik wou naar Backton vandaag.”

„Komt in orde!”

De wagen gleed weg en mevrouw Vanloo ging den winkel in. Nadat zij op haar gewone ergerlijke manier inspectie had gehouden, bestelde zij een pond suiker. Robbins zette den zak op de toonbank.

„O, laat maar thuisbrengen. Ik zal 't den jongen betalen.”

Zij wou heengaan, maar Robbins' stem hield haar staande. Hij sprak beleefd, dreigend beleefd.

„Ik kan vandaag onmogelijk laten bezorgen, mevrouw. U hebt toch een auto bij u?”

Mevrouw Vanloo keek op. 't Eerste moment was zij sprakeloos. Dat een gewone winkelier zóó dorst te spreken tegen haar, was ongehoord. Zij verdreeg het niet.

„Zoo'n brutaliteit heb ik nog nooit bijgewoond! U kunt uw suiker wel houden; en u zult me hier nooit meer zien!”

De winkelier scheen het zich niet aan te trekken. Integendeel — hij noodigde haar vriendelijk uit, naar Blunt te gaan en hem te ergeren.

Toen zij den winkel verlaten had, keek Robbins haar na. Verbluft door den ondervonden opstand tegen haar hoogten wil, liep zij door de dorpsstraat naar den manufacturen-winkel. Robbins genoot. Zou het oproer voortgezet worden? Zou Cotton, die altijd voor haar gekropen had, haar de deur wijzen?

Nee... hij ontving haar met open armen. Mevrouw Vanloo voelde zich weer opgewekt, getroost. Cotton haalde alles overhoop, om haar te laten zien. Hij was overweldigend gediensig. Zij was eigenlijk niet van plan geweest iets te koopen, maar des mans zachte eerbiedige woorden kwamen als zalf over haar gewonden trots.

„Hebt u ook een klein klosje zwart garen?” vroeg zij.

„Zeker mevrouw, zeker!”

Hij deed een toonbankkast open en vischte er een klein klosje uit.

„Eén penny, mevrouw. Zal ik 't voor u inpakken?”

De trots van mevrouw Vanloo had een stevigen stoot gekregen; maar gewoonte is een strenge meester. Zonder aarzeling antwoordde zij op haar ouden toon:

„Nee nee, laat u maar even brengen. Ik kan 't niet meenemen op 't oogeblik.”

„Uitstekend, mevrouw. Dank u. Goeden morgen.”

Zij ging den winkel uit, en Cotton overzag spijtig den chaos op toonbank en vloer. Toen grinnikte hij. Ongelooflijk lang duurde die lach.

Mevrouw Vanloo zat in den erker van Eikenhof aan haar naaimandje. Er stond een keurig net meisje op drie passen afstand te wachten, tot zij toegesproken werd. Zij stond tē bescheiden en keek tē strak. De meisjes van mevrouw Vanloo deden al net als de leveranciers: zij bedankten gauw voor de eer.

„Is dat klosje garen van Cotton al gekomen?” vroeg de dame, met een ijzigen blik opkijkend.

„Nee, mevrouw.”

„Hm. Als 't komt, breng je 't hier.”

„Ja, mevrouw.” Het meisje wou gaan.

„Wacht eens even.” De blik van mevrouw Vanloo ging rond. „Je hebt die vaas weer niet goed gezet. Ik heb je al tienmaal gezegd, dat de neus van den draak naar den haard moet wijzen, en

niet naar den hoek. En 't kleedje op 't pianostoeltje ligt niet recht.”

Het meisje liep heen en weer en verbeterde met rukken de inrichting van de kamer.

„Niet zoo wild! Je vermoeit me. Dat je iets vlug doet, is best, maar je moet 't rustig doen. Dat heb ik je al zoo dikwijls gezegd.”

Het meisje zette haar voeten stevig op het dikke kleed.

„U hoeft 't me nooit meer te zeggen, mevrouw. Ik neem m'n ontslag. Ik ben niet gewend om afgesnauwd te worden, en ik heb 't nu lang genoeg uitgehouden.”

„Hè! Wat?” Mevrouw Vanloo keek verbaasd. Alweer oproer — eerst die winkelier, en nu haar meisje! „Heb je 't niet naar je zin?”

„Geen mensch kan 't naar zijn zin hebben met dat getreiter. Ik ben 't beu. Hoe gauwer ik weg ben, hoe liever.”

Zij holde weg, en mevrouw Vanloo voelde den vloer van haar aanzien kraken. Maar zij had nog een troost: Cotton was extra onderdanig geweest...

Een chaos van geluiden op den weg trok haar blik naar buiten.

Er kwam een groote vrachtwagen aan, getrokken door vier paarden. Vier stevige boerenknechts hadden de leiding, vuurden de paarden aan, alsof zij een herculische taak te vervullen hadden.

Toen, met een kreet van toorn, rende mevrouw Vanloo naar de deur. Zij had gezien, wat er op den wagen stond.

Midden op het groote platte vlak stond, op een laken, eenzaam een klosje garen, met stevige touwen op zijn plaats gehouden.

De wagen kwam het hek door en hield voor de stoep stil. De mannen maakten de touwen los en haalden een kort laddertje onder den wagen vandaan.

Twee mannen klommen op de kar en schoven voorzichtig, schijnbaar met groote inspanning, het klosje garen naar het laddertje, dat door de beide anderen werd vastgehouden.

Mevrouw Vanloo stond op den drempel, rood en verontwaardigd.

„W-wat moet dat?” bracht zij eindelijk uit.

De man, die ploegbaas scheen te zijn, nam een vuil steenen pijpje uit zijn mond.

„Voorzichtig, Bill,” riep hij. „Langzaam laten zakken.”

Hij wendde zich naar de vertoornde dame.

„Klos garen van Cotton, mevrouw. 'n Heel werk... Hó, Jim, pas op — George krijgt 'm op z'n teenen!”

Hij trad vooruit om te helpen. Moeilijk tillend kregen de vier mannen de vracht de stoep op, tot voor de voeten van de sprakeloze mevrouw Vanloo.

De mannen klommen doodkalm weer op den wagen en reden weg.

Langen tijd bleef mevrouw Vanloo roerloos. Met een moorddadigen blik keek zij naar het klosje garen. Toen hoorde zij ergens lachen. Zij keek rond en zag drie grijnzende gezichten in een veranda aan den overkant. Toen sloeg er een hartstocht op in haar breede lichaam.

Haar voet schoot uit, en het hatelijke klosje vloog de stoep af, het grasveld op. En uit haar evenwicht gerukt door dien forschen schep viel zij met een plof op haar eigen drempel, onder de oogen van een onbeschaamde dienstbode. Haar waardigheid was voorgoed weg — vervlogen als een schoone droom.

Voor 't eerst in vele jaren gedroeg zij zich als een mensch onder menschen. Zij sloeg de handen voor haar gezicht, verhief haar stem en schreide. De toren van haar trots was gevallen, en de val was diep.

Tragedie in de kinderkamer...

Wat 'n verdriet! De kleine handjes branden en spannen, rood en gesprongen door wind en weer. Gelukkig dat Moesje er op bedacht is en het beproefde onfeilbare middel bij de hand heeft, dat onmiddellijk verzachting geeft. Kaloderma-Gelée, het speciale middel voor de verzorging der handen, maakt ruwe en pijnlijke handjes in één nacht weer zacht en glad. In de kinderkamer zoowel als op de wastafel van elke vrouw is Kaloderma-Gelée onmisbaar. Het verhindert rood en ruw worden van de handen ondanks huishoudelijk werk, beroep of weer. Het houdt de handen jong en fijn en maakt reeds ruw geworden huid weer zacht en soepel. ★ Maakt U eens deze eenvoudige proef: Wrijft U een weinig Kaloderma-Gelée op handrug, pols en vingers. Masseert en kneedt ze één minuut lang krachtig. U zult zien dat de huid de Gelée in dien korten tijd geheel in zich heeft opgenomen en merkbaar gladder en elastischer is geworden. Laat de Kaloderma-Gelée gedurende den nacht inwerken en let op het resultaat!

N.B. Kaloderma-Gelée maakt niet fettig en is daarom bijzonder aangenaam in het gebruik.

KALODERMA-GELÉE

het beste ter verzorging der handen

F. WOLFF & SOHN-KARLSRUHE

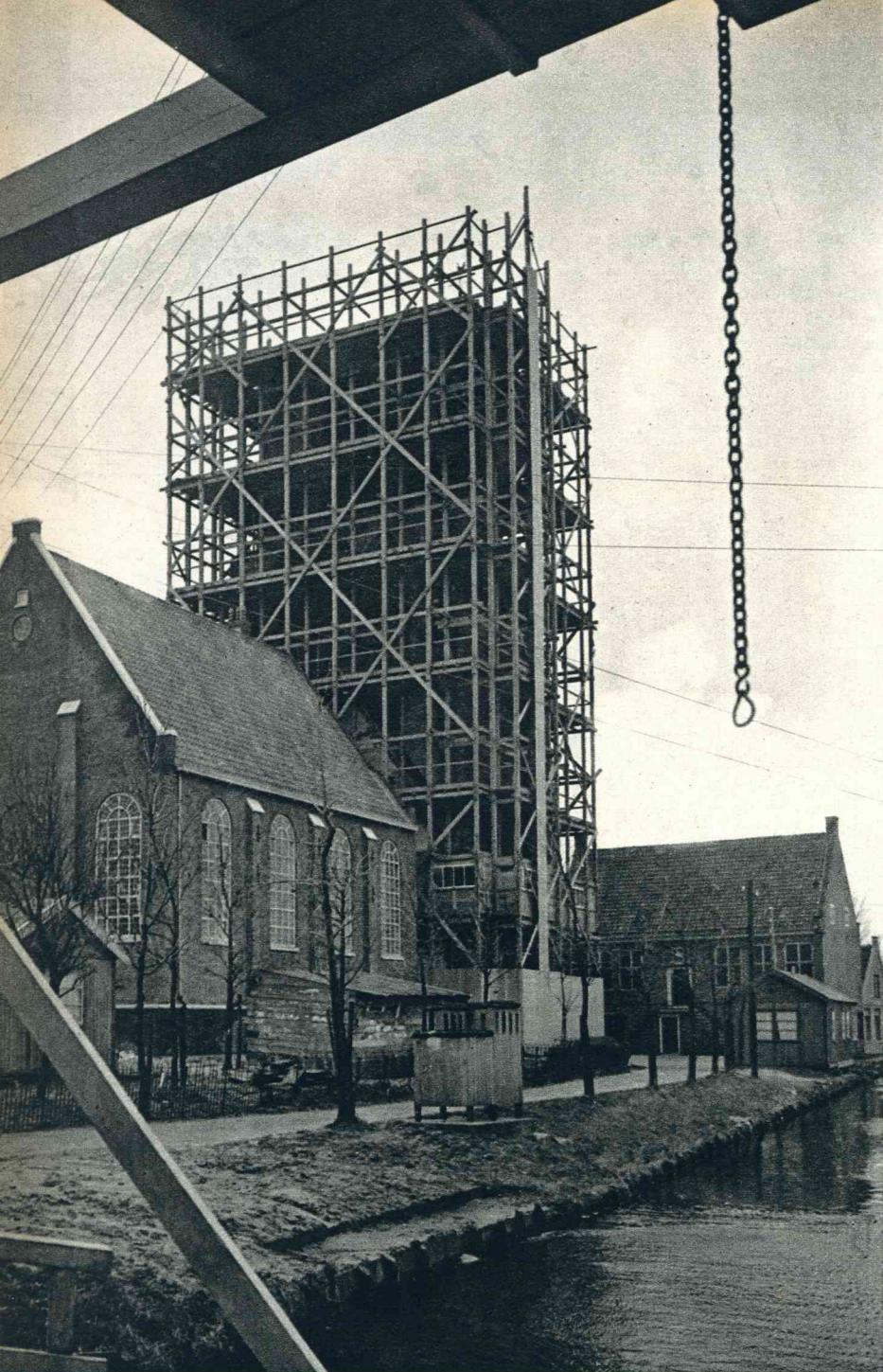
Dit vlammetje

hoort steeds onder de thee te branden. Voor de juiste warmte en het behoud van den goeden theesmaak, maar ook... voor de gezelligheid. Thee gaat op een Verkaade Waxinelicht nooit koken. Per doos van 12 stuks 25 ct.

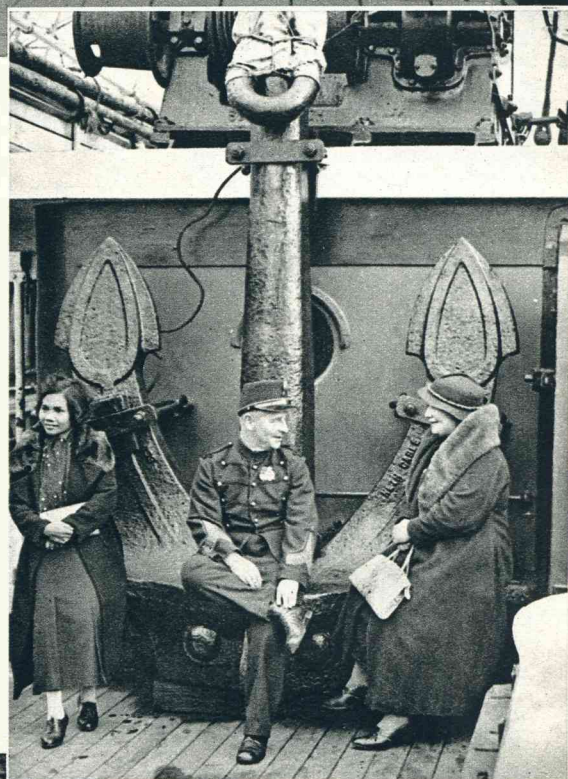
VERKADE THEELICHT

MERK

„WAXINE”

In de Kaasstad werd een propaganda-actie gevoerd voor het gebruik van Nederlandsche zuivelproducten. Alkmaarsche schoonen in Noord-Hollandsch costuum deelden propaganda-geschriften uit.

Links : De kerk van Ransdorp, met den vroeger alom bekende begroeiden toren, is gerestaureerd. Daarna is de toren in de steigers gezet om dit oude bouwwerk voor verval te behoeden.

Op het anker, het teeken van de hoop, neemt de Indië-ganger op het dek van de boot afscheid in Amsterdam. Indië is bij het afscheid reeds vertegenwoordigd.

Te Laren werd het derde paviljoen geopend van het Juliana-Oord voor lijders aan been- en gewrichtstuberculose. De voorzitter van het bestuur, dr. A. Planten, heesch onder gejuich de vlag.

DE MEER- TUNNEL

Het is niet te verwonderen, dat er feestelijkheid werd verbonden aan de openstelling van den onderdoorgang, die een open verbinding vormt tusschen Watergraafsmeer en de Indische Buurt. De doorgang onder den spoorweg, in de buurt reeds bekend als de Meertunnel, heeft een einde gemaakt aan het wachten bij de overwegen, die meer gesloten dan open schenen te zijn. De Meerbewoners kunnen zelfs, als zij er den omweg voor over hebben, den overweg van de Linnaeusstraat vermijden.

De buurtverenigingen Oud Watergraafsmeer, Linnaeus en Ceram zorgden in samenwerking met het Initiatief Comité Amsterdam voor een vreugde-betoging bij de opening. Er werd gesproken namens het gemeentebestuur, de spoorwegen en de organisaties, er werd een optocht gehouden door vereenigingen en muziekcorspsen, waarbij de muziek het luidst en het feestelijkst klonk tegen de muren van het nieuwe viaduct.

Wethouder S. R. de Miranda zaagt een spoorboom door ter opening van het viaduct.

Links: Hoera, de weg is vrij, het isolement is opgeheven.

Praatwagens reden mede in den feeststoet, toen het viaduct voor het eerst gebruikt werd.

Er was veel belangstelling!

GENIUS WONDBALSEM

Onvertrouwen middel voor BRAND- en SNIJ- wonden alsmede voor Kloten, springende handen en lippen en ruwe huid.

dat helpt !! bij Brandwonden

De zalf die geneest!

GR. DOOS 50 CT.
KL. DOOS 25 CT.

BIJ ALLE DROGISTEN VERKRIJGBAAR, OF FRANCO NA ONTVANGST VAN HET BEDRAG IN POSTZEGELS BIJ DE FABRIKANTEN „GENIUS“ GROENEWEGJE 97 DEN HAAG

- * uitsluitend door en voor vrouwen geredigeerd;
- * 64 pagina's in fraaien koperdiepdruk met vele groote platen;
- * met fraaie patronen, recepten, wenken, tips, menu's;
- * met rubrieken: mode, eenvoudige- en meer ingewikkelde handwerken, kinderverzorging, toiletgeheimen, tafelvorsing, keuken-nieuwigheden, gezondheidsleer, sport, bloemen en planten;
- * met meerdere korte verhalen en een vervolgsroman;
- * voor den man verboden?

10 cent per week

f 1.45 per kwartaal per post

Administratie Weekblad „Libelle“
Nassauplein 1 • Haarlem • Postgiro 268670
In alle plaatsen ijverige propagandisten gevraagd.

DE LIEFDE VREEST

GINESCU verliet zwijgend de beide vertrekken, sloot de stalen wanden en zei toen zacht: „Wees niet boos op me, Nanja! We waren toch vrienden?“

„Laten we gaan, Gregori, 't is tijd!“
„Ik ga!“ Hij controleerde de sluiting en klopte toen trots tegen het metaal. „Dat zit veilig. Nanja! Dat krijgt niemand open! En als er iemand tegen mijn wil binnendringt, dan“ — dreigend stak hij 'n vuist omhoog — „dan vliegt de heele boel in de lucht! Alles is klaar — ze kunnen komen!“

Hedda was het liefste weggehouden, om hulp te halen, om den waanzinnige onschadelijk te maken, maar zij bleef staan en vroeg langzaam, met nadruk:

„Je hebt zooveel onheil over de wereld gebracht, Ginescu — denk je, dat je dat ooit weer kunt goedmaken?“

Konstantin Ginescu leunde tegen den stalen wand; een zonnestraal viel op zijn bleke gezicht, en het leek, of er vuur over was uitgegoten.

„Goedmaken? Goedmaken?“ Hij lachte en zijn oogen glansden op. „Ja zeker zou ik dat kunnen. Nanja! Ik heb ontdekt, hoe men roest en brand bestrijden kan. Dat geheim ken ik alleen.“ Hij klopte met een vinger tegen den wand. „En daarbinnen ligt 't verborgen. Alles heb ik opgeschreven, Nanja, alles — maar geen mensch zal 't lezen! Als ik sterf, zal het met mij sterven.“ Hij werd als uit een droom wakker. „En nu gaan we 't vliegtuig kijken. Je bent moe... kom maar mee!“

Commissaris Flak trok Peter Ackermann en Willi Sorge in een auto, jachtte naar zijn bureau en wist drie minuten later, aan wien de wagen toebehoorde, waarvan Hedda het nummer gemeld had.

Toen hij den naam nog eens las, werd zijn gezicht bedenkelijk.

„Marja Arentina, danseres, Wilmersdorf, Beckmannstrasse 8?“ Hij keek de anderen aan. „Hm — zou juffrouw Poschendorff zich niet verkeken hebben? Wat kan de schoone Arentina met dien Lermontow uitstaande hebben? Zeer onwaarschijnlijk!“

Willi Sorge stak zijn neus boven het papier.

„'t Kan best kloppen, oompje. Zeer gevaarlijk, danseressen, da's zoo klaar als inkt. Een oom van me, heeren — enfin, als ik dáárover begon...“

„Dien oom van je kennen we zeker, hè?“ zei Flak. „Enfin, schiet maar op — 't is tijd!“

Zij repten zich verder, en toen zij op eenigen afstand van het huis stopten, stond verderop reeds de autopatrouille klaar, die Flak ontboden had.

Hij besprak met zijn collega's den toestand, het blok werd omsingeld; toen nam Flak inspecteur Fenz mee, belde den portier wakker en stond na weinige seconden voor de deur van de woning der danseres.

Schriel snierpte het belgeluid door de stilte van den morgen, maar Flak moest nog eens bellen, voor er iemand kwam.

Nauwelijks had het meisje de deur geopend, of Flak stond al in het portaal.

„Is mevrouw thuis?“

Het meisje, dat oogen vol slaap had, werd nu opeens wakker.

„Wat moet dat? Als u niet gauw weggaat, roep ik de politie... Hoe zit 't? Haal uw kromme beenen na u alstublieft, en u“ — ze keek inspecteur Fenz aan — „ook d'r uit!“

Flak was beleedigd; maar dat zijn beenen niet langs een lineaal waren gegroeid, was helaas waar! Enfin, het waren beenen, en nog niet eens de slechtste!

„Wil je wel eens niet zoo snauwen, klein ding? Wij zijn zelf de politie! Maak mevrouw wakker, en direct, anders gaan we mee!“

Toen het meisje den penning zag, bezweek zij haast.

„O, meneer de brigadier, neem me niet kwalijk, maar...“

„Ga nu maar,“ zei Flak, en hij richtte zich rechter. „En ik ben commissaris — commissaris Flak.“

„En wat is er van uw dienst, commissaris?“ Voor hem stond Marja Arentina, een zwartzijden, met goud bestikten kimono met één hand samenhoudend. „Waarom heb ik dat vroeger bezoek te danken? Komt u binnen!“

Commissaris Flak gaf Fenz één wenk, volgde toen de danseres het salon in en vroeg snel:

„Hebt u een zwarten auto met het nummer 30812?“

„Ja,“ zei Marja Arentina, „dat is mijn nummer.“

„Waar is die auto op 't oogenblik?“

„In de garage.“

„Welke garage?“

„Fehrbellin-garage, om den hoek.“

„Is dat zeker? Ik zal er een agent heensturen. 't Is beter, dat u de waarheid zegt!“

„Waarom zou de wagen niet in de garage staan? 't Is nacht — haast nog nacht... en waarom bent u hier? Ik ben Engelsche. Ik zal me beklagen. Ik verzoek opheldering, commissaris!“

Commissaris Flak nam zijn bril af en poetste hem langzaam op.

„Of u Engelsche bent of negerin... neem me niet kwalijk, mevrouw... doet er op 't oogenblik niets toe.“

„Maar...“

„Ik ben hier, wijl er vermoeden bestaat, ernstig vermoeden“ — hij keek de danseres strak aan — „dat uw wagen voor onwettige handelingen gebruikt wordt. Kunt u me inlichtingen geven? Ik zou 't u raden!“ Hij kwam dicht bij haar en vroeg: „Wie gebruikt uw wagen? Spreekt u op?“

Marja Arentina drukte haar handen in de zijden.

„Ik weet 't niet. Ik weet absoluut niets. De auto staat in de garage!“

Flak keek haar aan, en zei toen zacht, snijdend: „Marja Arentina, het spel, dat u speelt, is gevaarlijk — en 't is al verloren! Alexander Lermontow“ — hij zag, dat zij even beefde — „is ontmaskerd, en hij leidt u om den tuin! Waarom wilt u den man nog sparen, die u in den steek laat, om met een andere vrouw te gaan toeren — in uw auto?“

„Dat... dat is... niet waar.“ Zij kruiste haar handen over de borst. „Ik... ik weet niets... heelemaal niets!“

„Dus u weet ook niet, dat de man, wien u uw liefde hebt geschonken, dat deze man“ — snel hield hij haar het portret voor, dat Ginescu met Hedda

Waar zóó'n bord staat,

kijk daar dubbel uit! Daar is een gevaarlijke wegkruising - en U weet het:

Rechts gaat vóór.

NIET....

door Karl L. Kossak Raytenau

Poschendorff voorstelde, in de opera — „dat deze man honderdduizenden menschenlevens op zijn geweten heeft.... weet u dat niet?”

Marja Arentina keek met starre oogen naar de foto; haar mond trok krampachtig, en plotseling, eer Flak het beletten kon, viel zij met een snerpanden gil op den grond.

VIERENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Dezen kant!” Ginescu ging in het portaal een stap vooruit en opende een deur. „We gaan hier in!”

Hedda had gemeend, dat men het schuithuis, of beter gezegd de hangar, slechts door den tuin bereiken kon. Verwonderd bleef zij staan. Hoe kwam hier opeens een deur? Dat was toch slechts een stuk van de wandbetimmering? En moest zij daar door? Zij keek Ginescu wantrouwig aan.

„Waar breng je me heen? Wat moeten we in den kelder?”

Hij glimlachte.

„'t Is geen kelder, Nanja! Ik houd van gemak” — zijn gezicht werd een ondoordringbaar masker — „en voorzichtigheid. Ik breng je naar het vliegtuig!”

De smalle trap was helder verlicht. Hedda telde vijftien treden; toen gingen zij door een gang, zoo hoog, dat men er recht op in loopen kon, nog ongeveer honderd stappen verder, en kwamen voor een ijzeren deur.

Ginescu sloot die open, draaide licht aan — en enkele meters van Hedda af lag een zilverig glanzend watervliegtuig op de vrede golfjes van het meer.

„Hier is de machine — is het geen juweel?”

Hedda had maar weinig verstand van vliegmaschinen; wel was zij enkele malen met Peter meegevlogen, had zij zelfs een paar handgrepen van het besturen geleerd, maar meer wist zij niet.

Toch werd haar oog geboeid door den slanken bouw der machine, die als een reusachtige libel op het water zat en slechts op het morgenrood scheen te wachten, om de vleugels te ontfouwen en over het water te glijden. Maar al ras herinnerde Hedda zich, hoeveel onheil die machine had uitgezaaid, en met een ruk wendde zij het hoofd af.

„Dus daarmee heb je de wereld in de ellende gestort, nietwaar, Gregori?”

„Ja, Nanja, met dit machientje!” Hij streek bijna teeder over een der vleugels, die in het electrische licht inderdaad als zilver schitterden. „Een heerlijke machine, een wonder — heb ik in Engeland naar eigen ontwerp laten bouwen. Mag ik je 't inwendige laten zien? 't Is de moeite waard, Nanja!”

Hedda Poschendorff was moe en diep geschokt — zij wilde maar één ding: rust!

Zij kon de nabijheid van dien man al niet meer verdragen, zij was bang en wilde weg, zoo gauw mogelijk.

Nu moest men haar verdwijning wel al bemerkt hebben; als haar eerste briefje terechtgekomen was, moest Flak al weten, wie de bezitter van den auto was, en hem op het spoor zijn; was ook het tweede bericht gevonden, dan waren de vervolgers misschien al dicht in de buurt! Maar als dat zoo was, moest zij nu al het mogelijke doen, om Ginescu — Lermontow — de naam vervulde haar

met afgrijzen — hier vast te houden. Gelukte het Flak, hem hier te vinden, dan was hij zoo goed als gevangen; maar kon hij zijn auto of zelfs zijn vliegtuig bereiken, dan was de jacht vruchteloos geweest!

Zij onderdrukte de matheid, die haar dreigde te overweldigen, en knikte:

„Goed, Gregori, ik ben hier nu eenmaal — laat me het wonder maar zien; maar dan” — zij hief als in protest de hand op — „dan is het genoeg!”

Zijn gezicht stond tevreden.

„Dank je, Nanja. Ik wist wel, dat je het mooi zou vinden.” Hij tastte met zijn smalle, witte vingers naar zijn hoofd. „Ik ben ook moe, Nanja, doodop. Daarna gaan we rusten. Kom maar mee!”

Langs beide zijden van de hangar liep een steiger, waarlangs men zonder veel moeite in de machine kon komen. Ginescu liep voor, hielp Hedda aan boord komen, toonde met een korte toelichting de bestuurdersplaatsen en de instrumenten, streek langzaam, peinzend over het machinegeweer, dat dreigend zijn loop uitstak, en leidde haar toen de ruime cabine binnen.

Hij toonde haar de handig samengestelde opklapbedden, het electrisch ingerichte keukentje, de radio-installatie, de gramfoon en tenslotte ook de tanks voor de vergiften, die in den vloer waren ingebouwd. Zonder de minste verlegenheid, met trots zelfs verklaarde hij de werking der vele handels, en streefend ging zijn hand over een knop, waarop hij, zooals hij levendig vertelde, slechts hoefde te drukken, om de machine aan splinters te rukken.

Hedda's moeheid was over; zij miste geen woord, trachtte met inspanning zich iedere kleinigheid in te prenten, maar begreep spoedig, dat dit onmogelijk was, en deed toen alleen nog maar haar best, hem uit te hooren.

„Waar ben je het laatst geweest, Gregori? Ben je werkelijk met de machine naar Roemenië geweest?”

„O, toe” — hij legde de handen op de borst — „vraag toch niets, Nanja! Ik weet niets! Ik heb gevlogen, ik weet niet waar, en ik zal weer vliegen, ik weet niet waarheen! Ik weet alleen, dat ik vliegen moet... anders niets...”

„Maar, Gregori, 't kan zoo toch niet doorgaan! De menschen vervloeken je — keer terug, als 't nog niet te laat is!”

„Maar 't is al te laat, Nanja, veel te laat! Ik kan niet terug — ik moet altijd verder, veel verder.” Hij klopte op den loop van het machinegeweer. „Dat is een goede vriend, een trouwe kameraad — o...” Hij keek scherper en voerde een paar bewegingen uit. „Er is iets niet in orde, misschien stuk; dat mag niet.” Hij lachte, en zij schrok van de uitdrukking van zijn gezicht. „Je kunt nooit weten, wanneer je zoo'n vriend noodig hebt. Neem me niet kwalijk, ik kom direct terug.” Hij klom uit de machine, en eer Hedda zich goed bezinnen kon, was hij al bij de ijzeren deur. „Een paar minuutjes maar!”

Ja, zij had goed gezien — hier stond een telefoontoestel — een telefoon-gids....

Toen haar hand de bladzijden omsloeg, beefde zij. Eindelijk had zij Caputh. Haar hart klopte tot berstens toe.... L.... M.... N.... P....

Moeder, wat moet ik doen. Ik kan niet meer

„Mijn dochter, mijn eenigste, was wanhopig. Lange reizen van mijn schoonzoon, eenzaamheid en een niet al te sterk gestel door een ziekte in haar kinderjaren hadden haar een knak gegeven.

Ik vroeg Dr. N.'s advies. Hij was heel vlug gereed met zijn diagnose: Overspanning, gemis aan weerstandsvermogen, algemeene zwakte en... hij zeide nog méér, waardoor mijn hart opensprong.

„Dus en derhalve”, was Dr. N.'s raad: „Laat Uw dochter Millioenen Levertraan gebruiken.”

Alles ging prachtig en precies zoals de dokter had voorspeld; en aan alle aanstaande moeders, aan allen die zich zwak en ellendig gevoelen geef ik den raad:

Drink Millioenen Levertraan, het heerlijke wel-smakende extract uit de lever van kabeljauw en heilbot, met het enorme gehalte aan vitamine A en D, het veelvoudige van de allerbeste levertraan.”

Millioenen Levertraan voorkomt en bestrijdt Engelsche ziekte, kweekt sterke tanden, kiezen en beenderen, geeft weerstandsvermogen tegen ziekten, verkoudheden en infecties. Staat aan de spits in de wereld.

Alleen bij Apothekers en erkende Drogisten.

Flesch voor een maand... **75c.**

Millioenen Levertraan

Méer dan een miljoen Int. Eenh. vitamine A per Kg. en 200.000 Int. Eenh. vitamine D.

Blijf gezond vanden Winter

Drink Millioenen Levertraan

ML-1307-E

Aankondiging!

PEPSODENT TANDPASTA

in NIEUWE GROOTERE TUBES
voor DEZELFDE LAGE PRIJZEN

10% meer Pepsodent
dus nog goedkooper

Het aantal Pepsodent-gebruikers is steeds toegenomen. Want men koopt graag Pepsodent, liever dan de tanden in gevaar te brengen door het gebruik van scherpe, schurende tandpasta's. Bestaat er een meer gegronde reden?

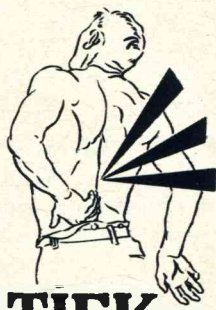
Thans is het mogelijk U een nieuwe besparing te geven bij dezelfde beproefde methode voor het reinigen der tanden. Nieuwe grotere tuben Pepsodent bevatten 10% meer tandpasta, zijn dus nog goedkooper. Toch is de samenstelling geheel dezelfde; in elk opzicht hetzelfde product, dat beroemd geworden is als „de tandpasta, die de tandfilm verwijderd”. Maakt gebruik van deze nieuwe besparing - koopt nog heden een tube.

5032 P H **45** cts. en **70** cts. per tube.

LEED AAN HEVIGE RHEUMATIEK

TOT ZIJN VROUW HET MIDDEL VOND

De oude geschiedenis, van alles geprobeerd, eerst dit, toen dat; maar geen verbetering, de pijnen bleven. „Ten slotte,” schrijft deze dame, „besloten wij een proef met Kruschen Salts te nemen en inderdaad, het heeft wonderen voor mijn man gedaan.” Het zou voor rheumatieklidders heel wat verstandiger zijn om direct met Kruschen Salts te beginnen. Lees slechts haar brief:

„Mijn echtgenoot leed aan hevige rheumatische pijnen in den rug. Eenigen tijd geleden moest hij zelfs twintig weken achtereen thuis blijven. Ik vreesde, dat hij nooit meer zou kunnen werken. We probeerden ieder denkbaar middel, maar niets hielp. Ten slotte besloten wij een proef met Kruschen Salts te nemen. Het heeft ons bewezen zijn gewicht in goud waard te zijn. Mijn man kan nu weer werken als voorheen. Ik beveel Kruschen Salts aan een ieder aan, zoo gauw ik van rheumatische pijnen hoor. Voor mijn man deed het wonderen. Mevr. B. F. te S.”

Rheumatiek, jicht en ischias ontstaan bijna altijd, doordat urinezuur en afvalstoffen zich in het lichaam hebben opgehoopt, waardoor het bloed verontreinigd wordt. Kruschen Salts spoort lever, nieren en ingewanden aan tot krachtiger werking, waardoor de giftige stoffen volkomen uit het lichaam verwijderd worden en de pijnen snel en voor goed verdwijnen: Stralende gezondheid voor één cent per dag.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij voorkomt.

Polizei Zij nam den hoorn af, maar kon in 't eerst niet spreken; haar keel was droog, haar stem weigerde; eindelijk kon zij geluid uitbrengen. „Ben in gevaar — direct commissaris Flak waarschuwen, Berlijn! Ben met Lermontow op 't Caputher meer! De vliegmachine is hier ook — vlug vlug vlug! 't Gevaar is groot — ik spreek op zijn nummer.... Poschendorff, Hedda Poschendorff.... hij komt er aan! Vlug! Vooral vlug!”

Zij legde den ontvanger neer, stormde het vliegtuig in en liet zich neervallen. Haar gezicht was zoo bleek, dat Ginescu bij 't binnenkomen een kreet gaf van schrik.

„Nanja! Wat heb je? Wat is er met je gebeurd?”

Zij kon hem niet aanzien en sloot de oogen.

„Niets, niets, Gregori! Ik ben.... ik ben alleen doodmoe.” Zij probeerde te lachen. „Anders niets.... ik heb niet geslapen!”

Konstantin Ginescu zette de slagpin, die hij aan het machine-geweer gemist had, snel in, vatte toen Hedda's hand en zei:

„Een oogenblikje, Hedda — we zullen koffie zetten; dat zal je goed doen.” Met een handbeweging schoof hij het keukentje uit, dat op een draaischijf gemonteerd was, schakelde stroom in, en reeds na weinige seconden rook Hedda, die uitgeput op de bank lag, den geur van de mokka.

Toen zij er een kopje van gedronken had, voelde zij zich veel beter.

„Nu moeten we gaan, Gregori!”

Hij keek haar droefgeestig aan, en zijn blik deed haar pijn.

„Dus nu is 't voorbij, Nanja — zeker?”

Zij dwong zich tot een moe lachje. „Het is voorbij.” Zij keek langs hem heen. „Alles is voorbij, Gregori, alles....”

„Dan zullen we gaan, Nanja!”

Marja Arentina, de lievelinge van New York, Parijs en Londen, de verafgode Marja, die met dansen miljoenen had verdiend en met haar wilden hartstocht voor het spel nog meer had vergooid, deze Marja Arentina, die door haar grillen en haar zenuwachtigheid directeurs en bewonderaars tot wanhoop had gedreven, dezelfde Marja, die in Parijs bij een ietwat bespottelijke spionage-verdenking den prefect van politie persoonlijk de deur had gewezen — Marja was nu als gebroken; een half uur, nadat zij van haar bewusteloosheid was bijgekomen, had zij Flak alles verteld, wat zij wist.

Had de commissaris haar de foto uit de opera niet kunnen toonen, dan had zij gezweven; dan was niets of niemand in staat geweest, haar aan 't spreken te brengen. Maar dat de man, voor wien zij haar paleis, haar vrienden, haar carrière en het spel in den steek had gelaten, met een ander uitging, dat was haar te veel geweest! Zij was niet gewend, verwaarloosd te worden, en allerminst kon zij dat dulden van den man, dien zij zoo heftig liefhad.

Commissaris Flak verzegelde de verborgen safe, welker inhoud zijn weinige haren te berge had doen rijzen; hij raapte de papieren bij elkaar, die Marja hem had uitgeleverd, en vroeg nog eens nadrukkelijk:

„Dus u weet niet, waar Lermontow zijn vliegtuig verborgen houdt? Dat is een kwestie van 't grootste gewicht. We moeten het weten, en aanstonds!”

Marja Arentina trok met haar schouders.

„'t Spijt me heel erg, commissaris — ik had 't erg graag gevonden, maar 't is me helaas niet gelukt!”

„U bent toch daarginds geweest, madame?”

„O ja zeker, ik ben er geweest. 't Is aan 't water, vlak aan 't water.”

„Hier ver vandaan?”

„O nee, niet erg ver!”

„Een uur, twee uur, drie uur?”

„Misschien een uur, misschien twee of drie. Heb ik niet opgemerkt. We rijden altijd erg hard, commissaris!”

Flak zuchtte.

Rijden altijd erg hard, natuurlijk, en weten niet eens, waar we zijn!

„Dat is nogal dom. Er zijn een stuk of twaalf meren rondom Berlijn, madame! Waar moeten we hem nu zoeken? Is hij naar 't Zuiden gereden?”

„Ja, ja, naar 't Zuiden!”

„Of naar 't Noorden?”

„Ja, misschien naar 't Noorden! Ik weet den weg zoo niet in Europa.”

„In Amerika zal 't Noorden ook wel in 't Noorden liggen!” bromde Flak. Hij haalde Sorge en Ackermann binnen, stelde ze voor en bracht hen op de hoogte.

„We moeten die machine vinden, heeren! 't Is natuurlijk een watervliegtuig....”

Willi Sorge snoof het fijne parfum op, dat in de kamer hing, keek de danseres aan en zei:

„Was 't de Müggelsee niet, mevrouw?” Hij wendde zich naar Flak. „Zeg, professor Sherlock, ik heb aan de Müggelsee eens een verbazend grappig....”

Flak trok een gezicht.

„Anecdoten vertellen kun je later doen. Bespottelijk! De Müggelsee kennen we allemaal....”

„Ja maar, wat ik er....”

„Laat ons nu met rust! Noem maar eens gauw alle wateren hier in de buurt op — misschien....” Hij wendde zich naar de danseres. „Misschien herinnert madame zich een naam! Dus... we hebben de Wannsee, Jungfrau-, Lehnitz-, Griebenitz-, Schwielow-, Plesower-, Sacrower See, de Havel....”

Zij noemden nog een rijtje meren op, maar de danseres kende er niet één, en dus gaf Flak zijn poging, op die wijze den auto op het spoor te komen, ontmoedigd op; toen hij echter bericht kreeg, dat een zwarte auto, zooals hij den verschillende politiebureaux beschreven had, dien ochtend heel in de vroege door Potsdam was gekomen, vroolijkte hij weer op; drie minuten later zat hij in 'n politie-auto, die radio had, en suiste met mateloze snelheid in de richting Potsdam.

Daar informeerde Flak, terwijl de motor nog liep; hij kwam te hooren, dat een agent den verdachten auto had opgemerkt, wjl die in dolle vaart door de stad was gereden; het nummer had hij niet kunnen onderscheiden, maar 't was wel een groote, zwarte wagen geweest!

„Richting?” Flak was nerveus. „Waar is hij heen gereden?”

„Kan niet anders dan langs de Havel!”

„Dan moet hij langs Caputh! Marconist, haal Caputh — vraag naar den auto, maar vlug!”

Terwijl de man Caputh zocht, bestudeerde Flak de kaart.

„Zeg, oom, bent u al eens in Fereh geweest? Ik wel, een paar jaar geleden. Prachtige hoekjes heb je daar! Ik heb dikwijls tegen mezelf gezegd: Willi, daár zullen we eens onze wigwam bouwen.”

„Jij met je wigwam, hinder me niet! Ik heb nu geen tijd voor grappjes!”

„Grappjes? Ik wil alleen zeggen, dat je daar heel goed een vliegtuig zou kunnen wegstoppen! Ik heb er mijn schoone Hanna dikwijls ook niet kunnen vinden! Koek-koek! riep ze, waar ben ik? Zoek dan, Willi!”

„Hallo, hier is Caputh!”

Flak sprong naar het toestel, luisterde, schreef, seinde, wierp toen den ontvanger neer en sprong naar den chauffeur.

„Man, rijd den wagen voor mijn part aan stukken, maar rijd zoo hard als je kunt — je hebt den weg vrij!”

Den marconist riep hij toe:

„Roep lucht-eskader één op! Gezochte machine heeft hangar aan Caputh meer! Direct opstijgen, en de machine, als ze uit wil breken, zonder waarschuwing neerhalen! Flak.”

Nadat de marconist het bericht door had gegeven, zette Flak in 't kort den toestand uiteen en besloot, Sorge scheef aankijkend:

„'t Is dus duidelijk, dat juffrouw Poschendorff met dien Lermontow in de villa aan het meer is — we zullen krachtig op moeten treden! De man mag in geen geval ontsnappen!” Zijn hand onderstreepte zijn woorden. „In geen geval, heeren! Ackermann en Sorge, jullie wachten in dezen wagen...”

„Maar, generaal, hooggeachte...”

Flak speelde op:

„Als je niet gehoorzaamt, laat ik je de boeien aanleggen! Ik heb al verantwoording genoeg — ik heb geen zin, ook nog” — hij vertrok zijn mond — „op zulke lui als jij te passen!”

Flak vermoedde, dat het een felle strijd zou worden; hij liet zich niet door Sorge ompraten; maar toen Peter Ackermann verklaarde, dat hij in geen geval stil zou zitten, terwijl de anderen in gevaar waren, gaf Flak eindelijk onwillig toe.

„Als je maar geen stomiteiten uithaalt, Sorge!”

De journalist deed beleedigd.

„Kan bij W.S. niet voorkomen?” Hij trok een revolver. „Ik wil alleen graag een beetje pief-paf-poef spelen, haas; ik ben namelijk...”

„Een vervelende kletskaus! Opgepast, mannen, we passeeren Caputh! Links aan! Voorzichtig, we gaan van den weg af! Vlak langs den kant rijden. Münz — 't huis staat in de bocht links. Uitstappen, insluiten! Penz en Wussow gaan met me mee — dan jij, Ackermann — en jij, kerel! Maar als je kunsten maakt, krijg je van mij persoonlijk op je gezicht!”

„Maar meneer 't opperhoofd, ik zal ijselijk zoet zijn! Zoete Willi, zegt Hanna altijd, je bent...”

„Bavariaan! Rechts aanhouden! Geef acht! Klaar! Vooruit! Looppas — mij achterna!”

Ginescu overzag nog eens, met een bijna dwependen blik, zijn werkplaats en wilde juist de stalen wanden laten dichtschuiven, toen een auto-sirene schrill hilde.

Ginescu holde het laboratorium in, keek door een verholten aangebrachten periscoop, trok toen Hedda, die machteloos tegen den wand leunde, naar binnen en liet de stalen afscheiding dichtrollen.

„Ze zijn hier! We zijn verraden! Houd je stil, Nanja, doodstil!”

Zware voetstappen bonkten op de trap. „Doe open! Politie! Alexander Lermontow, doe direct open, anders hakken we den boel stuk!”

Ginescu hield met zijn eene hand Hedda vast, met de andere rukte hij een handel neer, en op 't zelfde oogenblik sloeg er, buiten het vertrek, een lichaam zwaar tegen den grond.

„Achteruit! Achteruit!” Hedda herkende de stem van den commissaris. „De schurk heeft een elektrische installatie... achteruit, Ackermann!”

Peter! Peter was daar! Hedda wrong pijnlijk haar handen. Wat kon zij doen? Wat moest zij nu doen?

Flak wist werkelijk niet goed raad.

Dat Lermontow zich verschool achter dien stalen wand, dien hij nu nauwkeurig bekeek, was zoo goed als zeker, en dat Hedda Poschendorff bij hem was, mocht men wel haast even zeker achten.

Het was natuurlijk het eenvoudigste geweest, den toegang met handgranaten te forceeren — als het meisje er niet geweest was, zou Flak ook geen seconde gearzeld hebben — maar nu... nu zat er misschien niets anders op, dan te wachten, tot de vos uit zijn hol kwam!

Hij vermaande Ackermann, die blindelings een bestorming wou beginnen, tot geduld.

„Wacht, Peter — er is al iemand gewond, zooals je ziet... we moeten de zaak eerst eens precies bekijken!” Hij knielde neer, bekeek den vloer en de deurlijsten, liet toen stormrammen uit den wagen halen, isoleerde die met zorg en beraamde een nieuwen aanval. Hij moest toch op de een of andere manier dien vervloekten, electrisch beschermenden ingang kunnen genaken!

Willi Sorge was den tuin ingegaan en zat nu hoog in een boom, vanwaar hij in het laboratorium kon kijken. Van onder af was er bijna niet aan te komen! De wanden waren zoo glad als een marmerplaat, zonder uitsteeksels, en aan 't begin van den glazen opbouw liepen rondom draden, die hem tot peinzen dwongen.

Maar niet lang.

Hij krom een paar takken lager, liet zich als een schooljongen langs den stam neerglijden en liep naar den auto.

„Heeft er ook iemand gummi-hand-schoenen?”

De chauffeur knikte.

„Ja, ik!”

„Geef gauw hier! En een mooi tangetje, dat bijten kan als een razende ziggeunerin — ja, die is goed — merci, lui!”

Het feit, dat Willi Sorge voor meer dan vijftientig jaar menigmaal fruit had gestolen uit de hoogste boomen, droeg nu late vrucht... binnen 't kwartier had hij één smal plekje gevonden, waar de glazen bovenbouw van het laboratorium de stevige muren van het huis raakte, het eenige punt, vanwaar men een aanval in den rug ondernemen kon.

Flak werkte met den stormram, dat zijn spieren hol stonden.

„Nog eens, jongens! Hoor!”

Hedda was bleek en keek met starren blik naar Ginescu, die met een revolver van zwaar kaliber bliksemsnel door de deur schoot.

Toen er buiten iemand een schreeuw gaf, en Flak tierend zijn menschen beval, dekking te zoeken, wierp zij zich plotseling tegen den stalen wand en strekte haar armen wijd uit.

„Je schiet niet meer, Ginescu! 't Moet nu uit zijn! Doe open — doe open! 't Is genoeg! Ik kan niet meer! Peter! Peter!”

„Hedda! Hedda! We komen! Houd je flink, we komen!”

„Ja, ja, Peter!” Zij weende en schreeuwde van vreugde en angst. „Peter, niet schieten! Houd op, Ginescu! Houd op!” Zij hief smeekend de handen, maar toen zij zag, dat Ginescu's gezicht woedend vertrok en hij andermaal de revolver naar de deur richtte, deed zij een vluggen sprong, drukte op een knop... en eer Ginescu toe kon grijpen, rolde de stalen wand open — niet geheel — de rails waren blijkbaar al verbogen — maar toch ver genoeg. Want reeds drongen Flak, Penz en Ackermann met opgeheven revolvers binnen, bliksemsnel, maar nog te langzaam... want reeds had Ginescu

te langzaam... want reeds had Ginescu

Vervolg op pag. 35

Vier belangrijke eigenschappen in één scheercrème!

Schuimt snel en overvloedig

Werkt weldadig na op de huid

Droogt niet in tijdens het scheren

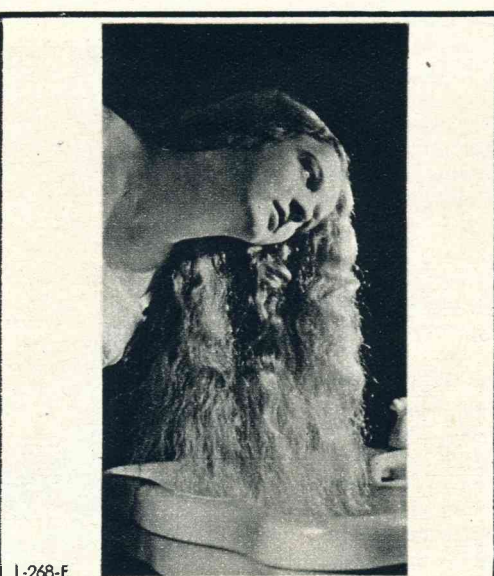
Maakt de baardharen soepel

PALMOLIVE shave cream

55c PER TUBE

U zoudt wellicht verwachten dat elke scheercrème één of twee deze bijzondere eigenschappen bezit. Maar in Palmolive vindt U het dubbele van wat U verwacht! Deze speciale scheercrème, waarin de verzachtende oliëfolie wordt verwerkt, maakt het scheren tot een genoegen. Zij geeft een overvloedig, roomzacht schuim, en voorkomt het hinderlijke na-schrijven van de huid. Na het scheren met Palmolive Scheercrème gevoelt U zich de geheele dag welverzorgd!

Scheert U zich daarom uitsluitend met Palmolive Scheercrème. Wij zijn er zeker van dat U, na een proef, tot de duizenden regelmatige gebruikers zult gaan behooren!

L-268-E

Zeldzame Haarschoonheid

Alle shampoens die het haar uitloogen en het op den duur laten afbreken zijn uit den booze, al glanst het haar eerst ook nog zoo mooi.

Het haar moet gevoed worden, zegt de kapper, en dat doet alleen Silvikrin Liquid Shampoo, de vloeibare shampoo met haarvoeding.

Het haar wordt glanzend, golvend en gezond. Zie de foto hierboven van Mevrouw T. de K., Den Haag.

Silvikrin Liquid Shampoo, de allerbeste shampoo volgens de doktoren, kost slechts 48 cts. voor 10 waschingen met gratis handdoek.

Verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten, Parf. en Kappers.

Wasch Uw haar met Silvikrin. Het houdt de golf en kracht er in.

Moeder, Bescherm Uw Kind

tegen Engelsche ziekte, infecties en verzwakking.

Geef het de zon door

Halitran 1200

De Gouden Olie uit de lever van Heilbot.

60 x sterker dan de beste medicinale levertraan

Duizenden doctoren in Nederland schrijven Halitran voor bij Engelsche ziekte, groeistoornissen, tekort aan vitamines, voor bleekneusjes, zwakke en verzwakte kinderen.

H-1213-E

Uw Kind komt aan door Halitran F 1.25 per flacon voor een geheele maand bij Apoth. en Drogisten.

„BOER TONY”

door *Jacland Marmur*

Anthony Kenlon zette zijn ingedeukten, rieten koffer neer en vroeg zich af, wat hij nu eigenlijk moest beginnen in de wachtkamer van het scheepvaartkantoor. De omgeving was hem totaal vreemd — 'n donker geverfd vertrek, waarvan de hoge ramen uitzicht gaven op 't bedrijvige leven van de rivier. Hij hoorde het doffe fluiten van 'n groot stoomschip en daarna den hoogen giltoon van een sleepboot. De andere mannen in het lokaal sloegen geen acht op deze voor hen gewone geluiden. Ze stonden in kleine groepen bijeen en spraken over schepen en reederijen, over gezagvoerders en stuurli. Tony luisterde aandachtig, want hij hoopte er iets van te leren. Veel begreep hij er niet van. Hij vernam de namen van havens, die hem onbekend waren en het uitpluizen van toestanden en verhoudingen, waarvan hem de beteekenis ten eenenmale vreemd was.

Een mager gezicht verscheen om den hoek van een deur. „Voor de Belinda kan worden aangemonsterd,” klonk het door het vol rook hangende lokaal. „Mannen voor de Belinda kunnen binnenkomen!”

Een deel van de praters verdween door de deur. De anderen hadden nauwelijks opgekeken en vervolgden hun gesprekken. Vlak bij Tony had een kerel zijn metgezel op den schouder geklopt.

„Tot ziens, Joe. Misschien zien we elkaar wel weer in Rio!”

Dat was tenminste een aanknoopingspunt, dacht Tony. Die kerel daar met zijn breede schouders heette Joe. Misschien kon hij van hem eenige inlichtingen krijgen. Het had geen zin om hier doelloos te blijven staan. Hij greep hem bij den arm.

„Joe,” zei hij, „neem me niet kwalijk, maar...”

Joe draaide zich verbaasd om en nam zijn pijp uit den mond. „Ja?”

Tony glimlachte. „Ik ben een vreemdeling hier. Ik hoorde, dat u Joe genoemd werd,” legde hij kalm uit. „Kunt u mij misschien helpen? Ik wil voor kapitein studeeren.”

Joe, die juist als bootsman van een kustvaarder was afgezwaaid, trok zijn wenkbrauwen op. Hij hield er niet van om op deze manier in de maling te worden genomen. Hij wachtte echter nog even met het openen der vijandelijkheden.

„Wat wil je?” vroeg hij.

„Ik wil gaan studeeren voor kapitein,” zei Tony weer, „maar ik weet niet hoe ik dat aan moet pakken. Ik ben hier vreemd, begrijpt u? Mijn naam is Tony Kenlon.”

Joe's mond viel open van verbazing. Wat was dat voor een vent? Hij stak zijn pijp weer tusschen de kiezen en voelde neiging om te lachen, maar iets hield hem hiervan terug. Die snuiter bleek 't namelijk te meenen; daar behoefde hij niet aan te twifelen!

Hij zag een flinken, jongen vent voor zich staan van ongeveer negentien jaar, in zijn lichaamsbouw eigenlijk al volwassen. Hij keek een beetje lummelig, alsof hij niet wist wat hij met zijn breede schouders en zijn mannenkracht moest beginnen. Zijn bewegingen waren langzaam en weloverwogen, zonder eenigen zweem van zenuwen. En omdat deze jongen meende wat hij zei, lachte Joe niet.

„Neem een raad van mij aan, Tony,” sprak hij, „en keer terug naar de boerderij, waar je vandaan komt.”

„Dat gaat niet, Joe.” Tony schudde het hoofd. „We zijn er met te veel en het land is arm en schraal.”

Hij sprak eenvoudig, als een openhartig mensch, die ronduit op een vraag antwoordt. Joe, de zeeman, herkende deze zeldzame eigenschap in den jongen man, die zoo onomwonden zijn plannen vertelde. Dat was niet dé manier om het in de wereld vooruit te schoppen. Zooiets had zelfs de bootsman geleerd! Meestal werd je in je gezicht uitgelachen en kreeg je nog een trap toe van de hoogere goden. Feitelijk had hij er niets mee te maken, maar ja — wanneer zoo'n knaap in handen viel van een ronselaar, wie weet, waar hij dan terecht kwam... Joe wees met den steel van zijn pijp naar een zwart bord.

„Op de Arcturus zouden ze je die plannen wel gauw afleeren,” merkte hij droogjes op.

Anthony las wat er met krijt op het bord stond geschreven. De bark Arcturus zou met een lading om Kaap Hoorn naar de Westkust varen en had een stel pootige kerels noodig. Tony wist niet wat een bark was en evenmin, waarom de overige varensgezellen in het lokaal geen acht sloegen op den oproep. Joe wist het wel! Hij kende het schip, het traject en den gezagvoerder. Maar wat had het voor nut om daarover met zoo'n kinkel te praten? Hij keerde zich van hem af.

„Dank je, Joe.”

De bootsman hoorde Tony's rustige stem en keek snel op. De jongen had zijn koffer gepakt en baande zich een weg naar de deur. Joe onderdrukte een verwensching en ging hem achterna.

„Zeg,” gromde hij, „je weet niet wat je gaat beginnen.”

„Ik ben er op voorbereid, dat het hard werken zal zijn, maar daar ben ik niet bang voor.” Tony grinnikte onschuldig. „Het is nou eenmaal zoo en Milly is niet geschikt voor het boerenbedrijf,” voegde hij er eenvoudig aan toe.

„Allemachtig!” kreunde de bootsman. Zóóveel onbevangeheid ging hem boven zijn pet. Maar tegelijkertijd kreeg hij een eigenaardig gevoel van binnen — alsof er iets op zijn plaats was geschoven, dat tot dusverre verkeerd had gezeten. Het gescharrel op de kustvaarders hing hem de keel uit. Hij verlangde naar diep water. En — eh — moest er niet iemand zijn, die op zoo'n baby paste? Onwillekeurig greep hij Tony bij den schouder. „Kom maar mee, boer,” gromde hij. „Laten we dan allebei een paar gekken zijn en op die oude rammelkast het ruime sop kiezen. Vertel me eerst eens — wie voor den duivel is Milly?”

En onderweg naar den steiger, waar de bark Arcturus lag, vertelde Tony Kenlon hem alles.

Milly was een meisje met zachte oogen en blond haar en woonde in een stad, Remstock genaamd, op eenige mijlen afstand van de landerijen, die aan de Kenlons toebehoorden. Sinds zijn vader was gestorven, ruim een jaar geleden, had Tony er al over nagedacht. En hij zag geen andere oplossing. Ze waren met vijf broers, allen flinke, uit de kluiten gewassen kerels — en het land was schraal en weinig vruchtbaar. John zou spoedig gaan trouwen en hem zou het beste deel toevallen. Dat gebeurde volgens traditie. Hij was de oudste en een man moet zijn eigen heer en meester zijn, zoodra hij een vrouw neemt. Zelfs al levert de zwaarste arbeid nog zoo weinig op, hij móét zelfstandig zijn. Vandaar de moeilijke strijd voor velen, vooral voor de vrouwen — voor hen is het leven wel bijzonder troosteloos. Tony wilde dit niet — voor Milly! Hij was de jongste. Daarom besloot hij naar zee te gaan.

Waarom hij zich juist de zee in het hoofd had gezet, wist niemand. Hij had haar nog nooit gezien. Misschien kwam het door zijn verlangen naar ruimte, naar onmetelijke uitgestrektheden. Hij vocht het heel alleen uit, vertelde het eerst aan Milly en later om een avond aan zijn broers — dat hij van plan was om te gaan studeeren voor zee-kapitein. Zijn woorden wekten niet den indruk van kinderlijke overdrijving of grootdoenerij. Daarvoor was hij veel te eenvoudig en te eerlijk. Hij verwachtte een zwaren tijd en veel moeilijkheden, maar daaraan was hij gewend. Vanaf zijn jeugd was hem voorgehouden, dat een flinke kerel, zoodra hij meerderjarig wordt, zijn eigen land bezit en daarover heer en meester is. En voor hem volgde hieruit heel logisch, dat, wanneer iemand op zee ging, hij óók hier heer en meester moest zijn. Vandaar zijn onwankelbaar voornemen — hij ging studeeren voor zee-kapitein. Iets anders bestond er niet. Hard werken, studeeren en het overwinnen van moeilijkheden waren daarmee onverbreeklijk verbonden, dat wist je bij voorbaat. Zoo zag hij de zaak, en Milly vond er niets vreemds in, omdat ze hem vertrouwde en geloofde.

Hij monsterde aan op de bark Arcturus als gewoon zeeman. De kapitein had 'n scherp oog voor kerels met taaie spieren en uithoudingsvermogen en een knaap als Tony kon hij gebruiken. Voor de afvaart schreef de jongen een brief aan Milly, waarin hij haar vertelde, dat alles in orde was en ze zich geen zorgen

meer behoefde te maken. Hij vertrok naar een plaats Iquique, meende hij, en wist niet, hoe lang het zou duren voor hij weer thuis kwam. Wel geloofde hij, dat het een lange reis zou zijn.

Joe voer met hem mee. Waarom — dat wist hij eigenlijk niet. Dikwijls verwonderde hij er zich over, maar een bevredigend antwoord kon hij er nooit op vinden. Een jaar lang bleven ze samen. Toen monsterden ze af en verloren elkaar uit het oog, zooals het meestal gaat met zeelui. Maar Joe vergat Tony Kenlon nooit, Tony, den man van 't land, langzaam en bedaard in zijn bewegingen, met een paar trouwhartige oogen — Tony, die hardnekkig studeerde voor kapitein!

Na die reis ging hij een paar dagen met verlof naar het land, dat hij had verlaten, omdat het arm en schraal was en niet vruchtbaar genoeg om een bestaan op te leveren voor vijf flinke kerels met hun vrouwen. Ze vroegen hem over de zee. Ze waren nieuwsgierig, omdat hij veranderd was. Bruine, verweerde gelaatstreken, staalharde vuisten en een blik, die zich immer in oneindige verten scheen te boren, naar streken, die lagen achter de rotsige heuvelen van hun land. Hij moest iets zien, dat de anderen misten en ze vroegen zich af wat het zou zijn. Maar hij kon het hun niet vertellen. Bovendien was hij daar niet bespraakt genoeg voor en ze zouden het ook niet begrijpen.

Milly vroeg het hem ook. Haar probeerde hij het duidelijk te maken, omdat ze hem zoo dierbaar was. Maar hoe kon een man de grootheid en tegelijkertijd de verschrikking vertellen van een gierenden storm uit het Westen, als de zee huizenhoog over het schip slaat? Hoe kon hij een wijde, oneindige zachtrimpelende watervlakte beschrijven?

„Het is geweldig. Milly,” vertelde hij kalm. „Het is geweldig.”

„Dus je denkt, dat het goed is, Tony?” Ze keek vol vertrouwen naar hem op. „Ik bedoel — je bent niet van gedachten veranderd?”

Hij schudde langzaam het hoofd. „Nee Milly... Alleen, ik geloof, dat het wat langer zal duren dan ik heb gemeend.”

„Dat kan me niet schelen, Tony. Jij doet maar wat je voor ons beiden het beste denkt.”

Hij grinnikte even. „Wil ik je eens wat zeggen, Milly? Ze hebben een liedje op je gemaakt.”

„Op mij?”

„Ja — op jou.”

En hij zong voor haar met een diepe basstem een paar regels uit een matrozenlied. „Het meisje uit Remstock”. Hij zong het niet uit — het slot vond hij niet geschikt voor haar. Zoo was hij. Het leven aan boord van een bark met een bemanning, die ruw en onbehouden was, had hem niet veranderd. Zijn bijna kinderlijken eenvoud had hij bewaard — zijn plannen zou hij doorvoeren, alleen het zou wat langer duren. Meer zei hij er niet van. En Milly was er mee tevreden, omdat ze van hem hield. Na zijn kort verlof haastte hij zich weer naar een scheepvaartkantoor. Veel tijd mocht hij niet verloren laten gaan, want hij studeerde immers voor kapitein!

Hij vertrok met een vrachtschip op de wilde vaart. Hij schreef Milly niet, dat ze den draak met hem staken. Dat zou het meisje maar gehinderd hebben. In zijn onschuld had hij mr. Prichard, den ongenietbaren tweeden stuurman, gevraagd hoe je het beste voor kapitein kon leeren. En mr. Prichard, die er met groote moeite in was geslaagd om op middelbaren leeftijd zijn diploma te halen, lachte zoo hard, dat ze het op het voordek konden hooren. Maar hiervan trok Tony zich even weinig aan als van de mededeeling, dat hij niet een, maar drie examens moest doen. Na dien tijd kreeg hij den bijnaam van „Boer Tony”. Tony grinnikte er om en vond het niet erg — omdat het de waarheid was. Iedereen mocht hem graag, behalve de tweede, omdat deze er in zijn hart van overtuigd was, dat de „boer” een eerlijk en kundig zeeman zou worden.

Zoodra hij de noodige theoretische en praktische kennis had opgedaan, ging hij op voor zijn examens, waarvan hij met het gewoonste gezicht van de wereld als geslaagd terugkeerde. Je werkt er hard voor — dus... Voor Tony bleef de wereld eenvoudig! Hij zat al gauw bij de officieren aan tafel, kreeg zijn eigen hut en stevende af op zijn doel. De foto van Milly stond op zijn tafel en ze glimlachte tegen hem met haar zachte oogen.

En onverwachts viel hem het groote geluk te beurt, op een stormachtigen avond in Januari. Ze lagen in Liverpool en hij was tweede stuurman op de Bankhead. De kapitein kwam van het kantoor van den scheepsagent, wandelde zonder veel plichtplegingen zijn hut binnen en gooide hem het schip als het ware in den schoot. De ouwe moest onmiddellijk invallen als gezagvoerder op een groot stoom-

schip, waarvan de kapitein plotseling was overleden. Mr. Prichard zou uit Cardiff komen om bij Tony als eerste te varen. De eerste stuurman, die nu aan boord was, had zijn arm gekneusd en kon dus het bevel niet overnemen. Op deze thuisreis moest hij dan maar zoo lang dienst doen als tweede. Tony kreeg dus opdracht om de Bankhead veilig naar huis te brengen. Het schip was van hem... De kapitein verdween en Anthony Kenlon bleef een beetje beduusd achter — in zijn handen hield hij de papieren, die beteekenden: het bereiken van zijn doel! Hij was kapitein van het stoomschip Bankhead. Wat zou Milly trotsch zijn?

Het kan nauwelijks onder woorden worden gebracht, welke gedachten Tony bezig hielden, toen hij den volgenden avond de Mersey afzakte en de eerste golven van de grillige Iersche Zee tegen 't schip voelde slaan. Zijn vierkant gezicht bleef onbewogen. Misschien dacht hij aan Milly of aan de boerderij, waarop hij zijn jeugd had doorgebracht. Doch dan slechts één enkel oogenblik, want toen zijn korte, rustige bevelen klonken naar voor- en achterschip, bleek daaruit de zeeman, die aan niets anders denkt dan zijn schip. Had hij er zich al niet lang op voorbereid — had hij er niet voor gestudeerd?

Maar mr. Prichard, die als eerste stuurman aan de bemanning was toegevoegd, stak zijn minachting niet onder stoelen of banken. Die kerel was een boer van kop tot teen, alleen had hij een beetje geluk. Geluk was het — anders niet! Welk recht had hij om het bevel te voeren over een schip? Behoorde hij, Prichard, daarvoor eigenlijk niet in aanmerking te komen? Van dien vent moest je nou bevelen in ontvangst nemen — te krankzinnig om los te loopen! De als tweede dienstdoende stuurman, met zijn arm in het verband, gromde, dat hij zich nergens kopzorg over maakte. Volgens zijn vaste overtuiging was de „ouwe” er eentje, die de zee op zijn duimpje kende en die wist wat hem te doen stond; wat kon je meer van een kapitein wenschen? Als ze allemaal zoo waren, dan had je als stuurman nooit te klagen. Mr. Prichard greep zich aan de leuning van de trap naar de commando-brug vast, omdat het schip even opzij viel en wilde nog een minachtende opmerking maken. Maar een stortzee sloeg hem in het gezicht en zoodoende had hij genoeg met zich zelf te doen, om het zeewater uit zijn oogen te verwijderen.

Tony wist het. Persoonlijk kon hem de houding van den eersten stuurman niets schelen. Maar in het belang van het schip en van de bemanning achtte hij het noodzakelijk, dat er zoo spoedig mogelijk een einde aan kwam. Voor het overige werd hem niet veel tijd gegund om er over na te denken. In het Noordelijk gedeelte van den Atlantischen Oceaan had de Bankhead te kampen met een zwaren storm. Ook daarover klaagde Tony niet. Op het land had hij geleerd wat geduld was — de zee bracht hem doortastendheid en moed bij.

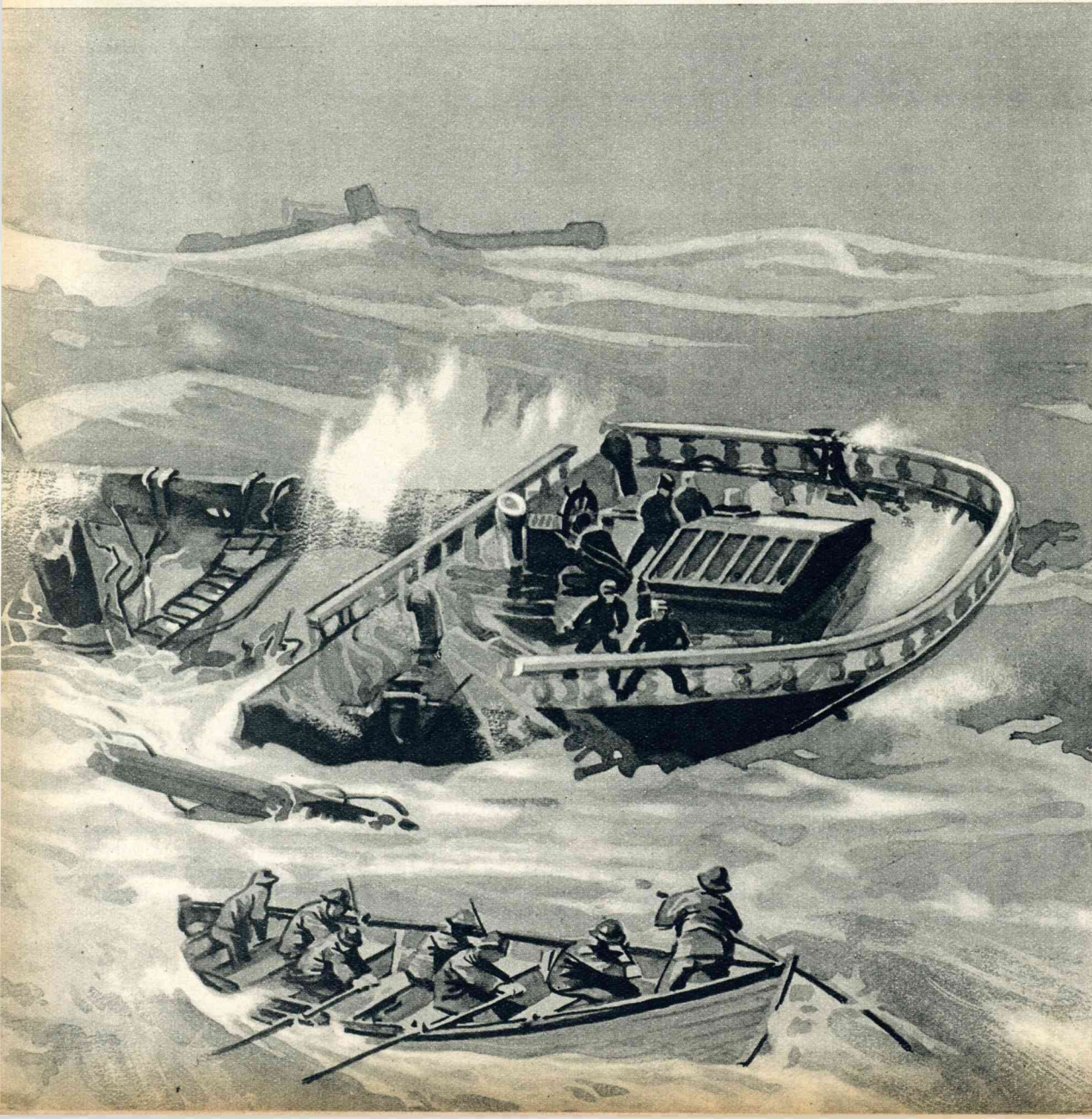
Het was heel in de vroege, op den vijfden morgen na hun vertrek. Donkere wolken joegen langs den hemel, de golven stonden hoog en sloegen over het schip. Eensklaps ontdekte de uitkijk in de verte een kleine, gele vlam, die nu en dan tusschen de rijzende en dalen golven zichtbaar werd. Hij hield den adem in, omdat hij wist wat dit beteekende en vloog naar den kapitein.

Tony kwam aan dek, keek in de aangewezen richting en riep een scherp bevel naar den roerganger. De Bankhead maakte een scherpe bocht en stoomde vooruit, pal tegen den wind in. De nacht begon langzaam te wijken en het daglicht onthulde de onstuimigheid van den oceaan. Temidden der golven doemde een schoener op, zonder masten en in zinkenden toestand. Uit een teerton warrelde een rookpluim — het laatste signaal! Tony richtte zijn kijker en telde zes man, die zich in de grootste wanhoop vastklemden aan de heen en weer zwiepende touwen op het achterdek. Mr. Prichard werd boven geroepen.

„Laat olie in zee loopen,” commandeerde hij bejaard. „En onmiddellijk.”

De tweede stuurman, die er bij stond, keek den kapitein even aan. Dié wist wat hem te doen stond. Met zoo'n vent behoefde je je niet ongerust te maken. Was dat een boer? Liet olie in zee loopen om een kleine boot in staat te stellen het wrak te naderen. Dat leerde je toch niet op een boerderij. En de tweede verwenschte zijn gekneusden arm.

De zes mannen zaten krampachtig over de riemen gebogen; slechts langzaam vorderden zij.

Tony wachtte, totdat Prichard op de brug terugkeerde.

„Nou een der sterkste booten in gereedheid brengen, mr. Prichard. U hebt zes man noodig. Neem lijnen mee, enfin, alles wat voor de redding van de schipbreukelingen noodig kan zijn. En voortmaken, want...”

„Met een boot?” riep mr. Prichard uit. „In die zee?”

Tony draaide zich om en keek hem aan. Er glinsterde iets in zijn oogen. De stuurman hield zich vast aan de leuning van de trap. Hij zag bleek.

„Zet een boot uit, mr. Prichard!”

„Makkelijk gezegd,” viel Prichard uit. Op dat oogenblik vergat hij, dat hij eerste stuurman was en die jonge kerel voor hem de kapitein van het schip. Zijn opgekropte minachting deed hem alle voorzichtigheid uit het oog verliezen. Bovendien bezorgde het op en neer dansende wrak hem angst. „Dat is makkelijk gezegd,” herhaalde hij op schorren toon. „Weet u soms niet wat er met een kleine boot bij zoo'n zee kan gebeuren? U denkt er zeker niet aan, dat het veel beter is om te wachten, totdat het wat kalmeert, hè? Neen! Zet een boot uit en laat de stuurman met zes matrozen maar naar de haaien gaan! Kan niet wachten! Doe het onmiddellijk! Je...”

„Mr. Prichard!”

De tweede stuurman had zoo'n klank nog nooit tevoren in Tony Kenlon's stem gehoord. Hij voelde, dat kapitein Kenlon thans op het punt stond zijn laatste examen af te leggen, hoewel hij nog niet wist hoe. In de stilte, die volgde, waren 't gieren van den wind en het loeien van de zee onheilspellend duidelijk hoorbaar.

„Mr. Prichard” — Tony bleef opmerkelijk kalm — „dat wrak houdt het niet langer dan twee uur meer uit. Zet dus onmiddellijk een boot uit.”

Mr. Prichard ging brutaal voor hem staan. „Zoo!” schreeuwde hij. „En dan schiet de stuurman er zeker zijn hachje bij in en jij speelt den held. Ik zal je aan zien komen! Dat kan je misschien op je boerderij flikken, maar niet...”

Wat er toen gebeurde, realiseerde de tweede stuurman zich eerst, toen alles voorbij was. Hij zag alleen, dat er een arm uitschoot en een ijzeren ruist keihard op een kaak terecht kwam. Hoe was het mogelijk, dat een man, die steeds bedaard en rustig optrad, zoo snel in zijn bewegingen kon zijn? Mr. Prichard wankelde achteruit en kwam terecht tegen den achterwand van de commandobrug. Hierop sprak Tony, alsof er niets bijzonders was gebeurd:

„Mr. Prichard voelt zich niet goed. Hij kan het commando over de boot niet op zich nemen. En u ook niet met dien arm. De derde beschikt over te weinig ervaring om zoo'n karwei op te knappen. Kunt u hier het bevel overnemen, mister?”

„Ja, kapitein, natuurlijk. Maar...”

„Dan moet u dat doen en goed! De aandacht uitsluitend bepalen op een zoo gunstig mogelijke positie ten opzichte van het wrak. Daar hangt alles van af. Ik zal zien, of ik die mensen daar kan redden.”

„Wat zegt u! Dat kunt u niet! Doet u het niet! U...”

De tweede stuurman zweeg bij het zien van den blik, waarmee de kapitein hem aankeek. Die man bezat meer pit dan je zoo oppervlakkig zou denken — en veel meer ook! Tony zocht naar woorden. Hij had gestudeerd voor kapitein en wist op zijn duim, welke plichten hij had te vervullen. Zoo mocht hij op het oogenblik zijn brug niet verlaten. Als iets verkeerd ging, droeg hij, en hij alleen daarvoor de verantwoordelijkheid. En dan was het meteen met hem gedaan — dan kon hij alle hoop om weer als gezagvoerder op te treden, wel wegeijeren. Maar — maar de mannen, die zich daar halfbevoren vastklemde aan wat de storm nog had overgelaten op het half-zinkende schip — was hun leven niet meer waard dan zijn baan als gezagvoerder, meer dan al zijn jaren van hard werken en zware studie? Hij vond van wel, maar kon geen woorden vinden om het te zeggen.

„Ik zal zien of ik die mensen daar kan redden.”

„Ik ga zelf in de boot,” was ten slotte het eenige, dat de tweede stuurman nog van hem hoorde. Toen verliet hij de brug.

De tweede keek hem na en zag zijn breeden rug de trap afdalen. Hoe de bemanning hem in deze enkele dagen reeds had weten te waardeeren, bleek uit de bereidwilligheid, waarmee zes matrozen zich vrijwillig aanmeldten, om met hem den gevaarvollen tocht naar het wrak te ondernemen. Tony inspecteerde de boot grondig, voordat ze werd gestreken. Hij kende zijn tegenstander — de zee. Indien hij niet slaagde, zou het in geen geval kunnen worden geweten aan gebrek aan doorzicht en moed.

De derde stuurman stond bij de telegraaf, gereed om bevelen door te geven naar de machinekamer. De plaatsvervangende gezagvoerder hield den blik onafgebroken gericht op de reddingsboot, die zich een weg baande door de onstuimige golven. Hij kreeg een brok in de keel, want hoe verder ze zich verwijderde, hoe hachelijker hem de onderneming voorkwam. Regelmatig werd ze door schuimende watermassa's aan het oog onttrokken. De zes mannen zaten krampachtig over de riemen gebogen — slechts langzaam vorderden zij. Op de achterbank zat Tony. Kort en krachtig klonken zijn bevelen boven het loeien van den wind. Onverschrokken zag hij het gevaar tegemoet. De tweede stuurman liet voorzichtig in de richting van het wrak manoeuvreeren om zoo noodig onmiddellijk bij de hand te zijn. Hij wilde de redders zooveel mogelijk van de luwzijde laten profiteeren — hij wilde zijn kapitein een kans geven. Dit was het eenige dat hij kon doen. En dat was heel weinig... met dien vervloekten wind en de huizenhooge golven, die, als een waanzinnige troep wolven, de flanken van de Bankhead beukten.

Hij wist niet hoe lang het eigenlijk duurde. Evenmin was het hem duidelijk, hoe Tony er in slaagde met zijn boot niet tegen het wrak te pletten te slaan. Hij constateerde slechts, dat het gelukte een lijn vanuit de boot aan den zinkenden schoener vast te maken en zoo de mannen een voor een over te nemen. En de tweede stuurman van de Bankhead kon er niets aan doen, maar hij voelde een zekeren trots, toen de kleine boot zich weer van het wrak afwendde en langzaam terugkeerde.

„Het is hem gelukt!” schreeuwde hij. „Het is hem gelukt!”

Zoodra Tony zijn eigen schip weer onder de voeten had, gaf hij bevel, dat de oude koers moest worden gevolgd. Hij hijgde een beetje en was doorweekt van zeewater, maar voor het overige scheen de redding hem niets te hebben gedaan. Mr. Prichard, met een opgezwollen wang, staarde naar zijn gezagvoerder. Kapitein Kenlon scheen iets op het hart te hebben en de tweede vroeg zich af wat dat kon zijn.

„Mr. Prichard,” sprak Tony ijskoud. „Ik heb gerapporteerd, dat u vanmorgen ziek was en zoodoende het bevel over de uitgezonden boot niet op u kon nemen.”

Mr. Prichard zei niets. Toen de kapitein zich verwijderde, keerde hij zich naar zijn collega.

„Ziek zegt ie, hè? Wacht maar — zoodra we aan land gaan, zal ik ze daar vertellen, dat hij me heeft mishandeld. En dat hij zijn schip verliet, midden in een zwaren storm op den Atlantischen Oceaan. Wou niet wachten tot de zee wat bedaarde en zijn stuurman het zaakje opknapte. Nee, er was haast bij — hij wilde den held spelen! Zette daarvoor het schip en het leven van zes man op het spel. Ik zal ze dat aan wal wel aan hun verstand brengen.”

De tweede stuurman had hem kalm laten uitspreken. Zwijgend wees hij achter zich, waar het wrak van den schoener juist in de golven verdween. Toen greep hij met zijn gezonde hand Prichard stevig bij den pols.

„Hij zei, dat je ziek was. En daar had hij gelijk aan — erg best was je er niet aan toe. Begrijp je me? Je toestand was zelfs zóó slecht, dat je er op

het oogenblik beter aan doet zoo spoedig mogelijk met groot verlof te gaan. En — je houdt je mond dicht, begrepen? Doe je dat niet — dan zal ik zorgen, dat je nóg zieker wordt dan je al bent! Laat je dat voor gezegd zijn!”

Tony wist daar niets van. Hij bemoeide zich met de mannen, die hij aan boord had gebracht. De steward deed zijn best om ze weer op hun verhaal te brengen. Een van hen lag in de hut van kapitein Kenlon op een bank. Tony ging naar den man kijken, die nog paars zag van de kou. In de deuropening bleef hij verbaasd staan. Tot dusverre had hij zich den tijd niet gegund om de schipbreukelingen nader op te nemen.

„Joe!” riep hij uit. „Ben jij het — de bootsman?”

Joe heesch zich overeind. „Alle duivels! Jij hier — Tony — de „boer”!”

„Joe, man, hoe gaat het met je? Bliksems — dat ik jou onder deze omstandigheden terug moet zien. Wat deed jij op die schuit?”

„Ik was de schipper, Tony.”

„De schipper! Neen, nou probeer je mij er tusssen te nemen.”

„Het is zoo.” Joe grinnikte. „En eigenlijk had ik dat aan jou te danken, Tony. Ik ben aan het peinen geslagen, na die reis met de Arcturus. Weet je nog wel? Ik dacht — heb ik eigenlijk geen ervaring genoeg om het verder te brengen dan bootsman? Als die Tony Kenlon, zoo'n jongen van een boerderij, het in zijn hoofd heeft gezet om op het baantje van kapitein af te stevenen — dan kan ik het ook! Ik begon in de boeken te snuffelen — wat ik eigenlijk nog nooit van mijn leven had gedaan.” Hij grinnikte opnieuw. „Maar hoe staat het nou met jou, Tony? Nog steeds aan de studie voor kapitein? Let op mijn woorden — jij brengt het nog eens zoover op een schuit als bijvoorbeeld deze!”

Tony schudde het hoofd. „Neen, Joe, dat is niet meer noodig. Vandaag heb ik het al zoover gebracht. Ze kunnen je tot kapitein benoemen, maar dat is dikwijls niet meer dan een stuk papier, waarop ze dien titel hebben vermeld. Ik vind dat niet voldoende. Je moet boven je mannen staan en heer en meester zijn over je schip — onder alle omstandigheden. En de eigenlijke betekenis daarvan heb ik vandaag pas geleerd.”

Joe keek hem langen tijd aan. Net als jaren geleden op dat scheepvaartkantoor — openhartig! Hij wilde lachen, maar hij kon niet, want — die vent meende het! En wat bliksem — had hij geen gelijk? De bootsman, die nu zelf het bevel had gevoerd over een schoener, zonk achterover. Hij was doodop en wilde slapen. Maar voor hij de oogen sloot, vroeg hij:

„Hoe staat het met Milly, Tony? Dat vergat ik je te vragen. Hoe maakt het meisje uit Remstock het?”

„Puik in orde, Joe. Weet je wat — zoodra we aan wal zijn, ga je met me mee, dan kan je met haar en mijn broers kennis maken. En — eh — als je er wat voor voelt, kan je mijn getuige zijn.”

Maar Joe sloep al.

Tony hield zich aan zijn woord. Hij nam Joe mee naar het onvruchtbare land, dat diep lag begraven onder de sneeuw. Joe leerde Tony's broers kennen en stelde vanaf het eerste oogenblik de groote overeenkomst vast tusssen deze mannen van het land en de mannen van de zee. De kale, harde bodem moest worden overwonnen, telkens en telkens weer, evenals de zee. En in de overtuiging, dat ze die overwinning met inspanning van alle krachten ook zouden behalen, voelden ze zich zeker. Deze boeren kenden hun land, gelijk de zeeman de oceanen.

„En u,” vroeg hij aarzeland aan Milly, „u wachtte hier meer dan negen jaar op hem, terwijl hij voor kapitein studeerde?”

„Ja natuurlijk,” antwoordde ze eenvoudig en ze verwonderde zich over het dwaze van deze vraag. „Wat kon ik anders doen dan op hem wachten? Hij was er toch zeker van, dat hij het zou halen? Nou, wat had ik anders moeten wenschen?”

Het klonk Joe een beetje vreemd in de ooren. Hij kende de wereld en wist hoe zelden een man het groote doel bereikte, dat hij zich voor oogen heeft gesteld. Maar Milly had nooit aan Tony getwijfeld en nu eerst begreep Joe, de bootsman, volkomen, waarom de jongen kon slagen. Omdat hij den onverzettelijken strijd, dien hij anders met zijn land had moeten aanbinden, thans met de zee had uitgevochten!

MOEDERLIJKE BEMIDDELING

Toen de bemanning eenmaal op het eiland was afgezet, voer het schip verder, om niet meer terug te keeren. Deze foto geeft wel een heel goeden indruk met welk een buitengewone zorg aan deze film gewerkt werd.

DE LAATSTE VIER VAN SANTA-CRUZ

Deze film werd gemaakt naar den roman van Josef Maria Frank: „De laatste vier van St. Paul” en speelt zich deels af in de groote financieele wereld met al haar goede en kwade stroomingen en deels op een totaal verlaten eiland, woest en onherbergzaam als een woestijn. Zij is een der meest geslaagde films van de nieuwe UFA-productie.

ER is misschien geen land ter wereld, dat zooveel finantieele schelmerijen binnen zijn grenzen herbergt als Frankrijk. Zelfs is er een tijd geweest, dat bank-, aandeelen- en andere schandalen aan de orde van den dag waren en menige kleine spaarder, de zoogenaamde „kracht

van Frankrijk”, is daarvan de dupe geworden. Een van deze zwendelarijen is nu de dankbare basis van deze film. Het publiek, opgezweept door berichten in een krant, waarvan gewetenlooze schurken de eigenaars zijn, koopt aandeelen in een soort maatschappij, welke ten doel heeft, het als „kreefteneiland” gesignaleerde Santa-Cruz te exploiteeren. Een schip wordt uitgerust met een zeer twijfelachtige bemanning. Alleen de kapitein, diens vrouw, en nog enkele anderen zijn werkelijk te goeder trouw en zijn er zich totaal niet van bewust, dat zij eigenlijk in een valstrik loopen, welke heel handig door de lui achter de schermen is opgesteld. Eenmaal op het eiland geland zou men de mannen aan hun

Irene van Meyendorff, een der nieuwste aanwinsten van de UFA, die hier voor het eerst in een groote rol debuteert, als vrouw van den kapitein.

lot overlaten, terwijl een troepje ontsnapte bandieten, dat men opzettelijk daarheen gebracht heeft, wel zou zorgen, dat geen enkel lid van de equipage zijn landing lang overleeft.

Het geheele plan verloopt conform de opstelling, doch alleen met dit verschil, dat er slechts vier leden van de bemanning aan de moordpartij ontsnappen en natuurlijk juist de vier goede, plus de echtgenoot van den kapitein. Wat er met deze menschen geschiedt toont het verdere verloop van de film op een spannende wijze, waarvan de bekoring en de interesse nog worden verhoogd door de prachtig blanke fotografie en de zeer gelukkig geslaagde keuze van de plaats der handeling.

De bekende acteur Hermann Speelmans is de kapitein en hij wordt op uitnuntende wijze door een troepje betrekkelijk nieuwe artisten terzijde gestaan. Het is een sensatie van de goede soort, welke dan ook ongetwijfeld een warm onthaal zal vinden.

Hermann Speelmans, de kapitein, een der laatste vier van Santa-Cruz.

DE LIEFDE VREEST NIET....

Vervolg van pag. 29

Hedda naar zich toe getrokken en nu stond hij door haar lichaam beschermd, voor een toestel, met een hand aan een hefboom, terwijl de andere als een stalen schroef de polsen van Hedda omklemden.

„Alexander Lermontow, geef u over! 't Spel is verloren! U bent omsingeld!”

Lermontow's gezicht werd wit als kalk, en zijn oogen schenen vuur te schieten.

„Ik geef 't spel niet op, nog lang niet!” Hij lachte, zijn gezicht stond akelig verwrongen. „En ik win 't ook! Als jullie 't huis niet uitgaan, direct, laat ik 't de lucht in springen, met ons allemaal! Met deze kruk breng ik contact — we staan op honderd kilo dynamiet!”

„Je bluft, Lermontow!”

„Nee! Nee!” kreet Hedda. „Hij meent 't, Flak! Peter! Peter! Ga heen, ga heen, je moogt niet sterven!”

„Ik geef u drie minuten tijd! Ik eisch veiligen aftocht, en ik houd deze dame bij me, tot ik me veilig voel.”

„Nee nee! Peter! Ik wil niet....”

„Eén minuut om!”

Flak werd bleek. Zou hij zich gewonnen geven? Of zou hij 't er op wagen, dat de man blufte? En als 't eens ernst was? Hij zag er niet naar uit, dat hij schertste. Hij had trouwens rijkelijk bewezen, dat hij onbarmhartig kon zijn!

„De tweede minuut is om, heeren!”

Alexander Lermontow omknelde den hefboom.

„We zullen samen sterven — 't zal me een vreugde zijn!”

Terwijl Flak weifelend naar Fenz en naar Ackermann keek, splinterde er plotseling glas.

Lermontow keek één seconde om — er zwiepte een knal door het laboratorium, een tweede, en met doorschoten hand en slaap stortte de man, die de wereld in schrik en angst had geboeid, zonder geluid naast het toestel ineen.

Achter hem sprong Willi Sorge over een der bedden het laboratorium in: hij kwam precies op de juiste plaats terecht, om Hedda, die wankelde en de armen uitsloeg, op te vangen. Toen nam Peter haar in zijn armen.

Flak stond seconden lang sprakeloos, toen drukte hij de beide handen van Sorge, dat de beentjes knakten.

„Jongen jongen, dat heb je prachtig gedaan! 't Scheelde maar een haartje — echt maar een haartje!”

Willi Sorge werd verlegen.

„Zoo zie je, oom Holmes, dat mijn lieve Hanna me goed beoordeelt. Zoete Willi, zegt ze altijd, je bent een.... maar juffrouw Poschendorff!” Hij keek met groote oogen naar Peter. „Ze heeft me gekust — vind jij dat goed? 't Was toch de moeite niet waard!” Hij schudde iedereen de hand. „Ik ben zoo blij.... hè ouwe meelworm!” Hij sloeg Peter op den schouder. „Wat zijn we blij! Hahaha! We zijn allemaal blij! O goeie genade.... goeie ouwe speurhond, laat me gauw in je radio-tent-kinderen, da's nieuws! Tot wederziens!”

Hij rende naar de deur. „Juffrouw Peters! Péééters! In 't gareel! Titel.... groot.... nog groter.... monsterachtig groot!”

ALEXANDER LERMONTOW.
DE SCHRIK DER WERELD.
TE CAPUTH NEERGESCHOTEN!

EINDE

ONS NIEUWE FEUILLETON

ONS verhaal van Lermontow — den genialen Rus, die de mensheid door middel van graanroest en runderpest wil laten verhongeren — loopt deze week ten einde. Na dezen spannenden roman met z'n fantastische verwickelingen en snelle momenten vangen wij in het volgend nummer aan met 'n vroolijke, avontuurlijke vertelling door den bekenden schrijver Hans Heuer. De titel van dit nieuwe feuilleton, dat u reeds in het eerste vervolg pakt en tot het einde vasthoudt, is:

IRIS' VLUCHT

De tandpasta-koning van Amerika James J. March wil met z'n gevaarlijksten concurrent een reusachtige trust vormen, doch deze verklaart zich slechts bereid aan dit plan mede te werken, indien Iris, de charmante maar eigenzinnige dochter van March, hem haar hand wil schenken. Zij weigert haar leven aan een „levende mummie” te verbinden en vlucht in 't geheim met haar vaders jacht naar Europa. De oude March dreigt haar te zullen onterven, wanneer ze niet onmiddellijk terugkeert en reist haar tenslotte woedend achterna als z'n dreigementen op haar besluit niet den minsten invloed blijken te hebben. Iris vlucht van het eene land naar het andere, begeleid door een jongen ingenieur, dien zij als chauffeur en secretaris in dienst heeft genomen, op den voet gevolgd door den vertoornden millionair. Hoe hij haar ten laatste inhaalt en zich met haar verzoent, beschrijft Hans Heuer op een bijzonder geestige wijze. We raden u stellig aan dit origineele feuilleton regelmatig bij te houden: u zult er vele prettige uren mee kunnen doorbrengen.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Vrijdags. Tezamen met een der lokale weekbladen De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13966. Giro 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24 Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142, Telefoon Interc. 13473, Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27, Telef. Interc. 1215, Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Boschstraat 110, Tel.-f. Interc. 1713, Giro nr. 124690. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Maak Uw tanden

moovier

Laat Uw lach innemend zijn..., en aantrekkelijk!

reinigen dan moet U deze speciale tandpasta met *dubbele werking* gebruiken!

Eerstens omdat haar aromatisch schuim doordringt in de kleinste hoekjes tusschen de tanden, waar gevaarlijke voedselresten achterblijven. Dit schuim reinigt de mond, beschermt Uw tanden en voorkomt slechte adem. En ten tweede omdat Colgate's Tandpasta het tand-glazuur polijst door een volstrekt onschadelijk bestanddeel, dat Uw tanden hagel-blank maakt.

Houd Uw tanden blank met Colgate's Tandpasta, en Uw lach zal ongedwongen, Uw adem steeds frisch en zuiver zijn.

VRAAG NAAR „COLKEET”!

Tweemaal Uw geld terug!

Als U na het gebruik van één tube Colgate's Tandpasta niet volkomen tevreden bent over de resultaten, zend dan de leegte tube aan COLGATE, Amsterdam-C. Wij betalen U onmiddellijk het dubbele van de aankoop prijs terug.

Er wordt hoe langer hoe meer aandacht geschonken aan Brunetten!

En dat is geen wonder, want talloze Brunetten hebben

het juiste middel gevonden, dat donker haar een prachtige glanzende en fraaie tint geeft. Zij gebruiken Brunetta, dat speciaal voor de verzorging van donker haar wordt bereid, geen lastige witte neerslag geeft en waarbij geen tijdrovend naspoelbad nodig is.

Ook U kunt prachtig glanzend haar krijgen. Neem Brunetta als U donker haar heeft en Blondona als U blond bent. Alleen Brunetta bevat Hequil, het speciale preparaat voor de volmaakte verzorging van donker haar, terwijl alleen Blondona Kamilloflor bevat, het 70-voudig extract der bergkamillen, dat zelfs donkerder geworden haar weder de zo gewenste, fraaie lichte tint geeft.

BLONDONA
VOOR BLOND HAAR

BRUNETTA
VOOR DONKER HAAR

V.H. 25-0146H

GEHAAKTE HOEK VOOR KUSSENSLOOPEN

OP VERZOEK

Voor lezeressen, die prijs stellen op extra-mooie kussensloopen, zal dit aardige patroon in filethaakwerk een dankbaar handwerkje zijn.

Het motief is aan de rechte zijden 22 cM. groot. Men gebruikt wit haakgaren nummer 100 en een haaknaald nummer 10. Men begint aan den onderkant (M.A.) en haakt eerst 218 lossen.

1ste toer: 1 stokje in de 8ste losse; nu afwisselend 2 lossen, 1 stokje telkens in de 3de losse van den opzetrand; ten laatste 5 lossen; omkeeren.

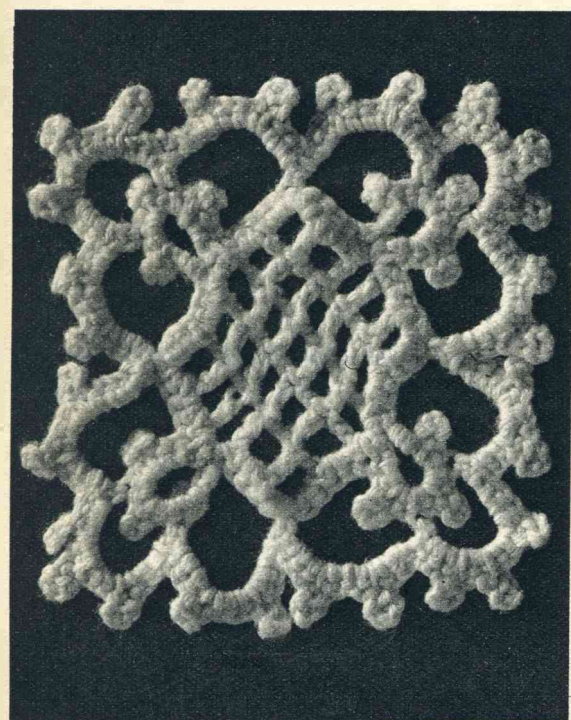
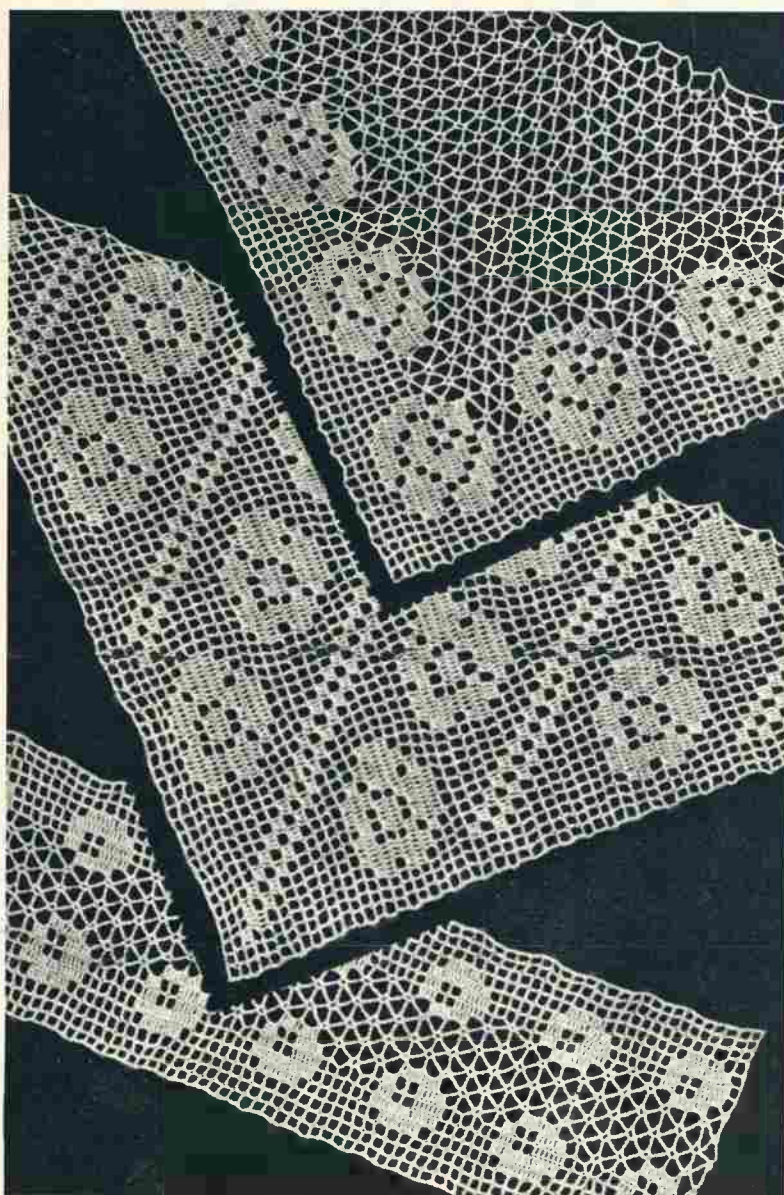
2de toer: 1 stokje boven het stokje van den vorigen toer; 2 lossen, 1 stokje boven het volgende stokje van den vorigen toer, dit telkens herhalen. Op 't einde van den toer wordt telkens een vierkantje minder gehaakt (zie werkproefje), terwijl men steeds 5 lossen haakt.

Nu omkeeren.

Het werk wordt verder gehaakt volgens telpatroon, waarbij de 3de en alle volgende oneven toeren van rechts naar links en de 4de en alle volgende even toeren van links naar rechts moeten worden afgelezen.

Voor 'n open vierkantje haakt men steeds 2 lossen, 1 stokje in iederen 3den steek; voor een kruisje worden vier stokjes gehaakt (aan het begin), terwijl voor ieder volgend kruisje, dat eraanast ligt, 3 stokjes gewerkt worden.

Nadat het telpatroon is afgewerkt, wordt de schuine zijde omgehaakt met afwisselend 4 lossen en 1 vaste om het midden van ieder volgend vierkantje. Tenslotte spant men het haakwerk vochtig op.

GEHAAKTE SPREI- PATROONTJES

De gehaakte vierkantjes, welke u hier ziet afgebeeld, dienen als motiefjes voor een spreij. Men gebruikt hiervoor gebleekte of ongebleekte haakgaren nummer 8 en een stalen haaknaald nummer 6.

Voor ieder vierkantje worden 18 lossen opgezet. Vervolgens haakt men:

1en toer: 1 stokje, 1 losse; 5 x herhalen.

2den, 3den, 4en en 5en toer als den eersten toer.

6den toer: 5 vasten in het boogje op den hoek. In het volgende boogje 2 vasten. In het 3de boogje 1 vaste, 8 lossen, 1 vaste (in hetzelfde boogje).

Om de 8 lossen haakt men: 2 vasten, 1 picot, 3 vasten; 1 picot, 3 vasten, 1 picot, 2 vasten. Volgende boogje: 2 vasten; om den hoek: 5 vasten. Op deze wijze worden ook de 3 andere zijden van het vierkantje omgehaakt.

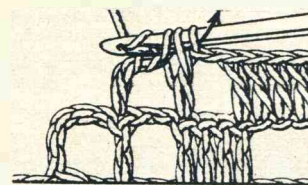
7den toer: 1 vaste in de 3de vaste van den hoek. 8 lossen, 1 vaste tusschen 1e en 2e picot van

den vorigen toer. Dan: 12 lossen, 1 vaste tusschen 2e en 3e picot; 8 lossen. Vanaf het begin herhalen.

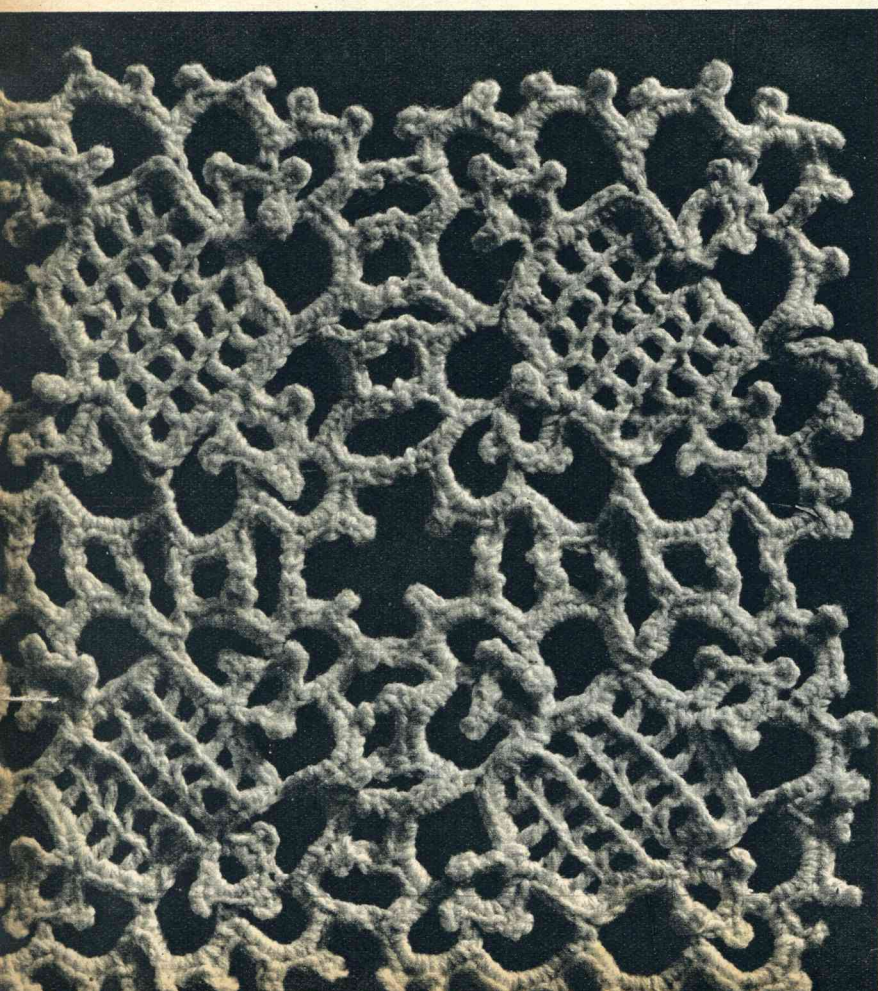
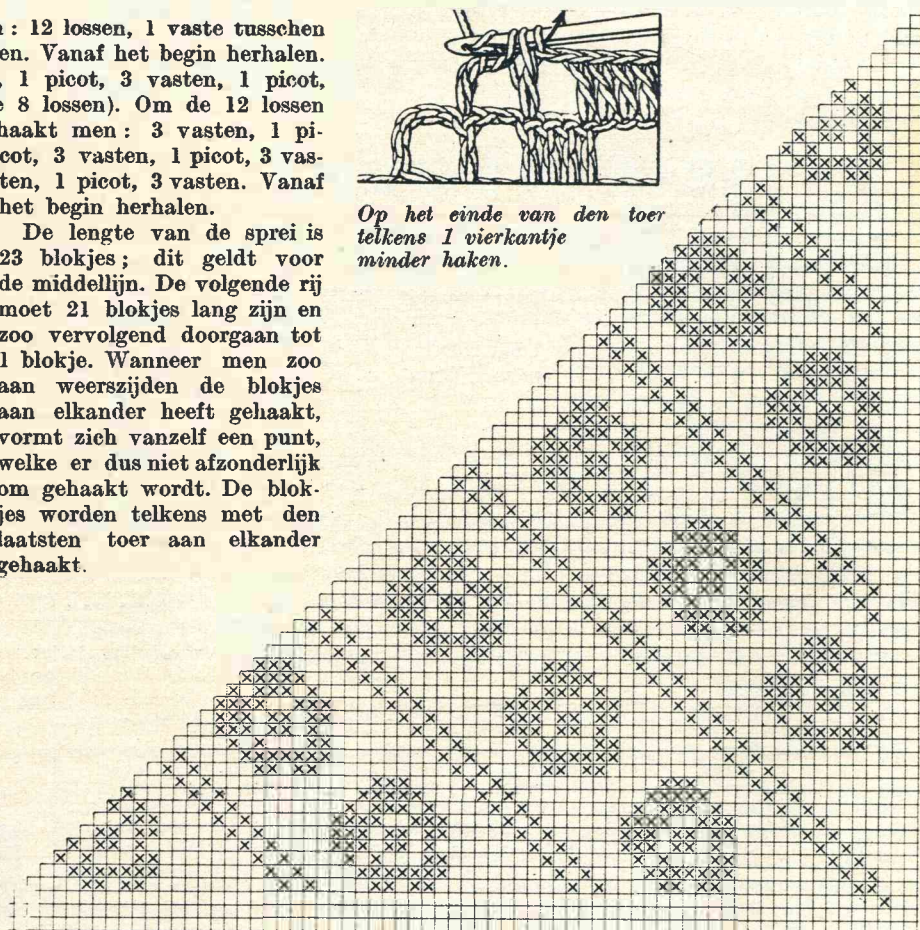
8en toer: 3 vasten, 1 picot, 3 vasten, 1 picot, 3 vasten. (Dit om de 8 lossen). Om de 12 lossen

haakt men: 3 vasten, 1 picot, 3 vasten, 1 picot, 3 vasten, 1 picot, 3 vasten. Vanaf het begin herhalen.

De lengte van de spreij is 23 blokjes; dit geldt voor de middellijn. De volgende rij moet 21 blokjes lang zijn en zoo vervolgend doorgaan tot 1 blokje. Wanneer men zoo aan weerszijden de blokjes aan elkander heeft gehaakt, vormt zich vanzelf een punt, welke er dus niet afzonderlijk om gehaakt wordt. De blokjes worden telkens met den laatsten toer aan elkander gehaakt.

Op het einde van den toer telkens 1 vierkantje minder haken.

MOETEN KLEINE KINDEREN AAN TAFEL MEE-ETEN?

Dat is een vraag, waarop zoo maar niet in één, twee, drie een antwoord kan worden gegeven!

Wanneer een kind een jaar of vijf, zes oud is, is de kwestie zoo moeilijk niet meer. Kinderen van dien leeftijd mogen in staat geacht worden, zich aan tafel behoorlijk te gedragen, de ouders niet te storen in hun gesprekken en flink alles mee te eten, waarbij natuurlijk enkele uitzonderingen onvermijdelijk zijn. De kleintjes voelen zoo dat zij er „bij” hooren, zij leeren ook — zij het op bescheiden manier — aan het tafelgesprek deelnemen, zij moeten met anderen rekening houden, en het goede voorbeeld van de ouders kan hun verder leeren zich in alle opzichten netjes te gedragen.

Waar groote kinderen zijn, wordt dikwijls het bezwaar geopperd, dat aan tafel over verschillende onderwerpen niet kan worden gesproken, omdat er een klein kind bij zit. Zeker is dat waar, en in dat opzicht kunnen we ook nooit voorzichtig genoeg zijn! Vooral in gezinnen waar een zgn. nakomertje is, zal dit bezwaar zich sterk doen gelden, en in zulke gevallen is er zeker wel iets voor te zeggen, dat bijvoorbeeld bij een maaltijd het kind niet mee aanzit. De maaltijden immers vormen juist de uren, waarop het heele gezin bij elkaar is, en een vrije uitwisseling van gedachten is dan uitstekend op haar plaats.

Maar over het algemeen kan toch worden gezegd, dat het beter is, dat de kleine kinderen de gemeenschappelijke maaltijden mee gebruiken, ook al moeten de ouders zich daardoor iets ontszeggen!

Met de heele kleintjes, de penters van twee, drie, vier jaar, is het een lastiger geval! Vader, die pas van zijn werk thuis komt, wil wel eens rustig tafelen en kalm een gesprek voeren. Maar kleine zus of broer, die onophoudelijk geholpen moet worden, die morst en lastig is met eten, leidt de aandacht af en veroorzaakt een onrustige stemming.

Aan den anderen kant zal iedereen inzien, dat het ook voor de kleinste kinderen van belang is, dat zij zich spoedig behoorlijk leeren gedragen en goed leeren eten, en werkt er wel iets meer stimulerend dan het goede voorbeeld der ouders?

Iedereen kent wel het vervelende tafereeltje van het kleine kind, dat, naar de kinderkamer of in ieder geval naar de aparte tafel verbannen, daar zijn maaltijd moet gebruiken. Moeder voert en bij elk hapje moeten lieve woordjes, misschien ook dreigementen, en een stuk speelgoed het noodige doen, om het kind eten te doen slikken. Van een gedekte tafel kan vaak nauwelijks gesproken worden! Ergens wordt haastje-ropje een hoekje van de tafel vrijgemaakt, waarop het bordje komt te staan. Als het kind wat morst, dat hindert niet zoo erg. Daar is de slab of het tafelizeil immers goed voor! En bovendien is moeder aan haar tijd gebonden, kan het dus niet zóó nauw nemen!

Zou dit nu niet werkelijk een heel verkeerde methode zijn?

Het kleinste kind moet al leeren eten zonder morsen en als het aan tafel zit, moet het weten, dat het daar is om te eten en niet om elk hapje spinazie

of wat dan ook er in te krijgen, nadat het eerst is afgeleid met speelgoed.

Op zoo'n manier weet een klein dwingelandje ook al heel gauw, hoe het zijn zin kan krijgen, als het een of ander hem minder aanstaat.

Nee, ik geloof dat er veel, héél veel voor te zeggen valt, dat ook kleine kinderen, vanaf een jaar of twee, drie, minstens één maaltijd met de andere leden van het gezin gemeenschappelijk nemen. Het beste kan dit wel de maaltijd tusschen den middag zijn, want 's morgens en 's avonds is het kind uiteraard al vaak aan andere tijden gebonden. U zult eens zien, hoe de eetlust van het kind toeneemt. Zien eten doet immers eten! Als het zijn oudere broertjes en zusjes zoo flink hun best ziet doen en zich zoo netjes gedragen, zal het kleine kind, dat immers zoo graag groot wil zijn, ook zijn beste beentje voorzetten. Natuurlijk wordt van de huisgenooten ook heel wat geduld gevergd, maar door het goede voorbeeld van de ouders zal elk kind gauw genoeg netjes leeren eten. Als we maar oppassen voor te veel verbieden en te veel aandacht schenken. Ook niet te veel over het eten praten, niet opdringen of aanprijzen!

Het kleine kind voelt in den regel zelf wel wat goed voor hem is, en als den eenen dag de eetlust eens iets minder is dan den anderen, hoeft niemand zich ongerust te maken.

Voor een klein kind hoeft ook niet alles apart klaargemaakt te worden. Groente bijvoorbeeld is voor volwassenen al net zoo gezond als voor kleine kinderen. Natuurlijk geven we een kind geen kruiden en specerijen, ook geen koffie en thee, of te zware spijsen. Maar per slot van rekening zijn dat maar kleinigheden. Een kind zal naar dergelijke dingen ook niet talen, als de ouders maar zoo verstandig zijn, de aandacht van het kind er niet op te vestigen, en de verboden spijsen als bijzonder lekker aan te prijzen!

ANTOINETTE W. M. v. INGEN

CORRESPONDENTIE

J. N. te Tilburg. — Het verschijnsel van niet bloeien van uw Clivia is abnormaal. Er behoeft geen enting of bevruchting plaats te hebben, zoodat de behandeling niet goed zal zijn om tot bloei te komen. Jammer, dat u niet schrijft hoe u uw Clivia behandelt. Ga als volgt te werk: Geef in het voorjaar nieuwe aarde, voedzame, b.v. bladaarde vermengd met ouden, verteerden mest. Druk de wortels zeer goed aan, na de kluit uitgespoeld en de bruine wortels verwijderd te hebben. Geef des zomers of wel een plaatsje buiten, liefst beschut onder glas, ofwel een plekje op balkon of in serre. Een paar maal vloeimest is noodzakelijk. Haal de plant weer gauw binnen en giet vanaf half November minder: de rustperiode breekt aan en de bloem wordt dan gevormd. Als deze te voorschijn komt, meer gieten en kamerkustmest voor bloeiende planten toevoegen. De plant krijgt een lichte plaats en mag ook wat zon hebben. Waar u de plant in den loop van het jaar ook zet: nooit vergeten!

"Kom, Fred, bedien je nog's!"

"Graag, zeg. Je weet dat ik een dulle liefhebber ben van een kop Maggis Bouillon en ook van groenten, stampotten, sausen en andere gerechten, die met dit vleesnat zijn klaar gemaakt. De smaak wordt er voller door, in één woord "af"."

"Ook ik als huisvrouw profiteer ervan, want ik bespaar me met Maggis Bouillon niet alleen veel werk, maar ook menige toevoeging als vlees e. d.

Daarom blijft mijn merk:

MAGGI'S BOUILLON-BLOKJES

SANATOGEN

maakt
Gezonde Menschen

„Had ik Sanatogen maar eerder gekend".

„Ik heb van Sanatogen zeer veel baat ondervonden. Ofschoon ik pas 15 dagen Sanatogen gebruik, voel ik reeds 'n grooten vooruitgang. Had ik Sanatogen maar eerder gekend."

Mej. G. E. D. te A.

SANATOGEN is verkrijgbaar bij alle Apoth. en Drogisten vanaf fl. 1.— per bus

PARIJS HANDHAFT DE COMBINATIE ZWART-WIT

DE laatste Parijsche shows mogen dan al verschillende nieuwe kleuren gelanceerd hebben, als de voorteekenen niet bedriegen, zal de Parisienne zelf zich voorloopig toch nog aan haar geliefd zwart-wit houden. Zij is nu eenmaal dol op sobere modellen, die echter van onberispelijke coupe zijn en opgefleurd worden door een vroolijke noot in den vorm van een sneeuwig organdi-garnituurtje, een fel-kleurige set van kraag, manchetten en ceintuur, ofwel een kunstig aangebrachte soutache-garneering.

Behalve dan voor de zomervacantie buiten ziet men haar slechts zelden in uitbundige kleuren. Zij wenscht haar kleding te beschouwen als een

omlijsting van haar persoonlijkheid en houdt er niet van dat deze de aandacht trekt door kleur of al te opvallend model. Schijnbare eenvoud, waarmee de brutale make-up en de coquette manier waarop het miniatuur-dopje op het meestal ontkleurde of geverfde haar geplant staat, wèl in flagranten tegenspraak zijn.

Zwart-wit, weinig combinaties zóó flattens, zóó jeugdig, zóó gedistingueerd gelijktijd!

Ontleent de jurk van zwarte zijden crêpe van het eerste plaatje haar charme in hoofdzaak aan de uitzonderlijke coupe, de ceintuursluiting in fel-geel, gif-groen of kers-rood brengt even een fleurige noot. Dat lang niet iedereen zich aan dit model kan wagen, spreekt vanzelf.

Wil men het geheel iets kalmer houden, dan neme men koord in oud-goud of zilver.

Het hoedje met de touffe valencienne-kant is een ideale bekroning voor het simpele zwarte mantelpakje met jabot van dezelfde kantstof.

Heel nieuw en bij ons nog vrijwel niet vertoond is de blouse van soepel wit laken met overvloedige soutache-garneering. Deze blouse zal het uitstekend doen onder een zwart pakje en is net gekleed genoeg om een goed figuur mee te slaan bij afternoon-tea of diner.

Tenslotte een créatie, die zoowel geschikt is voor namiddag als voor avond. Ook zonder de zakjes van zilver-soutache blijft deze japon gekleed, vooral door de werkelijk buitengewoon mooie mouwen en de aparte knoop-garneering.

CATY VERBEEK.

VIER EENVOUDIGE JAPONNEN

DEZE MODELLEN
ZIJN VERKRIJG-
BAAR IN MATEN
40-42-44-46

334. Eenvoudige japon met vest, dat doorloopt tot aan de taille. Wijde mouw. Taille met knoopgarneering. Op den rok zijn zakken gezet. 2.80 M. stof à 140 c.M. breed.

335. Japon met door-gestikte buste- en rug-naden. Sluiting met knopen. V-vormige hals met revers. Gladde mouw. Rok met voor- en achterbaan. 3 M. stof à 130 c.M. breed.

326. Japon van gestreepte stof, raglan-model, met biezen; in de zijbanen van den rok plooien. Wijde mouw. 3 M. stof à 140 c.M. breed.

327. Japon met kleine bolero, waarvan het schouderstuk met plooi-tjes gestikt is. De rok is aan 'n gladde taille gezet en heeft plooien in de voorbaan. 2½ M. stof à 140 c.M. breed. 1.30 M. stof à 70 c.M. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger: door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (liefst van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA“ — NASSAUPELLEIN 1, HAARLEM waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Abonné H. R. te Heerlen.

De braadtijd van runderlappen is ongeveer 1 uur. Nadat ze eerst mooi bruin gebraden zijn, laat men de lappen stoven.

Varkenslapjes : 20 minuten à ½ uur.

Gehakt : Varkensgehakt : Ongeveer 1 uur, per pond. Rundergehakt : 50 minuten, per pond.

Biefstuk : 10 minuten per pond.

Paardvleesch wordt op dezelfde manier bereid als biefstuk, maar de braadtijd wordt iets langer, ongeveer 1 kwartier.

Het door u gevraagde recept van Jan in den Zak volgt hier :

Jan in den Zak (voor 10 personen): 1½ pond zelfrijzend meel; wat zout; 3 ons krenten, rozijnen (door elkaar); 2 ons gesnipperde sucade; bijna 1 L. melk. Voeg de melk bij het meel, en roer er de klontjes uit, zodat we een mooie gladde massa krijgen. Voeg er daarna het zout bij. Vervolgens worden de krenten, rozijnen en sucade erbij gevoegd. We nemen een schoonen doek, die vooraf in wat warm water is uitgewrongen en nu met meel wordt bestrooid. Hierin wordt het deeg gelegd, de doek wordt vastgebonden, maar dit mag niet te stijf gebeuren, omdat het deeg nog moet rijzen. Vervolgens legt men den doek op een bord in een pan met kokend water, en laat nu den koek ongeveer 3 uur koken. Is de koek gaar, dan maakt men den doek los en laat den koek voor den geopenen oven eenigen tijd drogen. Vervolgens wordt hij in plakken gesneden en gepresenteerd met een stroopsaus of met boter en suiker.

Stroopsaus. 1 pond stroop, 80 gram boter.

De stroop wordt op de kachel verwarmd met de boter en goed door elkander geroerd.

Men moet er echter zorg voor dragen, dat de massa niet te heet wordt, daar de boter dan zou gaan smelten en de stroop te dun zou worden.

Wat zullen we eten?

Zondag :	Pouletsoep. Ossenhaas. Spiercieboonen (uit blik). Aardappelen. Rabarbervla.
Maandag :	Koude ossenhaas. Gestooftde prei. Aardappelen. Broodpannekoekjes.
Dinsdag :	Gekookte hamschijf. Zuurkool. Aardappelpuree. Rijstepap.
Woensdag :	Gebraden ribstuk. Gestooftde winterwortelen. Aardappelen. Fruit.
Donderdag :	Erwtensoup met spek en worst. Flensjes.
Vrijdag :	Gebakken spiering. Roode kool. Aardappelen. Röd-gröd.
Zaterdag :	Varkenscarbonade. Stampot van appelen en aardappelen. Watergruwel.

Snelle Kolynos Methode voor Schitterend Heldere Tanden

De wetenschap heeft uitgevonden dat onooglijk gele tandfilm en bederf veroorzaakt wordt door kiemen in den mond. Geeft uw tanden een antiseptische schoonmaakbeurt met Kolynos en doodt gevaarlijke kiemen. Telkens na het poetsen zijn uw tanden reiner en witter. Spoedig toonen zij weer den paarlenden glans, die uw glimlach nieuwe charme verleent.

Gebruikt slechts 1 c.M. Kolynos op een drogen borstel en gij zult verheugd en verwonderd zijn over het goede resultaat.

Weest zuinig — koopt de groote tube.

KOLYNOS TAND
CREAM

Baby heeft rustig geslapen

Het slapen gaat dan ook vanzelf, als de dekentjes en de lakentjes zo heerlijk zacht en soepel zijn, als alleen het wassen in Koudwater Lux ze maken kan. Moeder weet van hoeveel belang het is, dat baby rustig slaapt en daarom wast ze zijn beddegoed uitsluitend in een zacht Lux sopje. Geen last en moeite van water verhitten en geen stugge dekentjes door heet sop. Met Lux kan Moeder nu zowel wassen als spoelen in koud water. En... een Lux sopje is zo vlug klaar gemaakt, dat duizenden Moeders zeggen: „Voor baby's beddegoed neem ik voortaan nooit anders dan Koudwater Lux“.

KOUDWATER LUX, HET ONGEEVENAARDE WASMIDDEL VOOR ALLE Fijn GOED

LX.19-0141H.

na
elken
maaltijd
-en

WRIGLEY'S
P.K.
KAUWGOM
PEPERMUNT-SMAAK
P.K.

5 stuks - 5 cent

NA HET ROOKEN

Wanneer de mist opkomt...

en over het land trekt, bestaat er groot gevaar voor kouvatten. Dan is het de tijd van reumatiek, wat te wijten is aan de grote vochtigheid van de lucht

Rheumatieklidders moesten, zoals iedereen in deze overgangstijden, steeds een buisje Aspirin-tabletten bij de hand hebben

Aspirin is, dank zij zijn erkende pijnstillende eigenschappen, het middel tegen verkoudheidsziekten en reumatiek

ASPIRIN

HET PRODUCT VAN VERTROUWEN

Denkt niet, dat elk wit tabletje Aspirin is. Het originele Aspirin heeft op elk tabletje het ingestempelde Bayer-kruis als teken van echtheid, zuiverheid en kwaliteit en is uitsluitend verkrijgbaar in buisjes met oranjeband of oranje-zakjes

In buisjes van 20 tabletten 70 cts. / In zakjes van 2 tabletten 10 cts.